

4-001

SAMMANTRÄDET TORSDAGEN DEN 5 SEPTEMBER 2002

4-002

ORDFÖRANDESKAP: IMBENI Vice talman

(Sammanträdet öppnades kl. 10.00.)

4-003

Nyligen inträffade fall inom unionen av problem på området för livsmedelssäkerhet

4-004

Talmanen. – Nästa punkt på föredragningslistan är kommissionens uttalande om nyligen inträffade fall av problem på området för livsmedelssäkerhet inom unionen.

4-005

Byrne, kommissionen. – *(EN)* Herr talman! Jag välkomnar detta tillfälle att få redogöra för den nyligen inträffade nedsmittningen av medroxiprogesteronacetat, eller MPA som den brukar kallas, inom foder- och livsmedelskedjan.

Jag vill betona att kommissionen förvisso ser mycket allvarligt på denna händelse. Det är helt enkelt oacceptabelt att hormoner skall kunna komma in i foder- och livsmedelskedjan.

Så, efter att vi funnit oss vara i denna beklagansvärda situation, vilka åtgärder har vi då vidtagit?

Först och främst sammankallade mina tjänstenheter den Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa till ett krismöte den 10 juli, med därpå följande möten den 16 och 24 juli. Dessa möten skedde vid sidan av den kontinuerliga kontakten mellan kommissionens tjänstenheter och deras motsvarigheter i medlemsstaterna.

Dessa ansträngningar var väldigt framgångsrika när det gällde att minska risken för folkhälsan till ett minimum. Framgången uppnåddes emellertid till ett mycket högt pris. Man var tvungen att spåra upp och förstöra en mycket omfattande mängd foder och livsmedel. Följderna av detta har varit synnerligen kännbara i Nederländerna.

Naturligtvis undersöker man för närvarande de faktorer som har möjliggjort denna nedsmittning. Det finns emellertid särskilt två faktorer som redan nu har framträtt: för det första, tillämpningen av gemenskapslagstiftningen om förflyttning och bortskaffande av läkemedelsavfall, och för det andra, oförsiktigheten hos vissa tillverkare av djurfoder när det gäller valet av råvaruleverantörer.

Undersökningar av distributionsförloppet för den nedsmittade glukossirapen visade att den hade levererats till foderfabriker och marknadsaktörer och, i en begränsad utsträckning, till livsmedelsindustrin.

Det smittade fodret var huvudsakligen producerat för grisar, men även, i en mycket mindre utsträckning, för nötkreatur, fjäderfän, djurparks- och husdjur.

Det smittade fodret kan indelas i två grupper: en mindre mängd höggradigt smittat foder som distribuerats till 57 jordbruk i Nederländerna, och en större mängd låggradigt smittat foder.

Till följd av situationen kunde den Ständiga kommittén enas om följande åtgärder: Samtliga djur som utfodrats med höggradigt smittat foder skulle hållas under strikt offentlig kontroll. Medlemsstaterna skulle genomföra tester på enskilda djur som utfodrats med höggradigt smittat foder, och endast släppa ut dem för konsumtion om resultatet visade att det inte fanns några spår av MPA. De nederländska myndigheterna valde att destruera de grisar som utfodrats med höggradigt smittat foder, och således till fullo avlägsna dem från livsmedelskedjan.

Samtliga prov från de djur som utfodrats med låggradigt smittat foder visade negativt resultat i fråga om förekomsten av MPA och restriktionerna kunde därför hävas. Flera hundra stickprov av glukossirap, melass och djurfoder har analyserats, och som en följd därav har tusentals ton smittade råvaror och foder återkallats, beslagtogs och destruerats.

Ständiga kommitténs nästa möte planeras äga rum den 11 september. Under detta möte kommer man att gå igenom de åtgärder som medlemsstaterna vidtagit med hänsyn till MPA-smittan. Vi kan emellertid redan nu dra slutsatsen att åtgärderna varit framgångsrika när det gäller att begränsa en eventuell risk mot folkhälsan. De var även mycket

framgångsrika i fråga om att avvärja ensidiga handelsrestriktioner från medlemsstaterna eller från tredje land, i synnerhet i Nederländerna.

Klart är att vi måste dra lärdom av nedsmittningen och undvika ett återupprepande. Vid rådsmötet (jordbruk) den 15 juli 2002 återupprepade jag mina uppmaningar till medlemsstaternas behöriga myndigheter för livsmedel och foder att utöva en strängare kontroll för att kunna garantera en hög nivå av hälsoskydd.

Foder- och livsmedelsoperatörer bör bli mer uppmärksamma på sitt eget ansvar inom det här området. Vi anser alla att livsmedelslagen är ett väsentligt steg framåt för skyddet av folkhälsan. I det sammanhanget är foder- och livsmedelsoperatörernas ansvar tydligt fastställt. Foderoperatörerna måste försäkra sig om att de råvaror de köper är riskfria.

Inom den närmaste framtiden ämnar kommissionen föreslå en betydande reformering av gemenskapens system för offentliga kontroller, i avsikt att skapa ett harmoniserat, samordnat och mer effektivt system för kontroller av livsmedel och foder.

Dessutom pågår det inom kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor en brådskande undersökning av hanteringen och kontrollen inom djurfodersektorn. Dess målsättning är att precisera hur nyligen inträffade fall av nedsmittning har kunnat ske, samt att fastställa de åtgärder som bör vidtas för att undvika att liknande händelser skall ske i framtiden.

Vidare, i avsikt att fullborda en rättslig ram för hela fodersektorn kommer kommissionen vid första bästa tillfälle att lägga fram ett nytt förslag om foderhygien.

Vår avsikt är att föreslå allmänna hygienregler för produktion, distribution och utfodring av djur, och även att utvidga registreringssystemet för foderhantering.

Under rådande omständigheter är endast de inrättningar registrerade som hanterar vissa specifika fodertillsatser. Tydligt är inte detta tillräckligt för att garantera spårbarheten i samtliga foderråvaror.

I samband med detta går man igenom en positivlista över foderråvaror i syfte att öka konsumentskyddet, något som parlamentet själv har begärt. Jag är glad över att kunna konstatera att den förstudie som efterfrågats i det närmaste är färdig. Ni kommer att erhålla rapporten över våra analyser innan årsskiftet.

Å andra sidan uppstår frågan om gemenskapslagstiftningen inom avfallssektorn är tillräckligt eftertrycklig och vederbörligen införlivad.

Jag vill påminna er om det faktum att om man hade tillämpat avfallslagstiftningen på ett korrekt sätt när det gällde MPA, så skulle en händelse av detta slag ha förhindrats.

Jag underrättade min kollega, kommissionär Wallström, så snart det stod klart att problemet gällde läkemedelsavfall. Diskussioner har ägt rum, och pågår fortfarande, tillsammans med sakkunniga inom avfallsområdet från medlemsstaterna.

En lärdom som vi kan dra från denna händelse är att det finns ett behov av en närmare samordning och samverkan mellan de myndigheter som ansvarar för avfallssektorn och de som ansvarar för foder- och livsmedelssäkerhet.

Myndigheterna i de medlemsstater som var inblandade i denna händelse har uppmanats att lämna all relevant information för att möjliggöra en bedömning av fallet ur ett miljömässigt perspektiv. På grundval av den bedömningen kommer kommissionen att vidta alla ytterligare åtgärder som anses nödvändiga.

Slutligen säger det sig självt att händelser som denna endast bidrar till att underminera våra ansträngningar att återupprätta ett konsumentförtroende inom livsmedelsförsörjningen. Vi behöver öka våra ansträngningar, inte bara i fråga om lagstiftningen, utan också när det gäller tillämpning och kontroll, för att sådana händelser skall höra till det förflutna.

4-006

Bowis (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Livsmedelssäkerhet har legat högt på vår parlamentariska meny under de senaste tre åren. Vi har haft larmrapporter och skandaler i Europa angående olivolja, förorenat vin, mineralvatten, listeria, salmonella, E. Coli, BSE, dioxin, slam och flytgödsel. Samtliga av dessa har bekymrat våra väljare och de har upptagit våra lagstiftande tankar. Nu, återigen, har vi ett problem med hormoner. Vi diskuterade och dryftade vitboken om livsmedelssäkerhet, vi övergick till att anta lagförslag om livsmedel och foder, och att inrätta Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet.

Nu har återigen våra medier fyllts av nya livsmedelsskandaler. 50 000 grisar i Nederländerna fördes till slakt eftersom de blivit smittade via olagligt foder – olagligt eftersom det förorenats av MPA-hormoner i fodertillsatser. Bara för Nederländerna är kostnaderna enorma, tiomiljontals euro. Problemet orsakades troligen, efter vad vi hört, av avloppsvatten från ett amerikanskt läkemedelsföretag i Irland, som skickats via en irländsk firma för avfallsdisposition till en belgisk

upparbetningsanläggning, vilken i dagsläget är försatt i konkurs. Firman levererade glukossirap eller melass till nederländska foderproducenter. Samtliga av de 4 000 grisarna exporterades sedan från Nederländerna till Belgien. Det förbjudna hormonet har påträffats i grisfoder i Tyskland. 300 tyska lantbruk har förbjudits sälja antingen mjölk eller djur. Däremot har fläskkött hunnit säljas, bearbetas och ätas av människor, och onekligen kan MPA-hormon hos människor orsaka sterilitet. Även en del av sirapen hamnade hos läskedrycksproducenter. Delar av fodret hamnade i Danmark, Spanien, Frankrike och troligen i Luxemburg och Förenade kungariket.

Ett av de meddelanden som kommissionären har belyst är att vi behöver en samordning, och inte bara mellan regeringarna utan även mellan kommissionens direktorat. Jag välkomnar det han sade om att tala med kommissionär Wallström.

Herr kommissionär! Vad är meningen med att vi antar lagar om de inte respekteras? Vad hände med kontrollen och övervakningen? Vilka är för övrigt kommissionens nya förslag till kontroller? Var detta försumlighet eller var det ett kriminellt försök att öka grisarnas vikt genom olagliga medel? Hur ofta blundar man för missgärningar? I Tyskland påträffades under juni månad ett förbjudet cancerframkallande växtgift i sädeskorn som ekologiskt uppfödda kycklingar utfodrats med. Ändå har inte exporten av ekologiskt uppfödda kycklingar eller ekologiska ägg från Tyskland förbjudits.

Jag har förtroende för våra nya åtgärder för livsmedelssäkerhet. Jag har förtroende för vår nya myndighet och jag önskar att den kunde inrättas snabbare. Men den kommer endast att vara effektiv om den tillämpas korrekt över hela Europeiska unionen.

(Applåder från höger)

4-007

Roth-Behrendt (PSE). – (DE) Herr talman! Jag har här i denna kammare under de gångna åren – låt oss säga sedan 1996 – säkert sagt fem gånger att djurfoder inte får vara en soptunna som används för att på ett billigt sätt bli av med vilken smörja som helst. Det är överraskande att kunna konstatera att man med en så enkel formulering aldrig förlorar något i aktualitet och varken tråkar ut sig själv eller andra, för detta är liksom tidigare aktuellt. Vad beror det på? Det beror naturligtvis på vår jordbrukspolitik. När vi försöker att producera allting så billigt som möjligt är det bara lönsamt att producera djurfoder om det också sker så billigt som möjligt.

Jag sade en gång att producenterna och även vi själva borde någon gång försöka föreställa oss bildligt hur det skulle se ut om man lägger djurfoder på en tallrik och kniv och gaffel till höger och till vänster bredvid. Bowis hänvisade just till att vi har att göra med vårdslöshet, men även med kriminalitet som drivkraft. Han har helt rätt. Vårdslöshet är ett mildt uttryck att använda när djurfoder lagras i en före detta kemisk fabrik. Jag vet inte vad det är som får dessa personer att göra något sådant eller att godkänna det. Vad är det för mening med att ett avfallshanteringsföretag samtidigt producerar glukossirap? Är det inte så att vi kanske kommer att bli misstroagna när ett irländskt företag vill bli av med sitt avfall, vilket det inte finns något att invända mot, men gör detta i Belgien och avfallshanteringsföretaget samtidigt producerar glukossirap? Avfallet som företaget hanterar utgörs av borttvättade höljen från p-pillar, som naturligtvis är sockerhaltiga.

Det lägger ingen av oss märke till, och det tycker inte heller någon av oss är märkligt! När det någon gång faktiskt märks i en kontroll, då väcker det stor upprördhet.

Om vi inte börjar att ändra något i systemet kommer vi att föra denna diskussion här åtminstone tre gånger om året. Alltså, vad skall vi ändra i systemet? Byrne har på ett tacknämligt sätt pekat på några punkter. Ja, vi behöver en sträng lagstiftning när det gäller hygienien för foderråvaror. Ja, vi måste åtskilja produktionen av animaliska och vegetabiliska foderråvaror. Ja, vi behöver ett strängare tillståndsförfarande för producenter av foderråvaror, ett registreringsförfarande för de fabriker som producerar foderråvaror. Ja, varje producent av foderråvaror måste ha en biokemist i företaget, och det skall finnas permanent, inte utlagt på entreprenad någon annanstans. Allt detta är banaliteter som vi alla skulle kunna kalla självklara.

Hur förhåller det sig med avfallslagstiftningen? Ja, det finns ordentlig avfallslagstiftning. Kontrollerar medlemsstaterna denna på ett lämpligt sätt? Uppenbarligen kontrollerar varken det avsändande landet eller det mottagande landet. Kommer kommissionen att bli snabbare med att gå till EG-domstolen? Kommer länder som uppenbarligen ignorerar sin skyldighet att kontrollera befintlig lagstiftning att åtalas och även ådömas straff snabbare? Hur förhåller det sig med kontrollen i medlemsstaterna? Sedan BSE har vi konstaterat att den största Bermudatriangeln i Europeiska unionen är kontrollsystemen i medlemsstaterna. Vi skall tvinga alla medlemsstater att nu äntligen göra detta på ett sätt som medger insyn, att tala om för oss hur många kontrollanter som kontrollerar vad, när, vem och med vilket resultat, helt enkelt på ett pappersark, på ett tydligt sätt, offentligt för alla, och som jag ser det även på Internet. Är det att begära för mycket? Nej, det är inte för mycket begärt!

Vi har i många år – sedan 1996 – sagt att vi vill ha en positivlista för de ämnen och tillsatser som djurfoder innehåller. Byrne sade att vi har kommit så långt med kontrollen att vi kanske kan börja snart. Det är jag tacksam för. Om vi inte också gör klart för alla att vi hittills har sett genom fingrarna för att djurfoder skall kunna produceras billigt och för att kött skall kunna produceras billigt, då kommer vi liksom tidigare att skapa incitament för att allt avfall, allt möjligt, som inte

längre är möjligt att tillvarata någonstans, hamnar i djurfoder. Därför måste vi ha kvalitetskrav för djurfoder. Vi måste ha andra produktkontroller för animaliskt protein. Men vi måste också som konsumenter själva fundera över hur vi konsumerar, vad vi konsumerar och vad vi är beredda att betala för produkter.

(Applåder)

4-008

Mulder (ELDR). – *(NL)* Herr talman! Det råder inga tvivel om att livsmedelssäkerheten kommer att fortsätta att stå högt på dagordningen under de kommande åren. Om vi ser till de senaste skandalerna är den stora frågan: ”Hade kommissionen kunnat förhindra dessa?” Vi har sedan några år tillbaka Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor i Dublin. Precis vad för slags kontroll utövar det här kontoret? Hur ofta sker den? Kan detta förbättras? Skulle kommissionen kunna säga något om det? Vi har redan talat om import av livsmedel, av kött, från andra länder. Är Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor i Dublin tillräckligt väl bemannat för att kontrollera denna import?

Nu om Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet. När denna myndighet väl är i full gång, skall man genomföra alla analyser av produktionsprocesserna där och undersöka om dessa skulle kunna förbättras. Den här myndigheten skall också avge ett yttrande i fråga om på vilket sätt Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor i Dublin kan förbättra kontrollförfarandena. Det är också nödvändigt att samarbeta med medlemsstaterna. Det är emellertid framför allt nödvändigt att kontoret i Dublin, som skall genomföra de befintliga lagarna, fungerar väl. Vi kommer naturligtvis få att göra med en allt större import, och alltså i mina ögon allt större risker, inom ramen för den ökade avregleringen.

Produktionen i Europa självt är en annan fråga. Föreställningen att man måste kontrollera hela produktionskedjan gör sig i allt högre grad gällande i olika länder. Det kallas ”integrerad produktion”. Varför fastställer kommissionen inga normer när det gäller detta? Precis vad är integrerad produktion på europeisk nivå? På vilket sätt skulle vi kunna vi kontrollera varje led i produktionskedjan? Vi har en lagstiftning om biologisk produktion i Europa där detta står fastställt. Vi har på ett något annorlunda område en lagstiftning där man har fastställt precis vad regionala produkter är. Varför har vi inte också en lagstiftning som kännetecknar integrerad produktion via en kvalitetsmärkning? Då skulle vi kunna spåra allt snabbt. Dessutom skulle den europeiska konsumenten kunna välja de europeiska produkterna från europeiska bönder.

4-009

Fiebiger (GUE/NGL). – *(DE)* Herr talman! Otvivelaktigt finns det en rad svaga punkter i livsmedelskontrollen, och det innebär att livsmedelssäkerheten befinner sig i ett hörn som den inte hör hemma i. Revideringen av livsmedelsdirektivet kan hjälpa till att förändra denna situation på ett avgörande sätt. Det är också särskilt nödvändigt med tanke på den världsomfattande trenden att producera livsmedel artificiellt. Kontrollerna i förädlingskedjan är för närvarande inte allmänna, och den statliga livsmedelskontrollen måste förstärkas vad gäller bevakningen.

Denna situation kommer säkerligen att förbättras något när man lyckas att inbegripa jordbruket, foderråvaruindustrin och livsmedelskontrollen. Det kommer inte att bli lätt med tanke på att makthavarna i denna kedja intar en mycket stark avvisande hållning. De statliga kontrollerna är nödvändiga, men det måste skapas bättre incitament för att främja en frivillig och civilrättslig självkontroll. Då kan den statliga kontrollen ägna sig åt riskföretagen, för sådana kommer det alltid att finnas. För alla marknadsförda produkter gäller att brott mot hälsodefekter inte får förklaras som olycksfall i produktionen genom återköpsaktioner som sker i det tysta eller öppet, vilket syftar till att de skall falla i glömska.

Som vi känner till sedan tidigare, kan det ofta vara mycket svårt att reda ut sakförhållandena. En anmälningsplikt vid – som det heter – allvarliga hälsorisker är otvetydigt för litet. I Mecklenburg-Vorpommern stängdes 320 företag på grund av misstankar om nitrofen. Denna upptäckt och detta uppklärande skall inte bedömas efter kvantitet utan efter kvalitet.

4-010

Staes (Verts/ALE). – *(NL)* Herr talman, kolleger, herr kommissionär! Vi har vid ett flertal tillfällen tidigare fastställt att kritiska ögonblick alltid är ögonblick som politiska strateger måste dra lärdom av. Det är också alltid ögonblick som lär oss en hel del om samhället. Roth-Behrendt och Bowis har påpekat att det uppenbarligen finns personer i livsmedelssektorn som handlar oansvarigt, som är försumliga, för vilka enbart bruttovinsten, det stora inflödet av pengar och girighet räknas. Vilken lärdom drar jag och min grupp av nitrofenaffären i Tyskland och av Whyeth Pharmaceutical/Bioland-affären i Irland och Belgien?

För det första måste vi förhindra att produkter som är resultatet av återvinning av avfall hamnar i människors eller djurs näringskedja, och vi måste också upprätta en strängare kontroll av avfallsflödena från den kemiska industrin och läkemedelsindustrin. I mitt eget land – jag antar att det gäller för de flesta länderna – måste vi sträva efter en bättre samverkan mellan de tjänster som sörjer för kontroll av näringskedjorna och de tjänster som sköter avfallsflödena. Det gläder mig, herr kommissionär, att ni har kommit till samma slutsats.

För det andra finns det ett europeiskt system för snabbt informationsutbyte, också för djurfoder, och jag anser att det för närvarande fungerar ganska bra. Borde vi inte uppmana våra nationella och regionala kolleger att även inom

medlemsstaterna själva, framför allt i federala medlemsstater som Tyskland och Belgien där befogenheterna är spridda över flera myndigheter, att internt låta inrätta ett sorts system för snabbt informationsutbyte?

För det tredje måste vi sörja för en perfekt spårbarhet av råvaror som hamnar i djurfodret.

För det fjärde måste vi, och min grupp yrkar på detta, olagligförklara alla förfaranden som inte leder till någon extra fördel för konsumenten eller till några ur teknisk synpunkt nödvändiga åtgärder.

För det femte måste kontrollerna öka, det är tydligt. De måste också bli diversifierade, för vi kan bara finna något om vi söker efter det. Det visade nitrofenaffären i Tyskland tydligt, tack vare det faktum att biosektorn själv frivilligt utförde kontroller.

För det sjätte pläderar jag för att ansvaret till fullo skall ligga hos producenterna. Vi måste lägga in en högre växel när det gäller hela diskussionen om miljöansvaret, bästa kolleger, och vi måste gå igenom detta snabbare. Till sist, herr kommissionär, pläderar jag än en gång för ett fastställande av en positivlista över produkter som får finnas i djurfoder. Ni har gjort ett tillkännagivande om en genomförbarhetsundersökning när det gäller detta. Jag skulle uttryckligen vilja fråga er: hur långt har ni kommit i det avseendet? Som avslutning, det finns en hel del pellejönsar inom livsmedelssektorn, och det är enbart en välorganiserad myndighet som kan se till att dessa pellejönsar äntligen försvinner ur den här sektorn.

4-011

Hyland (UEN). – (EN) Herr talman! Det finns ett flertal exempel på hur detta parlament och dess institutioner reagerar snabbt på angelägenheter av allmänt intresse, men ingenstans i så stor utsträckning som inom området för livsmedelssäkerhet och konsumentskydd. I detta hänseende gratulerar jag kommissionären till hans svar beträffande den senaste larmrapporten och jag delar till fullo hans uppfattning i fråga om vad som har hänt.

Även om antalet incidenter i proportion till kvalitetslivsmedlens volym är minimal, så är den negativa inverkan på konsumenterna av betydande omfattning. Att återupprätta ett förtroende inom livsmedelskedjan har varit ett långsamt, tröttsamt och synnerligen kostsamt förlopp. Tacksamt nog så har de åtgärder som vidtagits visat sig vara effektiva och det förekommer numera en stor medvetenhet hos samtliga inblandade; från tillverkare till behandlare, från detaljhandel till restaurangnäringen, om att ett enda brott från regeln är oacceptabelt och kommer att bemötas strängt.

Det är viktigt att registrera att även om EU:s konsumenter alltid haft tillgång till kvalitetslivsmedel, så har effektiviteten av de nya kontrollerna och en större öppenhet inom livsmedelskedjan fört med sig en ökad säkerhet vilken gör det möjligt att dämpa den oro som uppkommit genom enstaka incidenter och sannerligen genom den oförlåtliga händelse som kammaren tagit itu med denna morgon.

4-012

Keppelhoff-Wiechert (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionär, mina ärade kolleger! Jag är nu av den åsikten att man inte kan kontrollera säkerhet, utan man måste producera den. Jag tror i dag i denna debatt om livsmedelssäkerhet att vi under de gångna åren inte har kommit så förskräckligt mycket längre. Producenter och konsumenter har samma mål; de sitter i samma båt. Det handlar nämligen inte bara om konsumenterna, även producenterna själva är drabbade. Dessa allvarliga problem som vi haft under den gångna tiden, överflödet av skandaler som alla redan har räknats upp, BSE, dioxin, nitrofen – listan är ju oändligt lång –, skakar konsumenterna, med rätta som jag ser det. Men den svagaste länken i kedjan är när allt kommer omkring alltid jordbrukarna, producenterna, som med tanke på prissituationen är de som då blir skakade. Av det skälet har just jordbruket ett mycket stort intresse av att få hög kvalitet i det tidigare marknadsledet.

För närvarande ägnar jag mig som föredragande åt ämnet ”tillsatsämnen i foderråvaror”. Herr kommissionär! Jag är säker enig med er när vi här fastställer mycket stränga åtgärder för tillsatsämnen av de mest skilda slag. Vi talar här om antibiotika, koccidiostatika. Jag kommer just från ett samtal med medarbetarna i er avdelning. Som praktiker intar jag emellertid ståndpunkten att vi på papperet sedan länge har reglerat dessa saker tillräckligt, men i praktiken, i fråga om genomförandet, vid kontrollen kommer vi – hur mycket jag än beklagar det – att även i framtiden alltid ha med svarta fär att göra. Det enda sättet för oss att komma vidare i ärendet är om vi går fram med avsevärt mycket hårdare sanktioner i kontrollsystemet. Den som slarvar i det sammanhanget hör som jag ser det hemma vid skampålen. Man borde dra in hans tillstånd och stänga produktionslokalerna.

Det är enbart om ni här med vårt stöd anger färdriktningen som vi kan utöva påtryckningar för att äntligen få till stånd en rimlig situation i Europeiska unionen, för att producenterna och konsumenterna verkligen skall kunna leva i säkerhet och för att den höga livsmedelskvalitet som vi har skall kunna upprätthållas även i framtiden.

Jag skulle vilja ge Roth-Behrendts önskemål mitt fulla stöd, men när det gäller beredvilligheten att anslå mer pengar till detta har vi diskuterat det sedan 20 år tillbaka; det är bara fördelningsförfarandet som är helt annorlunda. Många i befolkningen – även det borde man säga om sanningen skall fram – har helt enkelt inte råd med det. De vill nämligen allt. De vill inte bara äta och dricka, utan de vill också åka på semester och resa och, och, och ... Därför har vi livsmedel som nästan går att få gratis.

4-013

Whitehead (PSE). – (EN) Herr talman! Jag är säker på att kommissionären bevisar dessa händelser med ett tungt hjärta, eftersom han är inte bara ansvarig för foder- och livsmedelskedjan utan även för den värsta kedjan av alla, smittokedjan. Ett av de problem vi står inför i denna kammare är att vi ofta talar om hur perfekt allting skulle kunna vara utan att vi själva alltid är villiga att söka medlen för att uppnå målen. Medel som kan göra det möjligt för oss att förfoga över ett effektivt kontor för livsmedels- och veterinärfrågor, vilket för närvarande är överansträngt och underbemannat, medel för att kunna tillämpa ett korrekt granskningsförfarande varigenom varje medlemsstat, stor eller liten, vare sig dess befolkning består av ett par hundra tusen eller flera miljoner, kan vidta samma försiktighetsåtgärder och erhålla samma information. Detta har inte hänt i något av de aktuella fallen och jag inser de svårigheter som kommissionären därför står inför.

Med hänsyn till skandalen om förekomsten av nitrofen i sädeskorn avsedda för ekologiskt uppfödda kycklingar, vet vi från de upplysningar som framkom mellan maj och juli att inte alla av medlemsstaterna omedelbart blivit informerade om vad som inträffat. Enligt våra uppgifter i fråga om det smittade fläskköttet – de grisar som hade utfodrats med dessa förskräckliga råvaror – hade fyra medlemsstater hunnit köpa in, och utan tvekan hade medborgarna hunnit konsumera, en del av det smittade fläskköttet innan kontrollen till fullo kommit igång.

Kontrollerna är nu förbättrade och, till följd av att den Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa inrättades i februari och de uppgifter som den granskar, kan vi nu säga att vi har ett system för larmberedskap som torde fungera. Det är kommissionärens ansvar, så vi berömmar honom för detta.

Frågan är om medlemsstaterna får tillräcklig information. Kan vi lita på att de kan hålla sina egna förbrytaroperatörer under kontroll? Jag vet inte. Jag skulle vilja höra från kommissionären om han tror att det finns resurser för detta. Herr Bowis nämnde tidigare att samtliga institutioner varit långsamma och dröjande med att inrätta Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet. Den kommer att träda i verksamhet senare än vi hade hoppats. Är detta en av anledningarna till att vi är tvungna att vänta ännu längre innan vi kan erhålla dessa positivlistor över foderråvaror och allmänna hygienregler som följer på de reformer som vi så entusiastiskt välkomnade förra året? Jag hoppas att kommissionären kan tala om för oss att vederbörliga undersökningarna pågår i samtliga medlemsstater i fråga om hur det kunde vara möjligt för organisationer som Bioland att göra sig skyldiga till en sådan skandal som de gjort.

4-014

Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, kommissionär Byrne! Foderråvaror är livsmedel, och vi behöver positivlistan. Den citeras i pressen i Tyskland; det finns tusentals ämnen som måste testas. Jag hoppas att det var ett falskt citat, för om vi hade tusentals ämnen som hamnade i foderråvaror, då vore bara det en skandal. Detta skall begränsas, och det skall tillämpas restriktivt. Om industrin sedan kan lägga till mera och säger att man har glömt ett ämne och genast avlämnar det testet, då kan man ju komplettera med det.

Det är naturligtvis korrekt att denna positivlista inte befriar oss från alla bekymmer. När det finns folk som tar giftiga ämnen som egentligen skulle destrueras och dumpar dem i foderråvaror för att det är billigare, då visar det på brottslig drivkraft som måste bemötas därefter. Det leder mig emellertid också till övervägandet – och det är vi ju också eniga om i parlamentet – att enbart ett förbud inte räcker, utan man måste se vilka ämnen vi förbjuder och vilka som sedan blir kvar. Roth-Behrendt har påpekat att avfallslagstiftningen är nära förbunden med kontrollerna och måste vara förbunden i lika hög grad med det vi diskuterar här för att det inte skall uppstå överlappningar. Vi har ju gång på gång sett att ämnen som egentligen borde destrueras sedan påträffas i foderråvaror.

Men vi får inte heller kasta ut barnet med badvattnet; jag säger det med adress till talmannen. Det har vi ju just sett i fråga om matresterna. Vi måste också få en förnuftig återvinning till stånd där det är förnuftigt. Jag var i går i en fabrik för hund- och kattmat. När man ser med vilken exakthet kontrollerna genomförs, då måste man säga att det inte beror på kontrollerna, utan det beror på sanktionerna, även på sådana som konsumenterna kan utöva över sitt köpbeteende gentemot industrin.

(Applåder)

4-015

Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Jag vill gärna ansluta mig till det som ett stort antal av mina föregångare redan har sagt. Låt mig också tacka kommissionären för det han har sagt. Jag kan emellertid konstatera att han kommer med ett stort antal åtgärder, men att han inte talar om det allra bästa som har hänt, nämligen att dessa bönder själva upptäckte att det var något fel med deras grisar, eftersom suggorna inte grisade och inte kunde befruktas. Bönderna själva upptäckte det. Det innebär alltså att det är av detta faktum vi måste dra den allra första lärdomen. Det innebär alltså att vi måste veta att kontrollsystemet hittills har misslyckats, hur väl vi än upprättat det.

Jag har en fråga som är viktigare än alla andra, beträffande alla dessa vackra åtgärder som föreslås nu. Jag tror att Roth-Behrendt redan har nämnt det. Hur förhåller sig avfallslagstiftningen till det vi gör med vårt djurfoder? Vem kontrollerar vad? Om ni säger, herr kommissionär, som Wallström säger, att om man hade upprätthållit avfallslagstiftningen så hade det inte blivit några problem, borde ni enligt min åsikt fråga de irländska myndigheterna varför de inte har kontrollerat att

de här hormonerna felaktigt genomgick avfallsbearbetning. Varför kontrollerade de heller inte vid gränsen att dessa hormoner exporterades till ett företag vilket åtminstone borde ha väckt frågor redan i Belgien? Det innebär alltså att irländarna och belgarna har begått stora dumheter på den här punkten.

Herr talman! Varför – och jag talar också om mitt hemland – har vi inte kontrollerat de här företagen som vi vet producerar sitt eget foder vid sidan av gödsel, och som man ändå skulle kunna sätta stora frågetecken efter? Hur ligger det egentligen till med bestämmelserna om produktansvar? Jag hoppas att de som drabbats också kommer att få pengar från de ansvariga myndigheterna.

4-016

Müller, Emilia Franziska (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionär, ärade kolleger! Livsmedel produceras i dag på hög nivå och under krav av de mest skilda slag. De erbjuds i stor mångfald, även från olika länder utanför Europeiska unionen. Den högsta principen måste liksom tidigare vara att våra livsmedel är säkra och kvalitativt högvärdiga för att konsumentskyddet skall vara säkrat. De är de mest grundläggande förutsättningarna för människornas hälsa och livskvalitet.

Ändå blir konsumenterna oerhört oroade och skrämde av de tidigare skandalerna. Jag anser till exempel att det är ansvarslöst när ohederliga läkemedelsföretag dumpar hormonprodukter i foder och livsmedel, och därigenom använder konsumenterna som levande sophink. Jag tycker att det är fruktansvärt när metroxyprogesteronacetat till och med kan återfinnas i sockersirap och läskedrycker! Vilka rättsliga steg har vidtagits under tiden, herr kommissionär, för att förhindra detta i framtiden?

Jag välkomnar den nya myndigheten för livsmedelssäkerhet som system för tidig varning i Europa och därigenom en effektiv, samordnad krishantering mellan kommissionen och medlemsstaterna. Ett önskemål från min sida är att kontrollerna i Europeiska unionen fungerar. Nätverket byggs ut för att ge bättre information, och anmälningsplikten för företag kommer att införas så snabbt som möjligt för att varor och produkter skall tas bort från marknaden om de är skadliga.

Vad har kommissionen gjort under tiden för att genomföra detta för att få till stånd en förbättrad öppenhet och spårbarhet? Vi vill ha konsumentskydd, även när det handlar om import! Därför är det enligt min uppfattning också helt nödvändigt att kontrollsystemen för livsmedel även införs i de central- och östeuropeiska länderna så snabbt som möjligt, och även på sådana platser där livsmedel redan nu produceras enligt europeiska standarder. Men för att konsumenterna utifrån ett egenansvar skall kunna välja vilka krav de vill ställa, måste vi sörja för att vi har en praktiskt genomförbar och begriplig märkning, såväl för konventionellt producerade livsmedel som för genetiskt modifierade livsmedel. Jag är övertygad om att vi så snabbt som möjligt måste skapa förutsättningar för detta.

4-017

Flemming (PPE-DE). – (DE) Herr talman! För befolkningen är hälsan och hälsosamma livsmedel det viktigaste. Men hur kan jag då som konsument veta om ett livsmedel är hälsosamt? Att bara titta på det räcker inte! Ett maskätet äpple kan vara avsevärt mer hälsosamt än ett glänsande, vackert runt äpple. Jordbruket, inte bara i Österrike, förespråkar principerna för livsmedelssäkerhet, spårbarhet och hygien.

För mig är denna diskussion en anledning att engagera mig för de små jordbruksföretagen, för det finns ju de stora, de industrialiserade företagen, som inte längre har någonting över huvud taget med jordbruksföretag att göra, där skandalerna äger rum. Naturligtvis är de små utlämnade åt producenter av foderråvaror eller också åt veterinären som ständigt skriver ut vilka hormoner eller läkemedel som helst åt dem.

En sak kan vi säga: kontrollerna har misslyckats! Nu kan man naturligtvis vrida och vända på det hur mycket man vill, och man kan säga: ”Ja, vi får faktiskt införa ännu strängare regler.” Men – när vi inte ens kontrollerar de befintliga reglerna, hur kommer vi då att göra med de ännu strängare reglerna? Det är inte till någon hjälp över huvud taget. Oavsett vilka lagar vi än inför kommer de att förbli papperstigrar om vi inte kontrollerar efterlevnaden av dem. Kontrollen av kontrollanterna borde enligt min åsikt vara en uppgift för kommissionen. Då blir det inte lätt att komma undan dem. Billiga livsmedel kan vara bra för nästa val, men de är inte bra för befolkningens hälsa, och jag tror att befolkningen också förstår det.

Jag skulle återigen vilja betona att det säkert är viktigt med stränga villkor och en omfattande dokumentation av kontrollerna för stora företag. Men det skulle vara meningslöst om man tänker sig att trakassera jordbrukare som driver små familjeföretag med detta. För att uttrycka det helt konkret: för de minsta bearbetningsföretagen gäller mer information och mer motivation och mindre byråkrati och mindre dokumentation. Det är oomstritt att det är mycket viktigt att förhindra livsmedelskriser, inte bara för jordbrukarnas framtid, utan för framtiden för hela den europeiska befolkningens hälsa. De lämpliga medlen för detta, herr kommissionär, har vi ännu inte funnit.

4-018

Byrne, kommissionen. – (EN) Herr talman! Ett antal talare har åberopat avfallsproblemet och avfallspolitiken. Vi kommer att ha tillfälle att diskutera denna fråga i parlamentet senare den här månaden, när vi skall godkänna förordningen om animaliska biprodukter. Denna enormt viktiga del av lagstiftningen kommer att säkerställa att i synnerhet en nyckelsektor, den för animaliska biprodukter, blir bättre reglerad.

Ett antal personer har åberopat positivlistan. Jag skall säga ett par ord om den. Kommissionen ämnar inom kort lägga fram den analys som har genomförts i fråga om positivlistan. Analysen kommer att presenteras för parlamentet och vid denna tidpunkt kommer det att vara möjligt att diskutera våra synpunkter här i parlamentet angående genomförbarheten av en sådan lista. Men vi bör hålla i minnet att en positivlista inte kommer att omfatta MPA. Den skulle därför inte ha kunnat förhindra den senaste nedsmittningen. MPA kommer inte att finnas med på listan, det kommer inte att godkännas och därför är en positivlista inte en fullständig lösning. Jag är emellertid medveten om att ett antal personer i denna kammare är angelägna om att nå framsteg i den här frågan och detta kommer att diskuteras i parlamentet innan årsskiftet.

Ett antal personer har även nämnt Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet. Arbetet med denna myndighet pågår, och, som vi alla vet, så har en styrelse tillsatts. Man har tagit ytterligare steg och utnämnt en direktör. Styrelsen kommer att hålla sitt första möte inom kort, den 18 september. Med hänsyn till den fortsatta utvecklingen kring Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet skulle vårt arbete underlättas om parlamentet kunde tillgängliggöra de anslag som kommissionen har anhållit om. Jag vet att det finns anledning till varför man inom parlamentet känner att man vill hålla inne med dessa pengar som ett maktmedel för någonting annat, och det kanske är befogat, men kanske ändå inte. Det hjälper föga för att underlätta inrättandet av livsmedelsmyndigheten och för att se till så att den är verksam och utför sitt arbete. Jag väddar till parlamentet att ompröva sin ståndpunkt beträffande dessa anslag.

Ett antal andra frågor har åberopats av enskilda ledamöter och jag hoppas att jag kan ta upp dem alla, men om inte så ber jag om ert överseende. Bowis refererade till tillväxtbefrämjande medel. Vi kan tryggt dra den slutsatsen att nedsmittningen som vi talade om denna morgon inte berodde på ett olagligt ändamål att öka grisarnas vikt. Ett sådant ändamål, dvs. att använda hormoner som tillväxtbefrämjande medel, är lagstridigt.

Som jag nämnt tidigare så kommer kommissionen inom kort att lägga fram ett omfattande förslag angående kontroller. Detta syftar huvudsakligen till att förbättra införlivandet av vår rådande lagstiftning. Jag avser i synnerhet att höja böter och kostnader för åsidosättande.

Jag tror att vi alla är överens om att vi bör göra det smärtsamt och dyrt för medlemsstater och producenter att inte fullgöra ett införlivande av gemenskapslagstiftningen.

Roth-Behrendt har tagit upp ett antal frågor av relevans. Hon har hundra procent rätt i att foder inte bör tjäna som soptunna för avfallsproducenter. Åtskilliga av den senaste tidens kriser inom området för livsmedelssäkerhet har haft sitt upphov i avfallshanteringen; dioxin, den nyligen inträffade nitrofenkrisen i Tyskland, slam och nu MPA och BSE. De är alla förbundna med livsmedelsfrågan.

Som jag nämnt tidigare så bör vi förbättra kontakterna mellan medlemsstaterna i fråga om omhändertagandet och hanteringen av avfall – en kontroversiell fråga i många av medlemsstaterna, men likväl en fråga som måste tacklas med mod och effektivitet.

Mulder hänvisade till kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor. Där gör man ett mycket bra arbete med att se till att gemenskapslagstiftningen uppfylls. I dess rapporter fortsätter man att belysa allvarliga brister i införlivandet av lagstiftningen. Man skulle behöva mer resurser, men det är en fråga för budgetmyndigheten. Jag är missnöjd med uppföljningen av FAO:s rekommendationer inom ett antal områden. Det är därför som kommissionen lägger fram ett nytt förslag för att förbättra kontrollerna. Som jag har sagt ett upprepat antal gånger så måste vi göra så att det blir smärtsamt och dyrt att inte respektera gemenskapslagstiftningen.

Mulder nämnde kvalitetsmärkning. Detta kan bli värdefullt, men det har sina begränsningar. Liksom lagstiftningen är kvalitetsmärkning endast effektiv om behörighetsvillkoren uppfylls. I t.ex. Nederländerna åtog sig foderproducenter att endast använda riskfria ingredienser som en del av deras kvalitetsförsäkringssystem. Det var påtagligt att de misslyckades med att uppfylla det kravet. Kvalitetsmärkning kan förvisso vara användbar, men den har sina begränsningar.

Whitehead hänvisade till systemet för larmberedskap på gemenskapsnivå och detta har fungerat väldigt effektivt i förhållande till den senaste krisen som rör livsmedelssäkerhet. I ett antal fall – inte bara detta utan även nitrofenfallet – har systemet fungerat mycket effektivt. Problemen har funnits på nationell nivå. Som Whitehead antyder om den senaste nitrofenkrisen i Tyskland så förekom det stora brister i de nationella myndigheternas rapportering. Detta inträffar mycket ofta på grund av den federala strukturen som finns i ett antal medlemsstater. Staes pekade också på att de medlemsstater som har en federal struktur verkligen behöver se över sina system för larmberedskap för att garantera att dessa överensstämmer med dem vi har på gemenskapsnivå. Till exempel kunde kommissionen omedelbart informera medlemsstaterna när man fått höra om denna specifika nedsmittning.

Oomen-Ruijten hänvisade sedan till ett antal punkter som jag skulle vilja ta upp. Kommissionär Wallström och jag har skrivit till de irländska myndigheterna och krävt ett fullständigt och uttömmande svar på frågetecknen kring hur de har uppfyllt den relevanta lagstiftningen. Denna lagstiftning kräver ett formellt meddelande vid en förflyttning av läkemedelsavfall, vilket inte verkar ha skett i det här fallet. Mot bakgrund av det svar som jag förväntar mig ha fått från de irländska myndigheterna senare den här månaden kommer vi att ha möjlighet att återvända till denna fråga. När detta svar inkommit skall det undersökas närmare, och alla ytterligare åtgärder som då behöver vidtas, kommer att behandlas vid den tidpunkten.

(Applåder)

4-019

Talmannen. – Tack, kommissionär Byrne.

Debatten är avslutad.

4-020

Europeiska området för livslångt lärande

4-021

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är betänkande (A5-0224/2002), av Van Brempt för utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott om kommissionens meddelande om att förverkliga det europeiska området för livslångt lärande (KOM(2001) 678 – C5-0165/2002 – 2002/2073(COS)).

4-022

Van Brempt (PSE), föredragande. – (NL) Fru kommissionär, kolleger, herr talman! Vi diskuterar i dag ett betänkande om ett område för livslångt lärande. Detta betänkande passar in i den process som vi inledde redan för några år sedan, och som redan uppmärksammats vid exempelvis Europeiska rådets möten i Stockholm och Lissabon. Men framför allt vid Europeiska rådets möte i Feira kom man fram till att livslångt lärande kommer att vara av avgörande betydelse i utvecklingen av vårt europeiska samhälle vad gäller social sammanhållning, chanser på arbetsmarknaden och liknande. Medlemsstaterna, kommissionen och parlamentet har också uppmanats att utveckla strategier och en politik inom den här ramen. Inom den ramen ser vi nu kommissionens meddelande, men framför allt också den översikt som offentliggjordes tidigare.

Vilka är nu – och till detta vill jag ta min tid – de viktigaste punkterna som Europaparlamentet för fram i sitt betänkande? Låt mig börja med de principer som begreppet livslångt lärande skulle baseras på. Det är inte utan betydelse. Man talar ofta om det, men gör vi det också utifrån samma utgångspunkter? Redan i parlamentets första betänkande underströk vi ett antal punkter. Jag skall snabbt nämna dem för er.

Den första är demokratiseringen och likställighetsprincipen – enligt min åsikt av avgörande betydelse. Om vi inte lyckas uppnå en jämlik och bättre undervisning och bildning genom livslångt lärande, är det ett misslyckande. Alla vet att det redan existerar en oerhört stor klyfta mellan högutbildade och lågutbildade. Om vi inte kan täta den, och inte lyckas med det genom livslångt lärande, så är det ett misslyckande.

En andra princip av avgörande betydelse är egentligen rätten till personlig utveckling. Det handlar i detta sammanhang inte enbart om ett livslångt, utan också om ett livsvitt lärande. Det handlar om rätten att arbeta på den personliga utvecklingen, och då inte enbart med inriktning på arbetsmarknad. Dessutom måste vi finna en bra balans mellan å ena sidan en rättighet som vi måste skapa för våra medborgare, en rättighet som man som myndighet – också med våra medel – måste kunna förverkliga, och å andra sidan individens plikt och ansvar.

En andra absolut viktig aspekt, som vi fortfarande måste lägga ned en hel del arbete på – och då ser jag främst till kommissionen – är den formella och den informella inläringen. Den formella inläringen är mycket viktig i unionen, eftersom vi måste se till att våra medborgares examen erkänns också i de andra medlemsstaterna. Att de vet att deras examen är lika mycket värd där. För det ändamålet föreslår kommissionen den europeiska meritförteckningen och senare "portföljsystemet". Det är bra, men jag anser att det är något vagt, och jag saknar i mycket hög grad kopplingen till den informella inläringen.

Denna informella inläring är just den avgörande aspekten i hela historien. Vi måste se till att kunna validera, certifiera och också kontrollera dessa informella eller på annan ort förvärvade kompetenser. För detta är återigen den stora skillnaden mellan de som har en examen och sedan bygger vidare på denna, och de som inte har det och som redan har blivit uträknade. Dessa kan vi få med genom att erkänna den informella inläringen. Också vad detta beträffar har kommissionen ett stort arbete framför sig, fru kommissionär, för vi har i detta sammanhang egentligen inte kommit någonvar än. Och jag förväntar – och jag tror mina kolleger med mig – att ni i samarbete med medlemsstaterna utvecklar de nödvändiga instrumenten för detta.

Jag har redan talat om personlig utveckling och om det faktum att det inte enbart handlar om livslångt utan också livsvitt lärande. I mitt första betänkande, och nu även i det andra, har jag infört begreppet ”det individuella utbildningskontot”. Vi ber kommissionen uttryckligen att undersöka detta och att tillsammans med Europeiska investeringsbanken se om vi inte kan frigöra medel för att investera i det som ändå är så dyrbart för oss, nämligen vårt humankapital.

Jag avslutar med några kritiska kommentarer. Jag har uppfattat att vi i unionen är i stånd till att formulera, eller till och med tvinga fram, målsättningar. Tänk bara på konvergenskriterierna, på sysselsättningsstrategierna, på riktmärkena. När vi talar om vetenskaplig undersökning vågar vi också lägga fram ett riktmärke. Men när det gäller undervisning och livslångt lärande har vi uppenbarligen inte det politiska mod som krävs. Det bekymrar mig egentligen, för jag anser ändå att det är av avgörande betydelse att göra det.

Avslutningsvis vill jag säga följande. Vi måste också absolut försöka finna ett annat uttryck, för ”livslångt lärande” låter i mina öron som ett straff. Om vi måste säga till våra ungdomar som går ut skolan: nu har du klarat dina studier bra, nu har du din examen och nu får du lära mer under återstoden av ditt liv, så verkar det inte motiverande. Vi kan skriva de vackraste texter och utveckla den vackraste politiken, men om vi inte får med oss våra människor och våra studenter så fruktar jag, fru kommissionär, att det bara kommer att sluta vid ord och inte kommer att leda till handling. Och det är precis detta vi måste undvika. Vi kanske alltså helt enkelt borde koppla in en konsult som tar fram ett nytt uttryck för livslångt lärande.

4-023

Talmannen. – Här finns så många konsulter att vi inte skall behöva ta hjälp utifrån. Säkerligen finns det någon bland oss som kan komma med ett lämpligt förslag.

4-024

Reding, kommissionen. – (FR) Herr talman, kära kolleger! Tillåt mig först att tacka utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott, särskilt utskottets föredragande, för deras engagemang och den konstruktiva kritik som framförts. Detta betänkande bekräftar – om det nu skulle behövas – den betydelse parlamentet tillmäter våra åtgärder för livslångt lärande.

Det gläder mig också att parlamentet stöder de allmänna principer som kommissionen framhåller i sitt meddelande, särskilt när det gäller de vittomfattande mål som eftersträvas genom livslångt lärande och kravet på att varje medborgare, jag säger verkligen varje medborgare, skall ha tillträde till utbildning och livslångt lärande. I dag vet vi att det är långt kvar dit: endast 8 procent av de vuxna européerna har tillträde till livslångt lärande och nästan två av tio ungdomar lämnar skolan utan kvalifikationer. Detta är en ohållbar situation som är gemensam för alla medlemsstater. Mot denna bakgrund kan jag lättat konstatera att de flesta ministrar nu inför skolstarten ägnar sig åt problemet, som redan är en skandal. För att lösa dessa två problem – utbildning och livslångt lärande – måste vi således mobilisera alla berörda aktörer och uppåda nödvändiga ekonomiska resurser.

Herr talman! Parlamentet tar upp många punkter i sitt betänkande. Jag skulle vilja framhålla tre av dem: grundläggande färdigheter, investeringar och det europeiska området för utbildning och livslångt lärande. När det gäller färdigheter är vårt mål tydligt: varje europé bör ha grundläggande färdigheter för att kunna förstå, arbeta i och leva i kunskapssamhället. Jag menar verkligen ”leva i”, eftersom det också handlar om personlig utveckling och förmågan att spela en roll i vårt samhälle, i våra demokratier. Jag tänker särskilt på de minst gynnade som också måste lära sig läsa, skriva och räkna. Man vet att analfabetism fortfarande är ett stort problem och att det första hindret för social integration – vilket för övrigt betonas i betänkandet av Hermange – är brist på grundläggande kunskap. Men jag vill också lägga till en ”digital klyfta” mellan dem som har tillgång till den nya tekniken och de som inte har det. Tillåt mig slutligen att återkomma till en av mina käpphästar: bristen på språkkunskaper och avsaknad av personlig och social kompetens.

Medlemsstaterna och kommissionen arbetar för närvarande med frågan om grundläggande färdigheter i samband med genomförandet av arbetsprogrammet för målen i utbildnings- och yrkesutbildningssystemen. Vi har tillsammans fastställt nödvändiga grundläggande färdigheter och det kommer att anordnas ett utbyte av bästa metoder, så att vi tillsammans kan titta på vad som fungerar och vad som inte fungerar, vad som kan anammas av andra och vad som kan utvecklas av alla. Slutsatserna av detta arbete kommer att föras in i den tillfälliga rapporten, som rådet (utbildning) och kommissionen kommer att överlämna till Europeiska rådet våren 2004. Herr utskottsordförande! Som lovat kommer utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott att få delta i detta arbete.

Den andra punkten är finansieringen. Den är som ni vet ett känsligt ämne och framför allt medlemsstaternas ansvar. Det är uppenbart att om vi vill inrätta ett verkligt system för livslångt lärande – om vi vill omsätta våra politiska ambitioner i konkret handling – ja då måste vi spendera mer, inte bara medlemsstaterna utan även arbetsmarknadens parter. När det gäller livslångt lärande stämmer det, fru föredragande, att vi går utanför den formella utbildningens ramar och in på den informella utbildningens område, vilket innebär att vi kommer i kontakt med partner som inte är traditionella skolinstanser.

Vi måste därför börja med att utforma nationella strategier. Medlemsstaterna har gjort påtagliga framsteg på det här området, framför allt de som låg mest efter. Återstår nu att få strategierna att stämma bättre överens – jag måste helt öppet säga att det ofta brister i samstämmighet – och att omsätta dessa strategier i konkret handling. I det sammanhanget bör vi utveckla sådana partnerskap som ni framhåller i ert betänkande. Livslångt lärande är ett delat ansvar och därför måste de nationella strategierna godkännas på alla nivåer, även på lokal nivå, och av alla aktörer, särskilt arbetsmarknadens parter. Detta sker tyvärr i mycket ojämn utsträckning och i alltför blygsam omfattning.

Den tredje punkten: det europeiska området. Ansvaret för att genomföra dessa åtgärder ligger framför allt på medlemsstaterna, men gemenskapen har också en roll att spela i arbetet med att skapa ett europeiskt område för utbildning och livslångt lärande. Ett område där medborgaren – vilket land han eller hon än kommer ifrån – kan använda sina färdigheter och kvalifikationer i alla länder, oavsett om det är för att studera, utbilda sig, arbeta, ta anställning eller bo. Vi vet, och vi har redan diskuterat det många gånger, att det kvarstår många hinder för att inrätta ett sådant område, framför allt när det gäller erkännande av kvalifikationer.

Det har ändå gjorts många framsteg på det här området och ni kan vara säkra på, kära parlamentsledamöter, att kommissionen arbetar för detta, så att vi lyckas åstadkomma ett erkännande av kvalifikationer och så att vi kan, särskilt när det gäller yrkesutbildning, skapa nya framtidsutsikter och börja med nya gemensamma arbetsmetoder.

Det har tagits ett politiskt initiativ för att förstärka samarbetet mellan medlemsstaterna på området yrkesutbildning. Det kallas allmänt för Brüggeprocessen, eftersom det var i den vackra staden Brügge som ministrarna och kommissionen beslutade att gå i den riktningen. Just nu pågår olika projekt, till exempel den f.d. franske ministern Mélenchons projekt, som är ett föredöme på området. Man tar således nya initiativ, man gör framsteg och jag måste säga att regeringarna går framåt i den riktning jag har beskrivit trots de svårigheter som uppstår, eftersom de har förstått att detta är absolut nödvändigt.

Vid nästa möte i rådet (utbildning), som äger rum i november, bör en resolution antas. Denna resolution kommer också att diskuteras av både medlemsstaternas och kandidatländernas regeringar, när de träffas i slutet av året. Man kommer således att utvidga problematiken med utbildning och livslångt lärande så att den även berör våra framtida partner inom Europeiska unionen.

För egen del vill jag också säga följande: mina enheter arbetar för närvarande med att genomföra meddelandet. Innan året är slut kommer man att ha skapat en europeisk portal som handlar om möjligheter till lärande. Och under de närmaste veckorna kommer vi att börja med andra åtgärder, till exempel skapa europeiska nätverk av läranderegioner, upprätta en databas om bästa metoder. Allt detta kommer att bli högst konkret, eftersom vi har analyserat problemen, vi vet vilka de är. Vi vet vad vi måste göra, så låt oss då agera!

(Applåder)

4-025

ORDFÖRANDESKAP: CEDERSCHIÖLD
Vice talman

4-026

Zorba (PSE), föredragande av yttrandet från utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi. – (EL) Fru talman, fru kommissionär, mina damer och herrar! Jag tror att vi alla är överens om att livslångt lärande är ett viktigt politiskt instrument, och jag skulle vilja tacka Van Brempt för att hon går rakt på sak. Trots alla våra överenskommelser, trots det faktum att vi alla inser att yrkesutbildning och livslångt lärande måste kopplas samman med arbetslivet för att ge resultat, finns det ett problem och en lucka. Yrkesutbildning och livslångt lärande bygger på allmän utbildning, ett område med väldiga egna problem, och yrkesutbildning kan inte ersätta en dålig allmän utbildning. Det finns väldiga skillnader mellan medlemsstaterna på området allmän utbildning, vilket erkänns i betänkandet, och följaktligen också väldiga luckor och väldiga problem när det gäller livslång yrkesutbildning.

Ett typiskt exempel är att det ännu inte råder enighet om vad grundläggande färdigheter i utbildningen innebär. Varje gång OECD-statistik om de olika länderna offentliggörs hörs ett ramaskri, och det finns länder som har svårt att godta de använda kriterierna. Dessutom måste utbildningssystemen förändras och förbättras. Men vad gör vi, Europeiska unionen, åt saken? Vi försöker samordna, men gör litet utöver det. Detta är, anser jag, en väldig politisk brist.

Vad gör medlemsstaterna i fråga om sina strategier för livslångt lärande? Minst varannan medlemsstat saknar en bestämd strategi, men en strategi är nödvändig om vi skall få till stånd ekonomisk utveckling, om vi skall förbättra arbetsmarknaden och om vi skall förbättra programmen mot arbetslöshet.

Jag tror att en mycket viktig faktor skulle vara att låta medlemsstaterna fastställa en budget. Likaså bör livslångt lärande kunna nå de missgynnade, de utbildade, människor som har lämnat skolan tidigt, de arbetslösa och, naturligtvis, invandrarna.

4-027

Schmid, Herman (GUE/NGL), *föredragande av yttrandet från utskottet för sysselsättning och socialfrågor*. – Fru talman! Vi ägnar oss åt att göra upp långa listor med önskemål. Vi talar om det kommande kunskapsamhället och om livslångt lärande, och det finns inga gränser för vad vi önskar i full enighet. Detta blir dock bara ett slags piratpolitik, eftersom verkligheten när det gäller utbildningspolitiken i medlemsländerna ser helt annorlunda ut. Där måste man prioritera och väga utgifter för utbildning mot andra utgifter. Just nu skär man ner på utbildningsutgifterna. Då hjälper det inte mycket att vi sitter här och pratar om våra långa listor.

Vi borde prioritera i stället för att göra upp långa listor. Vi borde prioritera de allra viktigaste uppgifterna. Jag håller med dem som säger att vi i så fall måste prioritera de lågutbildades behov. Utbildningsväsendet förstärker nämligen skillnader om man inte bygger in komensationer. Jag vill särskilt peka på två aspekter som jag tycker är viktiga och som kanske är litet underbetonade på de långa listorna.

Det finns för det första ett oerhört behov av omskolning till ett helt yrke. Det räcker inte med litet träning här, litet tilläggutbildning här och en extra kurs där. Det behövs utbildning från ett yrke som inte längre behövs – t.ex. lantarbetare, skogsarbetare eller fiskare – till ett yrke i en expanderande tjänstesektor. En sådan övergång klarar man inte med en kurs på sex veckor, utan det behövs långa utbildningsprogram. Sådana utbildningsprogram blir dock ganska dyra, och det är därför svårt att få politiskt stöd för dem. Detta är emellertid oerhört viktigt, eftersom vi i Europa står inför stora strukturovandlingsproblem som kommer att kräva hela yrkesskiften.

För det andra skulle jag vilja betona lärande organisationer eller lärande som är inbyggt i arbetsprocesserna. Detta nämns förvisso i kommissionens motivering, men det borde ägnas mera intresse. Eftersom vi vet att det kommer att bli svårt att få ekonomiska resurser till en mängd skolutbildning, är det oerhört viktigt att vi försöker skapa organisations- och arbetsformer som ger utrymme för kontinuerlig träning, skolning och lärande som en del av arbetsprocessen. Det är svårt att skicka folk på kurser, men det är kanske lättare, billigare och bättre att se till att folk kan lära på jobbet. Vi kan ta den nya IT-sektorn som ett exempel. Alla de små IT-företag som växte fram under 90-talet hade råd att låta folk experimentera och lära sig på arbetsplatsen, och det var mycket framgångsrikt. Detta kan man lära av.

4-028

Karamanou (PSE), *föredragande av yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhetsfrågor*. – (EL) Fru talman, fru kommissionär! Med den nya ordning som globaliseringen och den snabba utvecklingen inom vetenskap och teknik har gett upphov till kan det inte råda någon tvekan om att en ständig förnyelse av kunskaper genom livslångt lärande är nödvändigt om vi skall använda de mänskliga resurserna på bästa sätt. Vi behöver därför omgående en europeisk politik som stärker denna sektor, och från denna synpunkt gratulerar jag er till era initiativ, fru kommissionär, liksom jag gratulerar vår föredragande till hennes utmärkta betänkande.

Som föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhetsfrågor skulle jag vilja påpeka att det enda sättet att uppnå en europeisk politik för livslångt lärande är att ta verklig hänsyn till den nya ordning som kvinnornas massiva och dynamiska inträde på arbetsmarknaden har gett upphov till. Kvinnorna är för närvarande den mest dynamiska kraften bakom utvecklingen, eftersom två tredjedelar av de nya arbetstillfällena som man beräknar kommer att skapas under de närmaste tio åren kommer att fyllas av kvinnor, vilket jag tror att ni känner till. Vi måste därför ta verklig hänsyn till könsdimensionen när vi fattar politiska beslut och vidtar åtgärder i syfte att undanröja direkt och indirekt diskriminering mot kvinnor, mot bakgrund av att sådan diskriminering alltid sker på bekostnad av en hållbar utveckling och ekonomins konkurrenskraft.

En aktiv politik för livslångt lärande måste utformas med kvinnornas behov i åtanke, vilket innebär att öka kvinnors inflytande, förbättra deras färdigheter, bredda deras yrkesval, avlägsna glastak, se till att det råder balans mellan män och kvinnor inom vetenskaper och nya tekniker samt undanröja könsbundna uppdelningar av arbetsmarknaden.

Ni talade, fru kommissionär, om den digitala klyftan. Den digitala klyftan gäller främst kvinnor. Vi måste också särskilt uppmärksamma de mest utsatta kvinnogrupperna, som invandrare, kvinnor på landsbygden och äldre kvinnor.

Sist men inte minst måste jämställdhetsperspektivet och behovet av att förena familjeliv och arbete göras till en del av helhetspolitiken för att främja livslångt lärande.

4-029

Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Ofta har man förespråkat det ständiga lärandet, det livslånga lärandet, som ett prioriterat mål. Men jag tycker inte att resultaten verkligen motsvarar de ansträngningar som Europa har gjort. Det är oerhört svårt att genomföra dessa kriterier, ett system för kvalitetsvärdering, och dessutom lyckas med en klassificering av undervisningen som det är nödvändigt att utveckla för att det ständiga lärandet verkligen skall bli en gemensam grund för människor under hela livet.

Därför anser jag att bland de åtgärder som måste vidtas finns en ökad kontroll och inspektion, ett klargörande av kvalitetsindikatorer av olika slag, och framför allt anser jag att det är oerhört viktigt att utbildningen införs i hela Europa.

Det är en utbildning som brukar finnas i de stora huvudstäderna. Landsbygden och regionernas avlägsna områden däremot brukar inte vara så väl försedda.

Jag anser att vi från och med nu måste genomföra en politik för att öka tillgängligheten, och detta är en hållbar utveckling: att vi ser till att utbildningen kommer närmare individerna och gör den mer flexibel. Klagomålen från företagen är dessutom oerhört många över att de inte får tag i kvalificerad personal. Vi har därtill mycket hög arbetslöshet för den ekonomiska nivå som skall uppbära den. Därför anser jag att vi måste genomföra denna expansionspolitik över hela Europa och förhindra att utbildningen genom tvånget att flytta på sig leder till rotlöshet, vilket är fallet med många kvinnor i förhållande till omgivningen.

4-030

Ivori (PSE). – (FI) Herr talman, fru kommissionär, bästa kolleger! Efter toppmötet i Lissabon har utbildningen fått en allt viktigare roll i EU:s strategi. Kommissionär Reding har på ett träffsäkert sätt beskrivit att det pågår en tyst revolution när det gäller utbildning. Karaktäriseringen stämmer även i negativ bemärkelse. Europaparlamentet och utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott har inte haft någon nämnvärd roll när man har satt upp målen för utbildningen. Systemet med öppen samordning som även tagits i bruk på utbildningsområdet har fört över tyngdpunkten i diskussionen från de demokratiskt valda organen till tjänstemännen inom förvaltningen. Det är bra att vi nu tack vare Kathleen Van Brempts förtjänstfulla betänkande kan tala om livslångt lärande här i plenum.

Ju mer man utnyttjar de mänskliga resurserna, desto positivare inverkan har det på ekonomin som bygger på människors kunskaper och skicklighet. Att se till att alla medborgare så bra som möjligt hänger med i utvecklingen är förutom etiskt hållbar, även klok och pragmatisk politik. Livslångt lärande har en allt större betydelse när det gäller medborgarnas delaktighet, ökandet av sysselsättningen och förnyandet av arbetskraften. Sysselsättningen och motivationen underlättas om man ännu tydligare än förut kopplar ihop genomdrivandet av livslångt lärande med sådana utbildningsmål som utgår från behoven i arbetslivet. Trots det vill jag betona det stycke i kulturutskottets betänkande, enligt vilket livslångt lärande inte enbart är en social nödvändighet. Det bör även vara allas sociala rättighet oberoende av ålder, kön och social bakgrund.

Utbildningens likvärdighet är av många orsaker en rätt svår genomförbar målsättning. Ändå är det just utbildningen som stakar ut vägen mot jämlikhet. Därför vill jag betona behovet av att ställa upp särskilda mål, för att inkludera sådana människor i det livslånga lärandet som inte har avslutat sina studier på mellannivå, är utbildade, som har speciella behov och inlärningssvårigheter eller som socialt sett befinner sig i en svag ställning. Man måste komma ihåg att en högklassig grundutbildning skapar grundförutsättningar för livslångt lärande. Det är inte så realistiskt att till exempel tala om avancerade kunskaper i datateknik, om det brister i läs-, skriv- och räknekunskaperna.

Fastän det åligger medlemsstaterna att organisera utbildningen behöver vi konkreta europeiska mål och åtgärder. Kommissionens meddelande är ett steg i rätt riktning. Man måste även sträva efter att hitta en gemensam syn på vilket det egentliga innehållet är i de grundkunskaper som räknades upp i Lissabon – vilka alltså är informations- och kommunikationstekniska kunskaper, främmande språk, teknisk utbildning, företagsamhet och social kompetens. Målen är lättare att nå om vi vet vad vi eftersträvar.

4-031

Sanders-ten Holte (ELDR). – (NL) Fru talman, fru kommissionär, kolleger! Under 1996 hade vi Europaåret för livslångt lärande och utbildning. Nu är det 2002, och i Nederländerna är omkring en miljon människor fortfarande funktionella analfabeter. Jag tror inte att det är så mycket bättre i andra medlemsstater. Det är därför inte för inte som Europeiska unionen – och jag vill framföra mina komplimanger till fru kommissionär för det – ägnar så mycket uppmärksamhet åt detta. Det skulle vills vara en bra idé att organisera ett världstoppmöte om funktionell analfabetism i Bryssel efter toppmötet i Johannesburg.

Efter översikten och beslutet om strategi och prioriteter har vi nu kommit till förverkligandet av ett europeiskt område för livslångt lärande. Detta stöder jag varmt. Min grupp har ständigt stött föredragandens tidigare betänkanden, och jag vill också nu gärna tacka henne för hennes grundliga betänkande. Bara två mindre kommentarer.

Livslångt lärande är ett vittomfattande begrepp och kan sträcka sig från att lära sig de korrekta umgängesformerna till mycket tekniska fortbildningskurser, från förskoleundervisning till universitetsutbildningar. Alla kan befatta sig med detta, alla myndigheter, alla offentliga institutioner. Jag vill ändå betona att vi i detta sammanhang inte får glömma kvaliteten på undervisningen. Kanske borde man upprätta ett kvalitetsbedömningsprogram för detta, som inom den reguljära undervisningen. Jag stöder därför uppmaningen att utbyta information, erfarenheter och goda lösningar på Europeanivå och att upprätta och underhålla en europeisk databas. I detta sammanhang är Europeiska kommissionens stöd oundgängligt. Dessutom kan man på det här sättet slutligen komma till ett ömsesidigt erkännande i fråga om studiepoäng, intyg och examina, och det är mycket viktigt för rörligheten.

Vidare vill jag peka på betydelsen av medborgarens eget ansvar för sin utbildning. Han eller hon måste besluta om de skall satsa på detta, och på det sättet öka sina chanser på arbetsmarknaden.

4-032

Caudron (GUE/NGL). – (FR) Fru talman, fru kommissionär, kära kolleger! Efter att ha yttrat mig i går kväll om det europeiska medborgarskapet är det i dag en glädje för mig att få tala om det europeiska området för utbildning och lärande å GUE/NGL-gruppens vägnar. Sambandet är uppenbart – vilket för övrigt påpekades vid Europeiska rådets möte i Feira – där man sade att ”livslångt lärande är en väsentlig strategi för utveckling av medborgarskap”.

Kära kolleger! Alla säger det: alla måste få tillträde till utbildning och lärande för att var och en skall ha lika möjligheter att finna sin plats i samhället. Vi vet att vi har långt kvar för att uppnå detta mål. Orättvisorna fördjupas redan i det ögonblick man går in i utbildningssystemet. Dessa orättvisor är orsaken till många misslyckanden i skolan och, i ett senare skede, social utslagning. Detta är en infernaliskt ond cirkel. Därför är det nödvändigt att anta en samordnad strategi på EU-nivå som underlättar alla europeiska medborgares tillträde till ett skäligt och tillräckligt minimum av utbildning. I sitt meddelande försöker kommissionen bemöta dessa ambitiösa planer. Flera av förslagen är av största intresse, även om de förtjänar att klargöras och kompletteras av bestämmelserna i vår kollegas betänkande, som vi gör oss beredda att rösta igenom.

Vi gläder oss också åt att kommissionen förespråkar var och ens rätt att skaffa sig grundläggande färdigheter, även ungdomar som lämnar skolan i förtid, tack vare en avgiftsfri senare kompletteringsutbildning. Vi stöder också idén om att kommissionen bör – i nära samarbete med medlemsstaterna – inrätta en europeisk ram med definitioner av de grundläggande färdigheter som alla elever bör uppnå. När det gäller lärande stöder jag begäran om att kommissionen skall genomföra tydliga strategier, med lämplig finansiering, för kapitlet livslångt lärande

För att skapa ett europeiskt område för utbildning måste lika möjligheter inom utbildning och lärande garanteras för alla, särskilt för kvinnor, tack vare ett nära samarbete mellan alla berörda parter på arbetsmarknaden. Det bör dessutom finnas assimileringsprogram för invandrare redan i förskoleåldern.

Jag vill avsluta genom att mycket varmt tacka vår kollega Van Brempt för hennes arbete och betänkande, och påminna om att utbildning och livslångt lärande inte bara är en social nödvändighet utan också en mycket viktig social rättighet.

4-033

Ahern (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Under det tjugoförsta århundradet har vi kommit att bli beroende av det vi kallar den kunskapsbaserade ekonomin och informationssamhället. Det är emellertid inte alla som har tillgång till denna kunskapsbas. Förslagen om ett livslångt lärande är en skyttande reaktion på detta underskott, men endast en skyttande sådan. Det handlar inte bara om att yrkesutbildas för en specifik yrkesfärdighet, även om de personer som har en lägre utbildningsgrund röner en större risk att drabbas av arbetslöshet, och en sådan bristande jämlikhet inom utbildningen både för kvinnor och män är något vi i synnerhet bör koncentrera oss på.

En yrkesinriktad utbildning kan inte ersätta en bristande grundutbildning och det finns en stor risk att personer med en god grundutbildning kommer att dra ytterligare fördelar av ett livslångt lärande och att de lågutbildade kommer att bli ännu mer marginaliserade. Detta borde vara en angelägenhet av yttersta vikt.

Förslagen är uppmuntrande, men det är ännu oklart hur dessa skulle genomföras och finansieras. Här har föredraganden gjort ett utmärkt arbete med att stärka de synnerligen vaga förslagen. Det är inte kommissionärens fel, vars engagemang inte betvivlas, men det har sin grund i svårigheterna att samordna utbildning mellan medlemsstaterna eftersom det inte finns något tydligt europeiskt ansvar.

4-034

Blokland (EDD). – (NL) Herr talman! Kommande år hoppas jag på att fylla sextio. En ålder som jag tidigare såg som en lugn väntan på pensionen. Men det är raka motsatsen. Jag måste lära mig nya saker för att kunna fortsätta att göra mitt arbete. Och inte enbart för att kunna göra mitt arbete. Jag måste också följa med för att kunna kommunicera med mina barn och barnbarn via e-post. Jag lär mig fortfarande nya saker varje dag med min dator.

Livslångt lärande är alltså inget politiskt ideal, utan ett faktum. Jag skriver under på nödvändigheten av livslångt lärande. Vidare ser jag en aktiv hållning av myndigheterna som nödvändig för att göra det möjligt för medborgare att hela tiden vidareutbilda sig. I ett stort antal medlemsstater är den nuvarande politiken bristfällig i detta sammanhang. Åtgärderna är inriktade på arbetsgivare, kommuner och bidragsmyndigheter, men inte på att stimulera den individuella medborgaren.

Det bästa tillvägagångssättet är det där myndigheterna betalar den undervisning som någon följer innan han eller hon kommer in på arbetsmarknaden. Därefter bör arbetstagarna själva ta ansvar för sin egen utveckling. I det sammanhanget bör myndighet och arbetsgivare ombesörja de rätta förhandskraven och det ekonomiska stödet.

Inom Europa kan vi sedan formge dessa förhandskrav tillsammans för att sörja för att medborgare fortsätter att delta i arbetslivet. Även i sin andra ungdom.

4-035

De Sarnez (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Jag skulle först och främst vilja tacka kommissionen, för att ha gett oss ett förslag till en tydligt definierad strategi för livslångt lärande, och föredraganden Van Brempt. Detta meddelande är i högsta grad väntat, eftersom vi alla vet att medlemsstaterna knappast hade gjort några framsteg sedan Europeiska rådets senaste möte i Lissabon. Om vi verkligen vill åstadkomma kunskapens Europa, och samtidigt främja lika möjligheter, är det brådskande att ge varje medborgare i unionen lika tillträde till utbildning och livslångt lärande. För att denna strategi skall kunna omsättas i konkret handling vill jag trycka på ett antal punkter.

För det första måste vi verkligen anstränga oss för att utbildningar och examensbevis skall erkännas och vara möjliga att överföra, genom att stödja oss på redan befintliga nätverk eller genom att skapa nya.

För det andra bör tillträdet till livslångt lärande underlättas för alla anställda, liksom för alla arbetssökande. Det är således kommissionens uppgift att främja alla initiativ från medlemsstaternas sida på det här området och eventuellt föreslå särskilda program, som till exempel vänder sig till arbetssökande eller ungdomar utan examen.

För det tredje är det väsentligt att sätta upp ett mål som bör uppnås när det gäller årliga utgifter på området utbildning och livslångt lärande, och att inrätta skattemässiga eller andra typer av incitament som skulle uppmuntra arbetsgivare och medborgare att satsa på lärande.

Till sist vill jag betona utbildningens och lärandets europeiska dimension, vilket kräver att de lärande behärskar ett andra språk. Alla institutioner och medlemsstaterna bör fullfölja sina insatser på det här området, så att Europeiska året för språk får en uppföljning. Det europeiska området för utbildning och livslångt lärande är ett mycket omfattande arbete. Vi måste snabbt genomföra det så att alla unionsmedborgare härnäst får rätt till utbildning.

4-036

Gröner (PSE). – (DE) Fru talman, fru kommissionär, ärade kolleger! Att skapa ett område för livslångt lärande innebär att agera aktivt för att garantera jämlikhet för alla befolkningsgrupper. Om man ser det realistiskt kan Europeiska unionen inte klara detta ensam när vi ser att 1 procent av budgetvolymen investeras i kultur och utbildning. Även där borde någonting förändras. Härtill kommer ofta inskränkt rädsla från medlemsstaterna, till exempel från de tyska delstaterna då det handlar om kultursuveränitet, då de ser sin kultursuveränitet hotad när Europa yttrar sig i fråga om utbildningspolitik.

Resultaten av Pisaundersökningen borde ha öppnat ögonen i sammanhanget. Utmärkta resultat för Finland när det gäller användandet av livslångt lärande, klart före Tyskland i fråga om principen om prestation inom grundutbildningen, vilket ofta blockerar för en människa på vägen mot vidareutbildning. Vi borde alltså lära av varandra. Vi borde även inom näringslivet skapa kvalifikationsplaner för ny utveckling, för den elektroniska revolutionen. Vi borde bygga ut studiecentrum. Föredraganden har föreslagit individuella utbildningskonton. Informations- och erfarenhetsutbyte, det är kärnfrågorna. Det måste handla om erkända, garanterade system för ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis. Det gäller att utveckla detta.

Vi måste i sammanhanget göra utbudet målgruppsorienterat, till exempel för kvinnor efter ett skede med familjeansvar, för ensamföräldrar med erbjudande om barnomsorg, för migrerande arbetstagare, för människor i landsbygdsområden. Kommissionen och medlemsstaterna borde på ett samordnat sätt koncentrera sig på att ständigt ägna omfattande uppmärksamhet även åt strategin för att integrera ett jämställdhetsperspektiv inom livslångt lärande. Alla instrument måste också användas, till exempel lån från Europeiska investeringsbanken för att bygga ut utbildningssystemen, för att bygga upp ett modernt, effektivt utbildningssystem. Att inbegripa det informella systemet, att påskynda den politiska vuxenutbildningsprocessen, det är det som vi behöver, en ny lärandekultur som säkrar hållbar utveckling för den värdefullaste råvara som vi har, människa och själ.

4-037

Sbarbati (ELDR). – (IT) Fru talman! Även jag vill tacka föredraganden för detta utmärkta betänkande. Men låt mig ändå göra vissa förtydliganden: här råder utan tvekan samma anda som i Feira, men jag hörde någon, bland annat en kollega från min egen politiska grupp, nämna analfabetism. Jag skulle vilja rikta kammarens uppmärksamhet på just detta: Det finns en oroande analfabetism som är på väg tillbaka, en analfabetism som drabbar en stor del av vår europeiska befolkning och som gäller den nya tekniken och de nya språken.

Kommissionären talade om att leva i vårt samhälle. Och visst, att leva betyder att samverka, men att leva betyder också framför allt att kommunicera, för det finns i dag de som kommunicerar; den som kommunicerar måste först ha kunskap, och därefter kan man kommunicera, dvs. man måste förfoga över medlem för att kunna kommunicera, språken. Detta måste vi påverka, detta måste vi arbeta med.

Vidareutbildning är en sak, grundutbildning en annan. Om vi vill att grundutbildningen skall vara en kvalitetsutbildning så måste vi agera så att den får en enhetlig bas och så att samtliga europeiska utbildningssystem revideras. När det sedan gäller vidareutbildningen måste de enskilda staterna förstärka sina nationella överenskommelser för yrkesutbildning och agera i partnerskap med lokalsamhället, med företagen, med olika verksamheter och med alla dem som investerar i att vidareutbilda de unga och de mindre unga.

Livslångt lärande: javisst, men jag säger att om det inte finns en ordentlig grund, en noggrann förberedelse inför yrkesutbildningen som kommer i den ålder när den skall komma, dvs. under skolåren, så kan vi aldrig påverka de vuxna som inte längre är intresserade av att lära. Det finns med andra ord en strategi som innebär att utbildningen på grund- och gymnasienivå förstärks och först därefter kan vi göra insatser för att utveckla det livslånga lärandet.

Låt mig avsluta med att påpeka att våra länder lägger ned mindre än 5 procent av BNP på grund- och vidareutbildning. Det skulle förmodligen vara lämpligt om kommissionen kunde ingripa för att öppna för ett gemensamt politiskt och kulturellt område. Kunskapens Europa, kulturens Europa och värdenas Europa kan nämligen inte förverkligas om vi inte investerar på ett annat sätt och betydligt mer i utbildning ...

(Talmannen avbröt talaren)

4-038

Sylla (GUE/NGL). – *(FR)* Fru talman, fru kommissionär, kära kolleger! Om ni anser att utbildning kostar för mycket, ”pröva då med okunskap!”, sade Abraham Lincoln. Med dessa ord vill jag välkomna betänkandet av Van Brempt och det sanningsenliga och relevanta uttalande hon just gjorde.

Som hon uttryckte på ett mycket bra sätt: lika möjligheter, personlig utveckling och förmåga att försörja sig under hela sitt liv förutsätter i våra samhällen att tillträdet till utbildning och lärande underlättas.

Fördelen med detta betänkande är att det är en påminnelse om de mycket viktiga frågor som har samband med livslångt lärande. Här definierar man tydligt de utsatta grupper som bör ha tillgång till lärande, nämligen analfabeter, invandrare, funktionshindrade, arbetslösa och kvinnor som just har varit mammalediga.

Jag vill redan nu välkomna det utmärkta arbete som har gjorts av utskottet för och kvinnors rättigheter och jämställdhetsfrågor. Detta betänkande ligger dessutom i fas med våra samhällen, som är mitt uppe i en förändring som innebär att alla kan byta sysselsättning flera gånger under livets gång. Om detta betänkande antas snabbt kommer det att innebära en möjlighet för alla dem som anser att vägen till social befordran är definitivt spärrad för dem.

Det är dock viktigt att betona ett antal brister. Karamanou har klargjort skillnader i mäns och kvinnors tillträde till utbildning, men det finns verkliga brister som rör analfabeter, invandrare, funktionshindrade och långtidsarbetslösa. Det mest avgörande problemet för mig, kära kolleger, är finansieringen. Kommissionen anslår just nu mer än 500 miljoner euro och kommer att anslå ett motsvarande belopp år 2006, och Europeiska investeringsbanken räknar med att utöka den planerade budgeten för detta ändamål, men medlemsstaterna verkar däremot inte vilja göra några ansträngningar i den här riktningen.

Det vore för övrigt malplacerat att låta snålheten bedra visheten eller att till exempel omformulera redan befintliga program, som Leonardo och Sokrates.

Till sist, fru kommissionär, vänder jag mig kategoriskt emot – och jag hoppas att också ni gör det – själva idén om att de som bör betala priset för denna utbildning, om än en oändligt liten andel, skall vara de som har störst behov av den. Låt oss minnas en mening som Victor Hugo yttrade: ”Den som öppnar en skolport stänger ett fängelse.”

Mina damer och herrar! Vi får komma ihåg att livslångt lärande bör inriktas på de mest missgynnade grupperna. För alla dem har fantastiska förhoppningar väckts, och kanske en sista möjlighet.

4-039

Karas (PPE-DE). – *(DE)* Fru talman, fru kommissionär, mina damer och herrar! Det finns ett gammalt tyskt talesätt: ”Vi lär inte bara för skolan utan för livet.” Detta talesätt stämmer egentligen inte längre. Det uttrycker att lärandet är inskränkt till skolan. Vi måste uppfatta skolan som förutsättningen för att bygga upp grundläggande färdigheter, och i skolorna måste vi sprida budskapet att man måste lära sig under hela livet för att kunna bemästra vår tids utmaningar.

Den andra punkten är: vi har Lissabonmålen. Vi kan inte bli den mest konkurrenskraftiga världsdelen om vi inte investerar kraftigt i humankapitalet, i det starkaste kapital som vi har. Konkurrenskraft är inte bara en fråga om kostnader, det är en fråga om kvalitet och det är en fråga om utbildning och yrkesutbildning. Utbildning och yrkesutbildning är förutsättningen för att vi skall kunna producera på ett mer kvalitativt sätt, vara snabbare och sänka kostnaderna.

För det tredje: vi måste naturligtvis också försöka att definiera Europas mål. Vilka mål vill vi som världsdelen uppnå inom utbildningen? Denna måldefinition hänger samman med följande fråga: vilka är Europas minimistandarder som gör att vi inte förväxlas med andra världsdelar och som vi även vill uppnå på den inre marknaden i alla medlemsstater trots det skiftande kompetensläget? Här är Pisaundersökningen en viktig grundsten, eftersom den innehåller jämförelser och modeller för bästa metoder finns inarbetade. Vi har emellertid fyra aktörer. Det är staterna, arbetsgivarna och

arbetstagarna, medborgarna och leverantörerna. Alla måste samarbeta, inte bara när det gäller programmen, utan också i fråga om finansieringen. Därför välkomnar jag förslaget om ett så kallat livslångt utbildningskonto.

4-040

Prets (PSE). – (DE) Fru talman, fru kommissionär! Jag skulle till att börja med vilja ta upp det förslag som föredraganden Van Brempt har lagt fram, nämligen om att ersätta termen livslångt lärande. Det låter verkligen som något straff, och jag skulle här direkt vilja föreslå ett alternativ: lärande för livet. Det uttrycker samma sak, men det låter inte negativt och inte som något straff. Kanske kan man använda det i framtiden.

Det aktuella betänkandet visar på många möjligheter, och även diskussionen har visat hur mycket vi kan göra, hur mycket vi skall göra. Jag skulle också vilja ta upp några saker som fortfarande är oklara för mig, nämligen frågan om erkännande av formella utbildningsbevis. Kommissionen talar på ett ställe om frivilliga minimistandarder för kvalitet och på ett annat ställe om ett system med moduler som skall utarbetas och vara färdigt 2003, vilket skall göra det möjligt att kombinera de olika utbildnings- och yrkesutbildningsinriktningarna. Begreppet ”frivillig” skapar här en viss osäkerhet, och vi borde uttrycka klart vad vill, vad som leder till ett ömsesidigt erkännande.

Det har redan talats mycket här om jämlikhet, livslångt lärande för alla, och det faktum att 16 procent av alla med högskoleexamen deltar i en vidareutbildning och bara 2 procent av dem med den lägsta utbildningsnivån, vilket framgår av en Eurostatundersökning, visar att tillgången till utbildning inte får skapa ojämlikhet, utan den skall få detta att minska. Här måste vi hjälpa till att övervinna dessa hinder. Social utslagning och marginalisering måste reduceras genom ett nytt europeiskt projekt, vilket det livslånga lärandet är. Europeiska rådet i Lissabon angav målet att göra unionen till världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi. För att uppnå detta mål måste emellertid alla människor engageras redan från början. Tillgång till utbildning och yrkesutbildning får inte längre vara beroende av utbildningsnivå, kön, nationalitet och sådana aspekter som sammanhänger med infrastruktur.

(Applåder)

4-041

Reding, kommissionen. – (FR) Fru talman! Jag vet att tiden är knapp och att jag bör ta ställning till alla de mycket konkreta förslag som framförts av parlamentsledamöterna. Jag har inte möjlighet att göra det men har noterat allt ni har sagt, och det rör sig om mycket konkreta och användbara förslag. Jag skall nöja mig med att helt kort redogöra för de åtgärder som planeras för de kommande månaderna.

I november kommer kommissionen att lägga fram ett meddelande om de indikatorer och riktmärken som kommer att användas för att mäta framsteg på prioriterade områden. Ni kommer att få ta del av detta meddelande, som gör att vi verkligen kommer att kunna utvärdera konkreta åtgärder som vidtagits. När det dessutom gäller grundläggande färdigheter ägnar sig sju arbetsgrupper – i samarbete med medlemsstaterna – åt att enas om gemensamma kriterier som är nödvändiga för att riktmärkena skall tillämpas korrekt samt utvärdera åtgärder som vidtagits. Detta uppdrag har nästan avslutats och saker och ting kommer alltså att förändras mycket fort.

När det gäller yrkesutbildning kommer situationen att utvecklas mycket snabbt. Självklart måste arbetsmarknadens parter delta direkt om det skall göras några framsteg på området. Jag vill tillägga att arbetsmarknadens parter och medlemsstaterna har åtagit sig att införa gemensamma principer för icke-formell utbildning, en uppgift som vi anstränger oss för att avsluta. Jag vill också klargöra att jag blir lika chockerad som alla kan bli över det förfärande stora antalet människor i våra samhällen som varken kan läsa eller skriva. Jag har hört sammat ert budskap: ni skulle vilja att vi vidtog en omfattande samordnad åtgärd för att bekämpa analfabetism. Tillsammans med min personal kommer jag att granska detta förslag, och då kommer kanske kommissionen och parlamentet att kunna ta ett gemensamt initiativ i den riktningen.

(Applåder)

4-042

Talmannen. – Tack, kommissionär Reding.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

4-043

Europeiskt område för kunskap

4-044

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är betänkandet (A5-0183/2002) av Gutiérrez-Cortines för utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott om universitet och högre utbildning i ett europeiskt område för kunskap (2001/2174(INI)).

4-045

Gutiérrez-Cortines (PPE-DE), föredragande. – (ES) Fru talman! Jag vill tacka utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott för att det har godkänt detta förslag om att genomföra en studie om universiteten och den högre utbildningen i ett europeiskt område för kunskap. Det skall sägas att många tankar från mina kolleger i parlamentet har tagits med och vi har lyssnat mycket på den europeiska studentorganisationen och den europeiska universitetsorganisationen, liksom på många andra sektorer, och vi har även hållit en utfrågning.

Men innan jag går in på själva ämnet vill jag säga att det inte finns några ändringsförslag och att jag bara, för att underlätta textens läsning, vill be kammarens sekretariat att föra in två underrubriker: ”Europeiskt område för högre utbildning”, före punkt 1, och ”Bolognaprocessen” före punkt 5.

Varför är utarbetandet av detta betänkande nödvändigt? Det finns vissa motsägelser i Europa. Universiteten har utgjort den axel kring vilken den europeiska kulturen byggts upp sedan mer än 1 500 år. De har också varit centrum för skapande av dialog och det är där man har utvecklat det vetenskapliga tänkandet och utbildat ungdomen. Trots detta ser vi nu märkligt nog en process, vilken många kallar för ett ”inskränkt tänkande”, där universiteten fjärras från systemet och sin omgivning, och kommissionen och den europeiska politiken tar inte tillräcklig hänsyn till den roll som universiteten skulle kunna ha som rådgivare, institutioner eller centraler för spridning av gemenskapens regelverk. Bortsett från deras professionalitet och oberoende, är det institutioner som finns över hela unionen och de borde vara en nyckel och referens för det civila samhället, liksom en plats för dialog och debatt och som stöd för Medaprogrammen och programmen för kandidatländerna, och de borde även fungera som utbildningscentrum ur många aspekter, mycket mer än vad de gör nu.

Vi riktar oss därför inte enbart till utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott som vi vet har utarbetat särskilda program för universiteten, utan till hela Europeiska kommissionen. Vi har alltså här det första europeiska dokumentet om denna fråga.

Med detta vill jag säga att vi dels uppmanar universiteten att närma sig Europa, att uppmärksamma Europa och intressera sig för de europeiska frågorna, dels uppmanar kommissionen att öka sina förbindelser med universiteten i alla aspekter.

Vad kräver vi i betänkandet? Vi behöver förstärka bygget av ett europeiskt område för utbildning och därför är det nödvändigt att själva universiteten spelar huvudrollen. Det är också nödvändigt att dessa åtar sig den vetenskapliga och begreppsmässiga utmaning som Europa och dess omgivning (regioner och nationer) står inför. Universiteten måste också vara väktare och ta hand om kvaliteten och spela den viktigaste rollen i och för att sprida satsningar och en öppen och tydlig utvärdering. Utvärdering, öppenhet och kvalitet, för att ta ansvaret för organisationer som i allmänhet finansieras med allmänna medel och som har samhällets förtroende som ett instrument för att utbilda de framtida generationerna.

Häriifrån stöds Bolognaprocessen som har inletts av själva universiteten och rådet, med allt vad det innebär: rörlighet, erkännande av examensbevis, inrättande av nätverk etc., men vi anser att för att vi skall kunna uppnå en överensstämmelse, såväl i erkännandet av examensbevis som i en ökad rörlighet bland lärare, studenter och forskare, är det nödvändigt att göra antagningssystemen mer flexibla och göra själva Bolognaprocessen öppnare liksom utformningen av examensbevisen. På så sätt kommer människor att förstå bättre, och känna sig bättre till mods och det blir lättare att samla de olika problemen med olika typer av examenstitlar och forskning samt olika särdrag i den praktiska utbildningen.

Det ställs också krav på utarbetandet av en grönbok, för det är en förvånande okunnighet som råder om situationen på universiteten. Mätningarna, de få som finns, visar ofta ganska negativa siffror, universiteten genomgår en stor kris. Man har gjort stora ansträngningar att närma utbildningen till alla och har ofta förlorat i konkurrenskraft. Vi måste hjälpa dem. Vi måste erkänna forskningsutbildningen, främja forskningen och skapa motiv för att studenterna som unga skall inleda dessa karriärer; det är nödvändigt att belöna meriter, rörlighet och resultat och samtidigt är det viktigt att universiteten får en ökad roll som centrum för livslångt lärande. De skall vara centrum för att sprida teknik och innovationer och för att förnya kunskaperna.

Det föreslås också att man ökar universitetens närvaro i massmedia och främjar distansutbildningar på universiteten, de har krävt det av oss, och samtidigt att det inrättas ett ”universitetens huvudsäte”, ett centrum där de kan mötas så att förbindelserna inte bara sker över Internet, eller på ett kyligt avstånd, utan att det kan skapas ett utrymme för universitetsdebatt.

4-046

Reding, kommissionen. – (FR) Fru talman! Jag har med största intresse tagit del av förslagen från föredraganden och utskottet för kultur, ungdomsfrågor, medier och idrott. Det stämmer att vi måste integrera universiteten på ett mycket konkret sätt om vi vill skapa ett kunskapens Europa, en önskan vi har framfört alltsedan toppmötet i Lissabon.

Min kollega Busquin, som ansvarar för forskningsfrågor, och jag själv arbetar därför med ett meddelande om universitetens roll i kunskapens Europa, en roll som befinner sig i skärningspunkten mellan forskning, utbildning och innovation. I detta meddelande kommer kommissionen att ta hänsyn till de idéer som formuleras i detta betänkande, till

exempel de tankar som rör forskarstudier. Det är nödvändigt att stärka doktorandstudierna och ge dem en europeisk prägel. I detta avseende delar jag fördragandens uppfattning.

I september nästa år kommer vi att sammanfatta läget i Bolognaprocessen, vid en stor konferens i Berlin. Fram till dess har vi konkreta saker att göra. Den 17 juli i år antog kommissionen förslaget Erasmus World, som gör det möjligt för universiteten att skapa band mellan varandra, när det gäller utbildningar på kandidat- och magisternivå. På så sätt kommer det att skapas grupper av universitet över gränserna, där det kommer att erbjudas magisterutbildningar som är öppna för studenter och lärare från andra världsdelar. Detta förslag har lagts fram till parlamentet och rådet, inom ramen för medbeslutandeförfarandet.

Vi hävdar på det här sättet vår vilja att nydana och förstärka universiteten, så att de blir just de viktiga forskningscentrum som de kan vara och medverkar till ett faktiskt förverkligande av kunskapens Europa, som än så länge bara finns i teorin.

Vi får inte glömma att universitetet är en av flera aktörer och institutioner (skolor, yrkesutbildning, företag, medborgare) som kommissionens politik riktar sig till.

Vi räknar med parlamentets stöd för att förverkliga ett kunskapens Europa där hela det intellektuella samhällets krafter förenas. Att anta denna resolution är ett steg i denna riktning, eftersom den har ett sådant övergripande synsätt. Jag tackar för ert stöd till den strategi som vi nu håller på att genomföra.

4-047

Zabell (PPE-DE). – (ES) Fru talman, fru kommissionär! För det första skulle jag vilja gratulera föredraganden, vår kollega Gutiérrez-Cortines, eftersom jag tycker att hon är den mest lämpade personen som föredragande för detta betänkande om universitet och högre utbildning, och hon har visat oss sin stora erfarenhet på detta område.

Jag vill koncentrera mitt inlägg på idrotten. I Europa är det mycket svårt att kombinera studier och idrott och detta tvingar våra ungdomar i ett visst läge att välja. Vi föräldrar försöker givetvis få inflytande över detta val och vi uppmanar dem att välja studierna i stället för idrotten, eftersom det tycks vara ett säkrare val.

I andra länder som Förenta staterna, är idrott och studier helt och hållet förenliga. De är inte bara förenliga utan en amerikansk student har till och med tillgång till oerhört många fler universitet och möjligheter tack vare idrotten än utan den.

Europeiska unionen bör stimulera idrotten på universiteten såväl utanför som på själva universitetet. Vi måste stimulera bildandet av universitetslag som deltar i möten mellan universiteten (regionala, nationella, internationella etc.) och varför skulle vi inte kunna ägna en del av det framgångsrika Erasmusprogrammet åt att ge universitetslag i idrotter samma rörlighet som övriga studenter?

Vi får inte glömma att ungdomar som delar sin tid mellan studier och idrott inte har energi eller tid över åt sådan typ av verksamhet som vi alla skulle avråda från.

4-048

Vattimo (PSE). – (IT) Fru talman! Det utmärkta betänkandet från kollegan Gutiérrez är en mycket betydelsefull händelse, i första hand eftersom det är det första av denna omfattning och med denna helhetssyn som lagts fram i detta parlament. Framför allt under de senaste åren och efter Lissabon har man talat om nödvändigheten av att skapa ett kunskapens Europa, men hittills har detta på många sätt förblivit en ansats utan förverkligande.

Den som, i likhet med mig, har upplevt effekterna av programmen Erasmus och Sokrates inom universiteten, program som ofta har begränsad räckvidd på grund av otillräcklig finansiering, vet hur betydelsefulla dessa har varit, såväl när det gäller att förbättra studenternas och deras lärares framtidsutsikter som när det gäller att utveckla en europeisk känsla i breda lager av befolkningen, till att börja med bland familjerna till dem som kunnat utnyttja programmen.

Nu handlar det om att vidga perspektivet och sprida unionens insatser till många andra aspekter av universitetslivet, framför allt genom att främja spridandet av god praxis i vissa länder till alla de andra länderna i unionen och stödja alla medborgares rätt till studier, oberoende av deras ekonomiska förhållanden. Detta är något man förverkligar genom en förstärkning av den offentliga universitetsutbildningen, den enda som är kapabel att göra investeringar som inte styrs av kortsiktiga vinstintressen och som därför kan garantera alla medborgare tillträde till högre utbildning, något som är nödvändigt för att förnya samhällets ledarskikt.

Låt oss inte försöka dölja att de offentliga universitetens ledande ställning i vissa länder inom unionen i dag hotas av farliga tendenser till privatisering, något som riskerar att fatalt skada studiernas frihet och att sänka nivån på forskningen och studenternas utbildning och premiera antal på bekostnad av meriter och kapacitet.

I sitt betänkande tar Gutiérrez hänsyn till denna situation och lägger fram en serie viktiga förslag. Jag vill bland annat understryka att föredraganden begär att kommissionen skall bygga upp en europeisk universitetsstad där den akademiska världen – från studenter till docenter och de olika företag som är verksamma i denna sektor – kan hitta ett sätt att göra sina egna behov gällande och att formulera sina egna förslag. Detta skulle vara en intressant tillämpning av subsidiaritetsbegreppet inom en sektor av den europeiska kulturen som är av avgörande betydelse för allt vårt arbete.

4-049

Sanders-ten Holte (ELDR). – (NL) Fru talman, fru kommissionär, kolleger! Först och främst vill jag tacka Gutiérrez hjärtligt för det engagemang hon visar i detta egna förslag till initiativ. Jag är fullständigt enig med henne om att kunskap är nyckeln till konkurrenskraft och ekonomisk och social utveckling i Europa, men jag håller verkligen inte med om alla hennes slutsatser.

Universitet spelar en mycket viktig roll när det handlar om att göra Europa till den mest dynamiska och konkurrenskraftiga kunskapsbaserade ekonomin. Då är det också mycket viktigt att de håller kontakt sinsemellan och utbyter information och erfarenheter. Det handlar då om att erbjuda undervisning av hög kvalitet, där man strävar efter att skapa forskningscentrum i universitetsvärlden. Jag instämmer helt och hållet med Gutiérrez om att rörligheten bland studenter, lärare och forskare fortfarande kan förbättras rejält. Administrativt skulle många hinder kunna röjas undan. Men jag ser inget gott i att kommissionen och medlemsstaterna skulle behöva främja inrättandet av ett europeiska universitetens huvudsäte. Jag förstår därför inte helt vilken den representativa rollen för medlemsstaterna och Europaparlamentet skulle vara.

En annan punkt vars syfte jag inte förstår är inrättandet av ett särskilt europeiskt kulturuniversitet. Man undervisar redan nu i litteratur, filosofi och kommunikation vid de befintliga universiteten, och det finns särskilda högskolor för konstämnen. I betänkandet betonas nödvändigheten av en interkulturell dialog med världens övriga regioner. Ja naturligtvis, men det antyder att de befintliga universiteten fullständigt sluter in sig i sig själva och inte upprätthåller någon kontakt med resten av världen, och det är helt enkelt en förlegad idé. Jag är därför rädd för, fru Gutiérrez, att min grupp, trots att vi är eniga med vissa aspekter i betänkandet, kommer att avstå från att rösta, med tanke på att vi inte kan förena oss med de två ovan nämnda punkterna.

4-050

Alyssandrakis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman, fru kommissionär, mina damer och herrar! Universiteten i Grekland håller på att förlora sin akademiska trovärdighet, och det går snabbt. Deras grundfunktioner privatiseras, de kontrolleras i allt högre grad av affärsintressen och de tvingas fungera som företag som är föremål för konkurrens och marknadens lagar i allmänhet. Till följd av detta sjunker den tillhandahållna utbildningens kvalitet över hela linjen.

Europeiska unionen är den huvudsakliga drivkraften i denna riktning, och betänkandet kommer inte långt efter. Greklands kommunistiska parti är radikalt emot Bolognaprocessen, privata universitet, ingripanden genom grönboken, det så kallade europeiska området för högre utbildning och, naturligtvis, inrättandet av ett säte för europeiska universitet, eftersom en sådan politik leder till att självständigheten och den fria spridningen av idéer stryps.

Vi kämpar för statliga universitet och ingenting annat. Dessa skall vara föremål för akademisk – inte kommersiell – kontroll och uppfylla vanliga människors behov liksom sociala behov. Vi stöder samarbete mellan universitet med vederbörlig respekt för den akademiska ordningen.

Mina damer och herrar! Universiteten är inga speceriaffärer. Om vi låter dem bli det, kommer vi att grusa alla förhoppningar som unga människor har om att förvärva en allsidig utbildning liksom alla förhoppningar som samhället har om en bättre framtid.

4-051

Wyn (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar varmt detta initiativ. Det var ett mycket nödvändigt initiativ och jag berömmar det. Universiteten är våra samhällens grundvalar, och att därför uppmuntra universitet, studenter och lärare att skapa närmare förbindelser och att dela erfarenheter är något som kommer att spela en avgörande roll för utvecklingen av våra samhällen. Det kommer också att öka den europeiska konkurrenskraften, eftersom universiteten spelar en viktig roll i dag inom företagssektorn.

Många anstalter inom den högre utbildningen lider redan nu av en finansieringskris och Europeiska unionens lagstiftning för den högre utbildningen kommer inte att kunna tillnärmas utan ett vederbörligt ekonomiskt åtagande. Jag uppmanar kommissionen, rådet och parlamentet att se till så att detta blir av, eftersom det är av yttersta vikt att det här initiativet finansieras på ett vederbörligt sätt.

Jag skulle emellertid ha velat se att man lagt större tonvikt på undervisning av moderna, främmande språk, eftersom språkbarriärer är en av de huvudsakliga hindren för rörlighet. I mitt eget land, Förenade kungariket, har man gjort inskränkningar i den obligatoriska undervisningen av främmande språk. Att tillgodogöra sig ett valfritt språk är av stor betydelse. Jag rekommenderar kammaren detta betänkande och jag stöder det till fullo.

4-052

Mussa (UEN). – (IT) Fru talman! Jag gratulerar Gutiérrez-Cortines till hennes betänkande, ett betänkande som är särskilt viktigt eftersom, vilket föredraganden själv understrukit, vi står inför det första dokument som Europaparlamentet har ägnat åt universitetet som institutionell realitet.

Jag instämmer helt i föredragandens åsikt att ögonblicket nu är inne för Europa att inte bara finansiera, utan kontrollera och främja en modell för utbildning utan gränser på europeisk nivå, för att föra forskningen tillbaka till sin institutionella huvudfärd, dvs. universitetet. Jag vill därför lägga tyngdpunkten vid vikten av att förstärka det europeiska området för universitetsutbildning, ett mål som sannerligen är viktigt och som, även om det berör medlemsstaternas enskilda universitet, inte skulle påverka vare sig deras självständighet eller deras kulturella historia, samtidigt som utbildningens kvalitet förs upp på en jämn och hög nivå.

Rörlighet för studenter, forskare och docenter är dessutom ett bra sätt att förverkliga utbytet av kunskaper, tillväxt av den kritiska mentaliteten och ett stort samhällsvärde genom de framtida utsikterna till god kulturell integration. Det är helt riktigt att inrättandet av ett nätverk för universitet och forskningsresultat inte bara medger en ömsesidig granskning av den aktivitet som bedrivs, utan det skulle dessutom göra ett eventuellt verifieringsförfarande mer ekonomiskt.

Det blir med andra ord allt viktigare för Europeiska unionen att förverkliga en stödpolitik genom att planera fonder för universitetsforskning. Man måste emellertid hela tiden hålla i åtanke att dess institutionella uppgift inte enbart är att undervisa, utan framför allt att forska och utföra experiment. På det viset förstärks rollen för de forskare som annars skulle söka sig till alternativ som är professionellt mer givande, dvs. till Förenta staterna.

Genom en retrospektiv analys av forskningens finansiering, de medel som hittills utbetalats av Europeiska unionen, har jag konstaterat att man har lämnat ett enormt utrymme åt de små och medelstora företagen, utan tvekan viktiga för våra länders totala ekonomier, medan man samtidigt har försummat sektorn för universitetsforskning.

Dessvärre måste jag påpeka att sedan denna analys gjordes har man tvingats lägga ut många av de forskningsprojekt som finansierats på underentreprenad till just universitetsforskarna, för att de skall kunna förverkligas. Jag inser att de tillgångar som hittills ställts till universitetens förfogande från Europeiska unionens sida verkligen har varit stora – det femte ramprogrammet, det sjätte ramprogrammet, Erasmus etc. – men här finns ytterligare en uppgift för oss: Att förstärka övertygelsen hos dem som arbetar med detta dokument om att det är dags att återge universitetsinstitutionen en primär roll inom forskningen och erkänna den merit det innebär att ha utövat denna funktion under mer än 600 år med odiskutabla resultat, resultat som erbjudits världen i övrigt utan att man begärt någon immateriell äganderätt.

4-053

Farage (EDD). – (EN) Herr talman! Det råder ingen tvekan om universitetens och utbildningens betydelse. Faktum är att utbildning i sig är så pass betydelsefullt att premiärminister Blair en gång sade att han endast har tre handlingsprogram: utbildning, utbildning och utbildning. Men utbildningens höga profil inom den politiska arenan gör att universitet och andra institutioner är särskilt sårbara för yttre påtryckningar. Inte utan orsak blir universiteten de primära måltavlorna för demagoger och diktatorer. Den fria tanken och det självständiga sinnet är snart röjda ur vägen.

Demokratier har också ett problem med detta eftersom våra utbildningsinrättningar till övervägande del är beroende av staten för sin finansiering och den som betalar får också bestämma hur det skall vara. Till följd av detta har vi fått känna av ökade konflikter inom våra utbildningsanstalter.

Det här gäller också för Europeiska unionen. Medan alltmer pengar som ämnats för den akademiska världen kommer från europeiska institutioner, är det sannerligen också Europa som bestämmer.

När jag reser runt till brittiska universitet och talar med studenter ser jag en massa flaggor med cirklar av stjärnor och EU-litteratur. Men något som är mer oroande, inom Jean Monnet-programmet har jag lagt märke till hur Europeiska unionens renlärighet nu lärs ut inom statsvetenskapen och inom kurser i europeisk historia. Sådan är kontrollen av EU-medel att avvikelser från den tolkade lärdomen nära nog behandlas som kätteri. Såvida inte den korrekta versionen av politisk historia faller till föga i kursarbetet och i examinationen finner sig dagens studenter straffade genom betygssättningen.

Sålunda betraktar jag detta betänkande i viss mån med bestörtning och oro. Europeiska unionen har sina egna centrala politiska linjer och dessa är integration, integration och ännu mer integration. Det är naturligtvis därför Europeiska unionen är så intresserad av universitet och vidareutveckling.

Jag tvivlar inte på att detta specifika betänkande är väl menat, men skapandet av ett europeiskt område för kunskap, och förespeglningen om att ännu mer av skattebetalarnas pengar skall nästla sig genom EU till universiteten är ett recept på ännu fler politiska konflikter. Oberoendet för våra universitet är alltför viktigt för dem att det skulle kunna komma att offras på den politiska integrationens altare.

4-054

de La Perriere (NI). – (FR) Fru talman! Betänkandet av Gutiérrez-Cortines om universitet och högre utbildning i ett europeiskt område för kunskap är kantat av goda avsikter. Men vi får akta oss för att inte falla i den dogmatiska principens fälla, en princip som EU-ivrarna är så angelägna om: där det finns ett europeiskt område måste allt smältas samman och sammanblandas.

När det gäller universiteten har mycket redan gjorts för att främja studenters och lärares rörlighet, utarbeta gemensamma kurser, planera intensivkurser och inrätta tematiska nätverk, framför allt med programmen Sokrates och Erasmus. Måste man då gå längre på en centraliserad och byråkratisk väg som skulle framtvinga enhetliga och strikta kriterier på ett område där variationsrikedomen i kulturer, metoder och begrepp utgör en garanti för en kultur av kvalitet som inte stöder sig på en ideologi?

EU har hittills gjort vad det skulle göra på det här området, eftersom man har tillhandahållit effektiva redskap i form av de program jag just talade om. Nu måste man utveckla nyskapande samarbetsformer med respekt för varje nations frihet och vilja. Handels- och ingenjörsskolorna ger oss exempel på lyckade skolor som – utanför EU:s alla rättsliga ramar – på ett fantastiskt sätt har lyckats anpassa sig i detta nya område, genom att fritt skapa övergångar och utbyten och gemensamma studievägar och examina.

Är det EU:s sak att bestämma vad som tillhör den privata sfären? Är det EU:s sak att ägna sig åt idrottsverksamheten vid universiteten? Är det EU:s sak att avgöra hur undervisningen vid konstnärliga studier skall se ut? Jag anser inte det. Jag medger däremot att det finns två positiva punkter i betänkandet: för det första förslaget att en grönbok skall utarbetas – under förutsättning att den inte blir ett redskap som kommer att användas för att likrikta universiteten, och för det andra att stipendier för forskarutbildning skall tilldelas efter meriter, utan hänsyn till familjens inkomst. Men dessa två punkter räcker inte för att övertyga oss om att rösta för detta betänkande.

(Applåder)

4-055

Mauro (PPE-DE). – (IT) Fru talman! Förutom att tacka vår kollega Gutiérrez-Cortines, tänker jag koncentrerar mig på en aspekt av hennes inlägg, och det är nödvändigheten av ett system för examensbevis som är enkelt att förstå och enkelt att jämföra. Jag gör detta i första hand för att åter föra fram ett framtidsperspektiv som inte bör saknas i en debatt som denna, nämligen avskaffandet av examensbevisens rättsliga värde, en väg som borde kunna garantera att vi undviker missförstånd i diskussionen mellan offentlig och privat verksamhet som en garanti för olika utbildningsvägar.

Som Vattimo redan har påpekat så centreras mycket kring utbildningens reella garantier. Men eftersom världen är som den är kan en kvalitetsgaranti för en genomgången utbildning inte utgöras av utbildningsanordnarens rättsliga status. Under sjuttonhundratalet vallfärdade hela Europa till Preussen, men inte eftersom det där fanns en effektiv stat som var kapabel att förvalta universitet, utan framför allt för där fanns en lärare som Immanuel Kant. Kvaliteten på kunskapsäventyret garanteras av universitetslärarnas kunskaper och kompetens, och det är just detta som är kärnan.

Att avskaffa examensbevisets rättsliga ställning kan förmodligen bli ett bra sätt att garantera fullständig legitimitet för de skolor som i alla avseenden kan genomföra sin uppgift. Detta är rätt eftersom, även om Europaparlamentarikern Vattimo inte kan erkänna det av ideologiska skäl, professor Vattimo mycket väl vet att det inte är samma sak att ta en examen och studera under Vattimo som att göra det under vilken person som helst, dvs. att garantin för utbildningserfarenheten som han erbjuder inte är att det är staten som förvaltar universitetet i Turin, utan det är hans kärlek till sanningen och hans kärlek till kunskapsäventyret.

4-056

Aparcio Sánchez (PSE). – (ES) Fru talman! Betänkandet av min beundransvärda och dubbla kollega Gutiérrez Cortines är lägligt och av hög kvalitet. Det förtjänar de lyckönskningar det har fått, till vilka jag givetvis vill lägga min.

Det kommer lägligt eftersom dess beskrivning av universitetssituationen och dess intressanta förslag bryter den stillsamma gången i det europeiska bygget som för utbildningsfrågorna har varit passiv och retorisk. I frågor som harmoniseringen av kvalitetsstandarder, ömsesidigt automatiskt erkännande av examensbevis, överensstämmande mellan cykler och program och de examinerades sysselsättning, är vi nästan lika långt från att uppnå en europeisk dimension, och i allmänhet, från de mål som satts fram till 2010, som dagen efter Bolognaprocessens slut för mer än tre år sedan.

Den ekonomi som baseras på den mest konkurrenskraftiga kunskapen i världen väntar fortfarande på att vi skall bli kapabla att inrätta ett europeiskt område för högre utbildning. Samtidigt motsvarar inte universiteten Europas krav på arbetskraft och de europeiska universiteten ligger fortfarande efter de amerikanska universiteten, såväl när det gäller att ta tåten för kunskapsamhället som deras yttre attraktionskraft hos lärare, forskare och studenter från tredje land.

Omständigheten att den europeiska universitetssektorn med sina 15 miljoner studenter och 600 000 lärare är den mest dynamiska i vårt samhälle, och det faktum att vi godkänner betänkanden som detta, är hoppningivande tecken som gör att vi kan tro att vi bortsett från nationellt motstånd i rådet, den självtillräckliga inställningen på några av våra universitet, och

kommissionens och parlamentets apati inför sektorn, äntligen skall kunna uppnå det nämnda målet om ett europeiskt område för högre utbildning som gör skäl för sitt namn.

(Applåder)

4-057

Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Som dekanus vid en fakultet vid Lyons universitet, där man bedriver undervisning i nästan 30 utländska språk noterade jag många positiva saker i betänkandet av Gutiérrez-Cortines, vid sidan av andra punkter som tyvärr framstod som mer diskutabla i mina ögon.

Positiva punkter: Insatser för att minska administrativa eller andra hinder för student- eller lärarutbyten, insatser för att främja inläring av främmande språk, och inte bara engelska, insatser för att inrätta nätverk och gemensamma tjänster för informations spridning och slutligen insatser för att främja praktiktjänstgöring och till och med idrottstävlingar – allt detta är utmärkt.

Jag måste dock framföra reservationer när det gäller betänkandets syfte, som framgår av tanken att inrätta ett europeiskt område för högre utbildning. Kommissionens utvärdering av alla universitetssystem, både offentliga och privata, skulle kunna mynna ut i att man skapar en ny europeisk överstatlig byråkratisk nivå i strid med subsidiaritetsprincipen, som till viss del för formens skull framhålls i den första punkten i betänkandet. Den uttryckliga viljan att införa enhetliga kriterier för utformningen av examensbevis, eller till och med harmonisera hela universitetsstudierna för studenterna, kommer oundvikligen att genomföras på bekostnad av det stora utbudet av specifika akademiska eller vetenskapliga modeller, vilket är en förutsättning för konkurrens och garanti för framsteg. Den europeiska civilisationen har uppfunnit mångfalden på alla dessa områden. Först när vi fullt ut behärskar en specifik kunskap, en vetenskap, en teknik, en särskild erfarenhet och en nationell kultur blir vi som mest trogna de sanna europeiska traditionerna.

4-058

Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Fru talman, fru kommissionär, mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att gratulera utskottet till dess initiativbetänkande om universitet i det europeiska området och ställa mig bakom de tankar och frågor som föredraganden tar upp och de förslag som hon har formulerat.

Universiteten har alltid varit drivbänkar för europeisk kultur och spelat en viktig roll i våra samhällens utveckling. Vi måste därför inse att om Europeiska unionen i dag skall kunna uppnå de nya strategiska utvecklingsmål som fastställdes i Lissabon, behöver den aktivare och konkurrenskraftiga universitet som inte alstrar kunskap och innovation som isolerade institutioner utan som aktiva partner i den sociala och ekonomiska strukturen på nationell nivå, på regional nivå och på en gränsöverskridande nivå som återspeglar Europas nya skepnad.

En annan dimension som vi måste vara medvetna om är den roll som universiteten spelar för att främja europeisk integration genom att odla ett europeiskt medvetande och främja en europeisk nationalitet. Med sina utbildnings- och undervisningsprogram och det samarbete med och den rörlighet för studenter och lärare som de kan främja, kan våra universitet bli laboratorier för det integrerade Europa.

Ni arbetar i denna riktning, fru kommissionär, men även medlemsstaterna måste vara med. Det finns mycket arbete att göra här, och vi känner alla till de hinder som finns för ömsesidigt erkännande av examensbevis, den dåliga rörligheten och skillnaderna i akademiskt synsätt på universitetskurser i Europas olika länder. Vad vi alla måste förstå är att det går att uppnå konvergens och främja sammanhållning på utbildningsområdet med all vederbörlig respekt för mångfalden och, samtidigt, genom att införa system som erkänner och främjar mervärdet av våra universitets speciella särdrag. Detta slags politik kommer även att medföra bättre förutsättningar för den yrkesrörlighet som Europeiska unionen anstränger sig för att främja. Jag anser följaktligen att det skulle vara ett bra initiativ att utarbeta en grönbok och kommer för egen del, fru kommissionär, att stödja er i denna strävan.

4-059

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum nu.

4-060

ORDFÖRANDESKAP: D. MARTIN
Vice talman

4-061

Omröstning

4-062

Talmannen – Nästa punkt på föredragningslistan är omröstningen.

Betänkande (A5-0241/2002) av Coelho för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor om kommissionens tredje rapport om unionsmedborgarskap (KOM(2001) 506 – C5-0656/2001 – 2001/2279(COS))

(Parlamentet antog texten.)

Betänkande (A5-0224/2002) av Van Brempt för utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott om kommissionens meddelande om att förverkliga det europeiska området för livslångt lärande (KOM(2001) 678 – C5-0165/2002 – 2002/2073(COS))

(Parlamentet antog texten.)

Betänkande (A5-0183/2002) av Gutiérrez-Cortines för utskottet för kultur, ungdomsfrågor, utbildning, medier och idrott om universitet och högre utbildning i ett europeiskt område för kunskap (2001/2174(INI))

Före omröstningen:

4-063

Gutiérrez-Cortines (PPE-DE), föredragande. – *(ES)* Det handlar bara om att föra in några rubriker som glömts bort. Efter skälen skall denna rubrik föras in: "Europeiskt område för högre utbildning" och före punkt 5: "Bolognaprocessen".

4-064

(Parlamentet godkände de muntliga ändringsförslagen.)

(Parlamentet antog texten.)

4-065

Välkomsthälsning

4-066

Talmannen – Innan vi går vidare till nästa omröstning skulle jag vilja rikta ett varmt välkomnande till fru Fan, ordförande i Hongkongs lagstiftande råd, som i dag tagit plats på åhörarläktaren.

(Applåder)

Som ni känner till följer vi utvecklingen i Hongkongs särskilda administrativa region med stort intresse. Fru Fan är här för ett antal viktiga möten. Vi önskar henne en mycket behaglig vistelse.

Yi lü ping an (Vi önskar er en trygg hemresa)

4-067

Omröstning (fortsättning)

4-068

Andrabehandlingsrekommendation (A5-0255/2002) från utskottet för miljö, folkhälsa och konsumentfrågor om den gemensamma ståndpunkten antagen av rådet inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om åtgärder för allmänhetens deltagande i utarbetandet av vissa planer och program avseende miljön och om ändring, med avseende på allmänhetens deltagande och rätt till rättslig prövning, av rådets direktiv 85/337/EEG och 96/61/EG (5475/2/2002 – C5-0227/2002 – 2000/0331(COD))(föredragande: Korhola).

(Talmannen förklarade den gemensamma ståndpunkten godkänd (efter dessa ändringar).)

Gemensamt resolutionsförslag¹ om översvämningarna i Centraleuropa*(Parlamentet antog resolutionen.)*

Gemensamt resolutionsförslag² om läget i Afghanistan*(Parlamentet antog resolutionen.)*

Betänkande (A5-0270/2002) av Maaten för utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik om kommissionens meddelande om Europa och Asien: en strategisk ram för förbättrade partnerskap (KOM(2001) 469 – C5-0255/2002 – 2002/2120(COS))*(Parlamentet antog resolutionen.)*

Betänkande (A5-0226/2002) av Stenzel för utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik om årsrapporten om Europeiska byrån för återuppbyggnad (2001/2255(INI))*(Parlamentet antog resolutionen.)*

Talmannen – Omröstningen är avslutad.**RÖSTFÖRKLARINGAR**

4-069

- Betänkande (A5-0241/2002) av Coelho

4-070

Berthu (NI), *skriftlig*. – (FR) I resolutionen av Coelho, punkt 29, välkomnas den dom som avkunnades den 3 maj 2002 i förstainstansrätten, där man erkänner företaget Jego-Quérés rätt att direkt överklaga en EU-förordning. Detta företag var visserligen inte ”direkt och personligen” berört, men om talan inte hade tagits upp till sakprövning skulle företaget inte haft några andra medel för att försvara sig i domstol, vilket skulle ha lett till ett ”förnekande av rätt till domstolsprövning”.

Också vi gläder oss åt denna bedömning, men beklagar bara att den inte kom tidigare, till exempel då vi väckte talan mot ändringen av namnet på den gemensamma valutan, en talan som uppenbart hade sakliga grunder.

Kommissionen, som troligtvis upplevde ett hot mot dess ordning, begärde tyvärr genast att domen Jego-Quéré skulle upphävas och utverkade genast en dom som passade dess egna önskemål, när domarna hade semester ...

EU:s institutioner har således lyckats sätta sig i den situationen att de ständigt destabiliserar medlemsstaterna, samtidigt som de i praktiken inte låter EU:s förordningar omfattas av medborgarnas individuella rätt att väcka talan. Detta är en avart i det nuvarande systemet, som skyddar det överstatliga företaget, och måste rättas till i framtiden.

4-071

Kirkhope (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) De brittiska konservativa ledamöterna anser att detta är ett olägligt betänkande i vilket man försöker förflytta diskussionen bortom det som företrädarna och folket själva vill. Vi anser att det borde ske till följd av medborgarskapet i en medlemsstat, och inte i Europa. Vi är naturligtvis alla ”européer”, men de flesta människor skulle inte erkänna ett faktiskt europeiskt medborgarskap som vore överordnat medborgarskapet i hemlandet. Vi vill få

¹ från Poettering m.fl. för PPE-DE-gruppen, Barón Crespo m.fl. för PSE-gruppen, Virrankoski för ELDR-gruppen, Buitenweg för Verts/ALE-gruppen, Markov för GUE/NGL-gruppen, Turchi och Nobilia för UEN-gruppen, i syfte att ersätta resolutionsförslagen B5-0463/2002, B5-0475/2002, B5-0476/2002, B5-0477/2002, B5-0478/2002, B5-0483/2002 med en ny text.

² från Morillon för PPE-DE-gruppen, van den Berg och Sakellariou för PSE-gruppen, Malmström m.fl. för ELDR-gruppen, Lagendijk och Maes för Verts/ALE-gruppen, Muscardini för UEN-gruppen, i syfte att ersätta resolutionsförslagen B5-0456/2002, B5-0457/2002, B5-0458/2002, B5-0459/2002, B5-0460/2002 med en ny text.

människor att i större utsträckning bry sig om och intressera sig för det allmänna i de egna nationella staterna, hellre än att skapa en konstgjord rättighet, som föredraganden verkar föreslå.

De brittiska konservativa ledamöterna motsätter sig betänkandets principer på grund av de orsaker som angivits ovan.

4-072

Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Ökade kunskaper om unionsmedborgarskapet, huvudmålsättningen i det här förslaget, säger mig inte mycket. I f.d. Sovjetunionen försökte man att forma medborgarna från olika delrepubliker, med olika språk och kulturer, till en enhet av sovjetmedborgare. Det lyckades aldrig. I Jugoslavien försökte man vid sidan av serber, kroater, slovener och makedonier att skapa nya generationer av äkta jugoslaver, som skulle organisera landets framtid. Dessa människor är nu andra klassens medborgare. Skapandet av EU-medborgare som ständigt flyttar mellan medlemsstaterna, på jakt efter de mest privilegierade jobben, leder till konflikter med deras omgivning och till olycka för dem själva.

En andra målsättning för det här förslaget är ett högre valdeltagande vid valet till Europaparlamentet. Människor går inte och röstar för att uppfylla en rituell förpliktelse som de själva inte upplever som meningsfull. De vill bara rösta om det organ som de skall välja har en full beslutanderätt, och om det gäller ett verkligt val mellan två motsatta alternativ. Det fungerar inte att bara be människorna att komma och rösta som en sympatihandling för ett enat Europa. Om man fortsätter på den vägen kommer nästa val att locka ännu färre valdeltagare. Att förstärka de medborgerliga rättigheterna, även för immigranter, och att bättre förmedla information om ombudsmannen kan jag naturligtvis ställa mig bakom.

4-073

Pasqua (UEN), skriftlig. – (FR) Ett stort antal av våra kolleger har den avskryvade vanan att förvräda ordens innebörd för att uppfylla den federalistiska sakens behov.

Efter stadgan om de grundläggande rättigheterna, som vissa med orätt betraktar som företalet till en hypotetisk konstitution, och efter styrelseformerna, ett oidentifierat politiskt ämne, kommer nu unionsmedborgarskapet, ett begrepp som saknar betydelse.

Medborgarskap är ett politiskt och inte ett tekniskt begrepp som utgår från en verklighet som också är politisk, inte byråkratisk och från förankringen i, tillhörigheten till, en naturlig gemenskap.

Medborgarskap är en status som endast beviljas dem som på grund av födelseort eller erfarenheter delar gemensamma värderingar.

Medborgarskapet förutsätter också att det finns en politisk sfär, och den mest fulländade formen av en politisk sfär är fortfarande nationen.

Var finns den europeiska nationen med tanke på att den saknar vad Renan kallade ”en kollektiv livsvilja”? Eftersom Europeiska unionens folk inte har samma språk, kultur och traditioner finns det inte heller ett europeiskt folk. Som Joseph de Maistre sade, slutligen: ingen har någonsin träffat en ”europeisk medborgare”.

Ert ”oäkta” medborgarskap är således helt grundlöst. Detta betänkande har därför inget syfte.

4-074

Theorin (PSE), skriftlig. – Betänkandet innehåller en hel del viktiga och bra synpunkter. Jag har ändå röstat emot betänkandet, då det bland annat kräver ett infogande av den tredje pelaren i gemenskapsramen.

4-075

Zrihen (PSE), skriftlig. – (FR) Jag har gett mitt fulla stöd till kommissionens förslag om unionsmedborgarskap.

Det är visserligen ingen självklar sak att förstärka unionsmedborgarskapets politiska dimension genom att föreskriva det.

Det är uppenbart att vi absolut måste stärka de av våra åtgärder ute i samhället som får folk att förstå att det finns ett viktigt utrymme för dem, som är till för att de skall kunna delta fullt ut inom unionsmedborgarens område.

Detta är priset för att uppnå legitimitet för Europeiska unionen.

Vi måste hitta kanaler för kunskapsspridning för att upplysa medborgarna om de viktiga frågor som de själva måste hantera i framtiden.

Jag beklagar att man bland de framförda kraven inte finner krav på att EU inrättar en särskild kurs i historia som återger de olika utvecklingssprång, krig och revolutioner som har ägt rum på den europeiska kontinenten, med tanke på att de många gånger har varit smärtsamma etapper på vägen mot att uppnå den vision som ett antal personer hade för 50 år sedan.

4-076

- Betänkande (A5-0224/2002) av Van Brempt

4-077

Alyssandrakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Politiken för livslång yrkesutbildning (inte lärande) är en politik för att ersätta systematisk utbildning och grundläggande lärande med en ytlig, marknadsstyrd överföring av färdigheter och metoder med ett alldeles eget bäst före-datum vars centrala mål är att tillfredsställa storfinansens efterfrågan på fogliga och flexibla arbetstagare, omstrukturera arbetsmarknadsförhållanden och främja ”anställbarhet”. Det är ett sätt att utöva ideologiskt och psykologiskt tryck på arbetstagarna för att få dem att klandra sig själva för arbetslöshet och goda långtidsarbetslöshet, men också ett sätt att upplösa sambandet mellan utbildning och utsikterna att finna arbete.

Samtidigt blir den traditionella skolan en clearingcentral för livslångt lärande genom ”att öppna sina institutioner” för ”lokala myndigheter och företag”, det vill säga att multinationella företag kommer att kunna påverka skolornas läroplaner; detta sker redan med pilotprogram i Grekland som finansieras av EU.

Vi är radikalt emot denna politik och kämpar för att undanröja alla former av diskriminering eller hinder för lika tillgång för alla unga människor till en kostnadsfri, enhetlig och statlig utbildning till 18 års ålder, det slags utbildning som är nödvändig för senare yrkesspecialisering, en utbildning som hjälper unga människor att bilda sig en världsåskådning, förvärva vetenskapliga kriterier mot vilka de kan mäta natur och samhälle och ge ett medvetet bidrag till samhällets framsteg.

Detta är anledningen till att Europaparlamentsledamöterna från Greklands kommunistiska parti har röstat emot Van Brempts betänkande.

4-078

Arvidsson, Cederschiöld, Grönfeldt Bergman och Stenmarck (PPE-DE), skriftlig. – Vi tillstyrker förslaget att kommissionen skall utarbeta en grönbok om högre utbildning i syfte att få i gång den s.k. Bolognaprocessen.

4-079

Berthu (NI), skriftlig. – (FR) Vi har röstat mot betänkandet av Van Brempt om ”det europeiska området för livslångt lärande”, eftersom det är ett bra exempel på en oberättigad utvidgning av EU:s befogenheter.

Betänkandet utgår från artikel 150 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, där det på ett för övrigt dunkelt och diskutabelt sätt anges att gemenskapen skall genomföra en yrkesutbildningspolitik, samtidigt som den ”fullt ut skall respektera medlemsstaternas ansvar”. I betänkandet anstränger man sig sedan för att utvidga denna befogenhet till resten av utbildningsområdet. Man föreslår bland annat att kommissionen skall utveckla (om än ”i nära samarbete med medlemsstaterna”) ett ”europeiskt ramverk för grundläggande färdigheter”, som alla elever skall uppnå innan de lämnar den obligatoriska skolan.

Mot denna bakgrund är utvidgningen av befogenheter en ond cirkel utan ände. Europaparlamentet påpekar dessutom än en gång att den nuvarande situationen när det gäller kvalifikationer ”utgör ett allvarligt hinder för fri rörlighet mellan medlemsstaterna och för inrättandet av en arbetsmarknad som omfattar hela Europa” (skäl F). Man hade faktiskt kunnat tro att den europeiska arbetsmarknaden redan fungerar. I realiteten är det lätt att se att det är själva nationerna som snart kommer att utgöra ett hinder, eftersom målet är fullständig rörlighet på en totalt enad arbetsmarknad.

4-080

Bordes, Cauquil och Laguiller (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Trots att vi ställer oss bakom vissa av de förslag och de goda avsikter som formuleras i detta betänkande har vi avstått från att rösta om betänkandet i sin helhet.

Förslagen grundar sig inte på önskemålen hos ungdomar och barn, som man har för avsikt att utbilda efter behov som inte ens är samhällets. Allt utformas i förhållande till vad som i betänkandet hederligt nog kallar arbetsmarknaden och dess flexibilitet. Bakom dessa ärbara känslor döljer sig målet att förse industriföretag, kapitalistiska företag, med en arbetskraft som endast har utbildats efter deras behov. Detta har ingenting att göra med en politik som ger alla utbildning och livslångt lärande i förhållande till var och ens möjligheter och önskningsar.

4-081

Montfort (NI), skriftlig. – (FR) Att förverkliga ett europeiskt område för livslångt lärande har blivit en prioriterad fråga för det nya århundradet, och man kan inte annat än uppmuntra initiativ i den riktningen.

Denna prioritering har två sidor: den förutsätter en insikt om behovet av livslångt lärande för alla och att detta lärande skall gå inom ramen för det europeiska området, inte bara inom en stat. Genom att lägga tonvikt på rörlighet framhåller detta betänkande hur viktigt det numera är att utbilda personer med hänsyn till medlemsstaternas olika erfarenheter och metoder. Detta är en väg för individuellt berikande men också en utvidgning av arbetsmarknaden för alla.

Detta betänkande lägger slutligen inte tillräckligt stor tonvikt på praktiskt lärande, men det får ändå ett utrymme i insikten om att man måste stärka yrkesutbildningspolitiken på EU-nivå, vilket stärker min övertygelse om att det under kommande

är absolut krävs ett verkligt Erasmusprogram för lärande som skapar möjligheter för yrkesutbildning i ett nätverk, som både är specialiserat och öppet för de olika befolkningarnas många erfarenheter.

4-082

Zrihen (PSE), skriftlig. – (FR) Jag ger mitt fulla stöd till betänkandet av Van Brempt och välkomnar kommissionens ursprungliga förslag.

I det föränderliga samhälle vi lever i är det otänkbart att kunskap skulle vara något man skaffar sig en gång för alla. Det krävs ständig uppdatering och man måste medge att det inte bara är de akademiska systemen som genererar kunskap. Men man får inte bara betrakta livslångt lärande som ett sätt att anpassa arbetstagaren efter marknadens behov.

I ordet utbildning och ordet yrkesutbildning ligger det grundläggande begreppet socialisering, som är en av hörnstenarna för struktureringen av ett samhälle.

Om vi erbjuder en utbildning eller ett lärande som lösryckta enheter utan något som binder dem samman kommer vi att utbilda medborgare utan tillräcklig yrkesidentitet och förankring i sitt yrke. De förslag vi lägger fram nu skall nämligen infogas i ett grundsystem, som inte bara står för kunskap som skall läras in utan också en insikt om tillvaron för de medborgare som kommer att bygga upp framtidens Europa.

4-083

- Betänkande (A5-0183/2002) av Gutiérrez-Cortines

4-084

Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Fastän detta betänkande innehåller vissa positiva aspekter när det gäller dess syften, finns där även vissa missriktade förslag, som härrör från en till stor del ekonomisk syn på systemet. Till exempel, fastän betänkandets rekommendation om en enda kurs för inledande studier bör välkomnas, måste man se till att denna kurs inte görs alltför kort under förevändning av att täcka behovet av kurser som gör studenterna snabbt "anställbara". Dessa kurser skulle vara billigare, men det skulle – återigen – bli studenterna och familjerna som finansierade systemet, eftersom studenterna skulle få betala sedan de avlagt examen.

När det gäller vad som är känt som Bolognaprocessen, som innefattar detta och andra förslag, på grundval av Bolognaförklaringen från 1999, som upprepades och utvecklades i Prag 2001, är det så att en åtskillnad måste göras, på grundval av de mål som ligger bakom hela processen, mellan den officiella linjen och den verkliga situationen. Trots uttalanden om motsatsen antyder den uppsättning åtgärder som vi redan har sett, av vilka några redan genomförs, ett försök av medlemsstaterna av skära kostnader i den högre utbildningen, såsom sker i Portugal.

Vi vill därför betona vårt motstånd mot försök att kommersialisera kunskap, att minska den offentliga högre utbildningens roll, att göra strukturförändringar av den högre utbildningen sociala funktion och av dess organisationsstruktur samt mot försök av de härskande klasserna att stjäla utbildningens innehåll och mål av ideologiska skäl.

4-085

Hyland (UEN), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar initiativet från Gutiérrez-Cortines att utarbeta detta betänkande, där många frågor som omgärdar den eftergymnasiala utbildningen har sammanförts i ett sammanhängande dokument med hållbara, lovvärda förslag.

Eftersom utbildning förblir en nationell behörighet är det viktigt att EU ger största möjliga stöd till lärare och studenter, särskilt inom områden där det finns behov av nya och nyskapande kurser och meriter.

Inom området för landsbygdens utveckling har det i mitt hemland, Irland, förekommit mycket betydelsefulla initiativ till att använda EU-medel, som exempelvis Leonardo, för att utforma utbildningar som anpassats efter behoven inom landsbygdsekonomin.

Den första utbildningen som utarbetades hade som huvudinriktning Landsbygdens utveckling och jordbruksnäringen. Banbrytande arbeten inom vuxenutbildningen genomfördes av professor Jim Phelan från UCD, dr Michael Ward från UCC, professor Michael Cuddy från UCG och dr Ted Fleming från Maynooth.

De har nu gått ett steg längre och utarbetat ett program för grundexamen via Internet, vilket är kandidatexamen i Landsbygdens utveckling. Den här typen av kursprogram är en inspirationskälla till det som kan göras för landsbygdensregioner genom att till fullo utnyttja den nya tekniken. Syftet är ett livslångt lärande, att framställa en ny form av specialiserade akademiker med stora sakkunskaper om landsbygdens utveckling, rådgivning och företagsledning.

4-086

Pasqua (UEN), skriftlig. – (FR) Detta betänkande är ett konkret uttryck för oansvarigheten hos en kammare som våldsamt missbrukar sin initiativrätt. I denna skandalösa text försöker man med sällan skådat hyckleri ställa universiteten under Bryssels exklusiva förvaltarskap. Ett antal skäl låter tydligt ana de dolda avsikterna i detta betänkande, nämligen att

universiteten skall bli kommissionens underdåniga knutpunkter, att lärarna skall förvandlas till den europeiska teknokratis lydiga reservtrupper, att kommissionen skall få rätt till insyn i de nationella universitetssystemen och att universiteten skall uppmuntras att ta emot massiva strömmar av yrkesmän och experter som vederbörligen utsänds från Bryssel.

Detta betänkande är ett naturligt komplement till "Jean Monnet-professorerna", som i Frankrike ofta väcker en legitim ilska hos många lärare, numera organiserade i Jean Bodin-centrumet för att avvärja den federalistiska offensiven.

Det är samma snedvridna och obskyra logik som är i bruk.

Vilket förakt för de grundläggande principer som en gång var universitetens storhet! Den vetenskapliga opartiskheten skymfas av denna europeiserade ideologi som Bryssels organ har i uppdrag att sprida. Lärarnas oberoende kränks av de överstatliga instansernas inblandning i universitetens funktion och organisation.

Ni gör universiteten till den europeiska federalismens trojanska häst.

4-104-500

Sacrèdeus (PPE-DE), skriftlig. – Jag har röstat nej till betänkandet som antogs med resultatet 379 ja-röster, 27 nej-röster och 57 nedlagda röster.

Utskottet anser att det behövs en gemensam institutionell politik för att harmonisera den europeiska forskningen och högre utbildningen samt och ett betydligt starkare stöd från EU till universiteten.

Mot bakgrund av subsidiaritetsprincipen och tanken om akademisk frihet kan jag inte stödja förslagen om att inrätta "ett de europeiska universitetens huvudsäte", ej heller kravet på ett särskilt "europeiskt kulturuniversitet".

Jag finner det betänkligt att kommissionen ges i uppdrag att utarbeta en grönbok om det europeiska området för högre utbildning. Jag har också svårt att förstå varför just EU och kommissionen skall utvärdera utbildningens kvalitet, inte minst tillgången till studielån och stipendier, bidrag till mindre bemedlade, universitetsbostäder och särskild studenthälsovård.

Som svensk kristdemokratisk europaparlamentariker anser jag att det är allvarligt att betänkandet innehåller krav och önskemål på en lång rad områden som universiteten, eller åtminstone medlemsstaterna, själva bör få bestämma om utan EU:s inblandning. Det bryter mot subsidiaritetsprincipen och mot den akademiska friheten. Inte minst framkommer det i en dubiös formulering i betänkandet om att universiteten i Europa bör "göras mer likvärdiga och enhetliga".

4-087

- Andrabehandlingsrekommendation (A5-0255/2002) av Korhola

4-088

Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Avsaknaden av allmänhetens rätt att delta i beslutsprocesser har två orsaker. Den ena är en auktoritär syn på staten, där medborgare enbart betraktas som lydiga värnpliktiga och skattebetalare som måste överlåta det verkliga beslutsfattandet till en för detta ändamål utvald elit som vet mycket bättre hur det skall vara än de vanliga människorna. Den andra orsaken är det ekonomiska intresset. Det skydd som de flesta människor önskar att ha mot förorening, buller och faror i den miljö där de bor och lever, innebär ofta att företag hindras i sina vinstintressen. Också detta leder till ett auktoritärt tillvägagångssätt, där de ekonomiska intressena beslutar i stället för alla människor tillsammans. Under de senaste decennierna ser det ut som om man har brutit sig igenom dessa hinder. Överallt finns olika former av medborgarinflytande, och EU föreskriver också detta. Tyvärr ändras resultaten av detta allmänhetens deltagande ofta till sin motsats. Jag stöder gärna föredragande Korhola i hennes strävan att få ett slut på de undantag som man fortfarande gör för militära intressen och civila katastrofer. Militärer hyser ofta föreställningen om att de står ovanför det civila samhället och att de kan kräva att deras egna avvägningar skall gälla. Åtgärder för förebyggande av katastrofer kan ofta vara mycket omfattande, som exempelvis invallningar under vatten i Nederländerna vid högt flodvattenstånd. Sådana beslut får inte tas utan medinflytande från allmänheten.

4-089

Thomas-Mauro (NI), skriftlig. – (FR) Medborgarnas rätt till information och deltagande har länge skadats av den förmenta rätten till sekretess, som den offentliga makten har förskansat sig bakom. Men denna sedvana har förvandlats till undantag, i och med utvecklingen av reformer som har till syfte att förbättra förbindelserna mellan förvaltning och användare. "Kontorens" barriärer ger steg för steg vika, också när det gäller miljö.

Denna utveckling är självklart välkommen. Därför stöder jag kommissionens förslag till direktiv av den 19 januari 2001 om gemenskapsrättens införlivande av den andra pelaren i Århuskonventionen av den 25 juni 1998. Förslaget är nyskapande, men det är medlemsstaternas ansvar att ge allmänheten verkliga möjligheter att delta i beslutsprocessen.

Samtidigt skulle jag vilja framföra ett antal reservationer när det gäller ändringsförslagen till betänkandet av Korhola. Dessa ändringsförslag går längre än vad Århuskonventionen gör och understöder det alternativ som föredraganden själv står för. MPF-ledamöterna anser givetvis att man måste uppmuntra och reglera insyn i information och medborgarnas

deltagande i beslutsfattandet. Men detta får inte leda till alltför tungrodda förfaranden som står i strid med förslaget själva ändamål. Att införa alltför bindande bestämmelser riskerar faktiskt att blockera hela processen för tillträde till information och beslutsfattande. Det gäller att begränsa sig till att låta gemenskapsrätten omfatta lämpliga bestämmelser i Århuskonventionen för att främja en effektiv tillämpning av denna konvention.

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 137.1 i arbetsordningen.)

4-090

- Översvämningar i Europa

4-091

Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! När det gäller översvämningarna kan man säga att i nöden provas vännen. Detta gamla ordspråk skulle kunna illustrera Europeiska unionens attityd till dem som drabbats av översvämningarna, som har orsakat förödelse i medlemsstater och kandidatländer. Genom att reagera snabbt, ge sig ut i samhället och gå med på att ge ekonomiskt stöd har unionen skänkt ny glans åt gemenskapens politik och närhet till medborgarna. Unionen har visat sig vuxen den solidaritet man förväntar sig av den och som vi arbetar för.

Vi kan glädja oss åt åtagandet att inrätta en stödfond för naturkatastrofer inom unionen, men måste samtidigt komma ihåg orsakerna till dessa oregelbundna klimatförhållanden. Forskare över hela världen upprepar enhälligt: uppvärmningen av planeten är ett oavvisligt straff för vår livsstil och växthuseffekten bara förvärrar katastroferna. I jordens ena ände måste man sälja boskap på grund av brist på vatten och foder. På andra håll har skyfallen sedan juli månad ödelagt hela regioner. Herr talman! För att friska upp minnet kan vi erinra oss att i Nepal har 422 människor dött och 173 personer anmälts försvunna. I Ryssland har 50 personer omkommit och 100 anmälts försvunna. Hällregnen i Mexiko har skördat 21 offer och drabbat 15 000. I Asien har 250 människor omkommit i år. Miljoner bostadsområden har drabbats av stigande vattenflöden.

Vi vet att man i dessa geografiska områden tyvärr inte har samma möjlighet som vi att visa solidaritet med offren. Vi kan glädja oss åt att man hos oss snabbt och konkret beviljar stöd och gör katastrofinsatser, men det räcker inte med att ropa ”vi måste tillämpa Kyotoprotokollet” – vi måste gå längre än så. Miljötänkandet måste finnas i alla våra förslag, inom alla våra politikområden, för att vi möjligen skall lyckas tända ett litet hoppets ljus. Vi måste gå framåt för att försöka bromsa dessa klimatförändringar. Toppmötet i Rio ger inte särskilt mycket resultat – det är vår sak att föregå med gott exempel!

4-092

Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Trots att även Bayern, Sachsen och Österrike drabbades hårt av översvämningen fick jag som förbundsordförande för sudetyskarnas förening möjlighet att sätta i gång en stor hjälpaktion för Tjeckien, inte enbart av traditionell samhörighet med det land som våra familjer härstammar från, utan därför att man i sådana situationer märker att vi som grannar är utlämnade åt varandras godtycke. Ibland har grannar problem med varandra, men i sådana nödsituationer visar sig även värdet av hjälp från grannskapet. Tjecker deltog i insatserna i Tyskland och Österrike, österrikare och tyskar deltog i insatserna i Tjeckien, och jag tror att två saker är viktiga: för det första, inget översvämningsoffer i kandidatlandet Tjeckien får hamna i en sämre situation än ett översvämningsoffer i dagens medlemsstater i Europeiska unionen.

För det andra, även när det gäller förebyggande åtgärder måste vi vara solidariska. Vi måste erkänna att vi sitter i samma båt och att det som i dag sker i Centraleuropa kan ske på nytt i morgon i Sydeuropa eller Nordeuropa, och att vi framför allt bör undvika en sak, vilket jag också har hört tidigare här i kammaren, att man talar lite nedsättande om det när vi i debatten om aktuella och brådskande frågor ägnat oss åt översvämningsoffren i söder. Då har många i norr sagt, det är typiskt, det ligger i söderns intresse, och omvänt. Vi européer sitter här i samma båt, och det är det budskap som denna katastrof fört med sig.

4-093

Dehousse (PSE), skriftlig. – (FR) I likhet med mina socialistiska kolleger från Belgien avstod jag från att rösta i den slutliga omröstningen om översvämningarna i Europa, och det av två skäl.

För det första får solidariteten inte ha några gränser. Som min kollega Olga Zrihen sade under det öppna sammanträdet: Europaparlamentet försöker med orätt att rada upp de stater där vissa regioner har drabbats av vattnets härjningar. Man hade behövt lägga till Italien, som har glömts bort på den aktuella listan, och i den slutliga texten nämns till exempel inte översvämningarna i Schweiz.

För det andra: om man vill ge ett bättre skydd mot översvämningar inom unionens territorium – vilket Europaparlamentet med all säkerhet vill – måste man räkna med att floddalarna inte bryr sig om de gränser som dragits upp genom historiens gång. Man kan bara beklaga att man i brådskan inte gjorde detta nödvändiga klargörande i texten.

4-094

Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Under de senaste åren har Rhens, Oders, Wislas och Elbes flodområden drabbats av översvämningar. Det är ingen tillfällighet. De leder regnvatten och smältvatten från Alperna och Karpaterna till Nordsjön

och Östersjön. Regnet tilltar genom uppvärmningen av jorden, den kalhuggna marken kan inte längre hålla kvar vattnet och flodfåror har blivit för smala. Längs dessa kanaliserade floder har vallarna byggts för tätt längs huvudfåran, och man har byggt hus i strandområden där högvattnet tidigare hade fritt spelrum. Det handlar alltså verkligen inte om en tillfällighet, utan om förutsägbara olyckor. Hänvisningen till nödvändigheten av att genomföra Kyotoavtalen i hela världen är helt korrekt, men man kan befara att Förenta staterna kommer att fortsätta att sätta sig på tvären under påtryckningar från oljekoncerner och bilindustrin tills de själva i allt högre grad blir offer för ökenspridning och översvämning. All uppmärksamhet ägnas nu återigen åt att finna pengar till att hjälpa offren för översvämningarna. Det är nödvändigt, men inte tillräckligt. Samma katastrofer kan upprepa sig under de kommande åren, och att detta skall hända är tyvärr till och med mycket troligt. Vår flodförvaltning kommer alltså att behöva förändras drastiskt, och nu finns det risk för att detta nästan glöms bort.

4-095

Queiró (UEN), skriftlig. – (PT) De svåra översvämningar som nyligen ödelade flera länder i Centraleuropa förtjänar helt klart vår fulla uppmärksamhet och solidaritet, särskilt med offrens familjer och med alla dem som har förlorat sina hem och ägodelar. Vi är också fullt medvetna om att följderna av detta slags naturkatastrofer, som i stor utsträckning beror på de klimatförändringar som vi har iakttagit, antar en gränsöverskridande dimension och kräver att Europeiska unionen ger stöd och solidaritet som en odelad enhet.

Vi har därför inte låtit meningsskiljaktigheter i fråga om de grundläggande skälen eller förslagen till omedelbart stöd i den gemensamma resolution som antagits föranleda oss att lägga ned våra röster. Men vi har våra tvivel om det lämpliga i att upprätta en permanent ekonomisk reserv för krisåtgärder till svar på katastrofer av detta slag genom att ta en del av strukturfonderna i anspråk. Det verkar i våra ögon faktiskt inte rimligt att ekonomiska resurser från strukturfonderna skall reserveras permanent för krisåtgärder, som per definition är oförutsägbara, eftersom det är möjligt att finna, såsom faktiskt har skett i detta fall, lämpligare alternativ för att ta itu med detta slags tragedier utan att påverka de permanenta mål som användningen av dessa fonder är avsedd att uppnå.

4-096

- Afghanistan

4-097

Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag måste säga att jag kanske skulle vilja lägga tonvikten på ett annat sätt än vad många har gjort i Afghanistandebatten. Jag är tyvärr mycket pessimistisk, för jag har mycket tydligt känslan av att vi är på väg mot en ny kris. I Afghanistan, som är en stat med många folkslag, har det största folket, pashtunerna, alltmer en känsla av – om det är med rätta eller inte vet jag inte – att vara åsidosatta i förhållande till de folk som leder nordalliansen, som tadjiker och uzbekier, och utifrån denna känsla uppstår alltmer en konfliktpotential som resten av talibanerna utnyttjar för sitt syfte. Man talar om ett reträttområde för talibanerna i östra Afghanistan som om det inte vore någonting annat än ett militärt eller polisiärt problem. Det är tyvärr ett nationalitetsproblem eftersom det största folket i denna stat med många folkslag som sagt har känslan av att bara vara ett andra klassens folk, och det är på sikt något som innebär en risk för att läget skall bli explosivt. Därför behöver vi en klok strategi för Afghanistan för att verkligen integrera alla folkgrupper någorlunda jämlikt, vilket hittills uppenbarligen inte varit fallet. Trots alla humanitära framgångar, trots alla framsteg på papperet finns det en tickande tidsinställd bomb här.

4-098

Figureiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Huvudskälet till att vi har röstat emot den gemensamma resolutionen är att delar av resolutionen har godkänts där man försöker rättfärdiga krig och Förenta staternas inblandning i Afghanistan, en situation som är så mycket allvarligare på grund av Förenta staternas stora påtryckningar för ett nytt krig mot Irak. Vi är i själva verket helt emot att man tillgriper krig för att lösa problemen med terrorism. Som vi har förklarat gång på gång finns det andra sätt att bekämpa terrorism, till exempel genom att agera för att lösa dess direkta och indirekta orsaker. Av samma skäl kan vi inte godta att grundläggande rättigheter och friheter ifrågasätts eller att statsterrorism används under förevändning av att bekämpa terrorism.

Vi välkomnar likväl – detta är anledningen till att vi har röstat för denna punkt – godkännandet av begäran om en ingående undersökning under FN:s ledning av anklagelserna om massakrer och krigsförbrytelser, som vår grupp har fördömt vid mer än ett tillfälle, bland annat genom att bjuda in filmaren Jamie Doran att visa sina film i Europaparlamentet den 12 juni. Vi stöder även kravet på ökat ekonomiskt bistånd för den ekonomiska och sociala återuppbyggnaden av landet samt omedelbart humanitärt bistånd.

4-099

Frahm (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag har röstat för det gemensamma resolutionsförslaget även om det innehåller vissa punkter som jag inte håller med om.

Först och främst instämmer jag inte i analysen att ingripandet i Afghanistan var nödvändigt – tvärtom!

För det andra, FN:s mandat för fredsskapande insatser borde inte förlängas utan ändras till att gälla fredsbevarande insatser.

Men jag stödjer den gemensamma resolutionen i kravet att utreda alla krigsförbrytelser som begåtts i Afghanistan, och i kravet att fångar skall behandlas i enlighet med internationella konventioner.

4-100

Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Afghanistan är ett sorts Schweiz. I varje dal fastställer människorna sina ofta egensinniga ståndpunkter, och de tycker inte om inblandning utifrån. Under det senaste kvartsseket har ideologer från Ryssland, Saudiarabien och nu Förenta staterna velat prova sina olika experiment på det afghanska samhället. Detta har i huvudsak medfört död och förödelse. Den senaste interventionen var inte så starkt inriktad på att hjälpa till att lösa de många problem som finns inom Afghanistan, utan på att hämnas för ödeläggelsen av två kontorsskrapor i New York för ett år sedan. Det har aldrig bevisats att detta avskyvärda attentat planerades från Afghanistan, men den amerikanska reaktionen var ändå den att den regim som var etablerad där måste straffas och fördrivas. På samma sätt som man nu vill fördriva den irakiska regimen. Är den nationella regeringen i ett land, i en värld där det bara återstår en enda stor militär och ekonomisk supermakt, laglig bara om den är välvilligt inställd till Förenta staterna och handlar i överenskommelse med de amerikanska intressena? Resolutionen haltar på två punkter. Å ena sidan innehåller den ett rättfärdigande av kriget och den fortsatta militära närvaron. Å andra sidan innehåller den för första gången en medvetenhet om de segrandes krigsförbrytelser, och nödvändigheten av granskning och bestraffning. Det senare är en nyhet och ett steg framåt i förhållande till tidigare ställningstaganden. I betraktande av denna förbättring röstar jag för.

4-101

- Betänkande (A5-0270/2002) av Maaten

4-103

Krivine och Vachetta (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Rapporten om kommissionens Asienstrategi ger gott om utrymme åt fromma önskningar. Men fördelen är att den är mycket tydlig i viktiga frågor, särskilt om viljan hos EU:s styrande instanser att mot allt och alla fullfölja den ojämlika avregleringen av handelsutbyten och kapitalrörelser och att förse WTO med ett ständigt större befogenhetsområde. Man har inte lärt sig någonting av de finansiella kriserna 1997-1998 och den asiatiska katastrofen, den nuvarande börs krisen och den latinamerikanska katastrofen. För den liberala dogmens syften måste verkligheten suddas ut, när tiden stundar för kapitalistisk globalisering.

Vid ASEM 4-mötet i Köpenhamn kommer man också att diskutera säkerhet. I en tid då invandrarna i Europa fungerar som syndabockar för den sociala krisen och då Washington med hänvisning till antiterrorismen återupptar sin politik för "ständigt krig" i Asien, genom att stärka sina militära ställningar i Filippinerna och hota att gå in i Irak, skulle man önska att EU garanterar invandranas rättigheter och opponerar sig mot den amerikanska interventionismen.

Men i den verkliga världen ingriper Europeiska unionen i Asien som en ekonomisk stormakt och Förenta staterna som en krigsmakt. Detta borde Europaparlamentet debattera. Om man bortser från de många olika förhållanden som kännetecknar Asien finns det allmänna riktlinjer som rör hela den euroasiatiska världsdelen.

(Inlägget kortades ned i enlighet med artikel 137.1 i arbetsordningen.)

4-104

Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Kärnpunkten i det här betänkandet är inte växthuseffekten i nya industriländer, kampen mot fattigdom, dödsstraffen i Kina eller diktaturen i Myanmar. Dessa påpekanden har bara som funktion att linda in ett ställningstagande av EU till fördel för Taiwan gentemot Kina. Taiwan har verkligen förändrats från en exilort för den gamla kinesiska regimen som fanns före 1949 till ett land där majoriteten av befolkningen är icke-kinesisk, där det gamla Guomindangpartiet har förlorat makten till rörelser som utgörs av infödda taiwaneser och där man politiskt och ekonomiskt alltmer börjar likna Europa och Japan. I en folkomröstning skulle numera förmodligen en majoritet rösta för status som enskild stat. Inte ens så mycket för att detta i själva verket redan har varit fallet i 53 år, utan mer för att de aldrig har känt stor släktskap med det kinesiska fastlandet. Ett problem är att den förra taiwanesiska regimen i decennier sökte stöd från utlandet för återerövring av fastlandet. Det blev till sist ett slut på existensen av två Tyskland, två Vietnam och två Yemen, genom att det ena kunde sluka det andra. EU-staterna har dragit tillbaka sitt erkännande av Taiwan till förmån för Kina. Om en majoritet av Europaparlamentet nu ändå väljer att erkänna två stater måste debatten om detta föras öppet i stället för i det tysta.

4-086-500

Sacrèdeus (PPE-DE), skriftlig. – Jag har röstat för betänkandet, men emot de bifallna ändringsförslagen 1 och 2.

Jag finner det högst beklagligt att min egen PPE-DE-grupp lagt fram två ändringsförslag som försvagar utskottets ursprungliga text. Ändringsförslag 1 avlägsnade i punkt 30 skrivningarna om att Europaparlamentet "uttrycker sin bestörtning över det ökande antalet avrättningar i Kina" samt "erinrar om att den kinesiska regimen systematiskt förföljer och torterar meningsmotståndare och minoriteter för att tysta dem". Den kinesiska regimens människorättsbrott åskådliggörs bland annat av behandlingen av kristna och falun gong-anhängare.

Även ändringsförslag 2 i punkt 35 har jag röstat emot, eftersom det märkligt nog inte inkluderar Taiwan i gruppen demokratiska länder. Vidare vill man endast ge Taiwan observatörstatus, samtidigt som övriga demokratier i regionen skall ges möjligheten att bli fullvärdiga medlemmar.

I övrigt välkomnar jag att betänkandet sprider ljus över det allvarliga problemet med det ökande antalet fundamentalistiska islamistiska terrorgrupper, såsom Laskar Jihad, som utgör ett allvarligt hot mot den kristna minoriteten i Indonesien och är ansvariga för att tusentals människor dödades och ca 400 000 tvingats fly från sina hem.

4-105

- Betänkande (A5-0226/2002) av Stenzel

4-102

Posselt (PPE-DE). – (DE) Jag beklagar att Fatuzzo inte är här i dag. Som det ser ut får jag ersätta honom. Men det här någonting som verkligen engagerar mig. När det gäller Stenzels betänkande vill jag säga att jag gratulerar henne verkligen till detta betänkande. Det gläder mig att vi i dag har antagit det, för den 15 september är det val i Makedonien. Det handlar om den demokratiska stabiliteten i detta viktiga land som vi nu är förenade med genom ett associeringsavtal. Landet har upplevt en flykttvåg. Det har upplevt två krig inom sina gränser, många katastrofer, nu också terrorism. Därför är det mycket viktigt att vi i dag sänder en signal till Makedonien om att vi står bakom denna unga demokrati som under de sista fyra åren, då landet har drabbats av ett flertal stora katastrofer, på ett förvånansvärt sätt har lyckats att åstadkomma en balans mellan nationaliteterna. Även om inte allt är guld som glimmar måste man, när man ser hur förhållandena är i omgivningen, säga att makedonierna har svarat för en förvånansvärd prestation och förtjänar vår solidaritet. Ett sådant tecken skulle också kunna vara att vi äntligen avskaffar visumtvånget för Makedonien. Jugoslavien hade aldrig något, Kroatien har inget, Slovenien har inget; Makedonien är det enda associerade landet med visumtvång. Vi borde äntligen acceptera detta lilla land som en verklig europeisk partner.

4-106

Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Medlemsstater i EU ödelade 1999 mycket i före detta Jugoslavien genom delaktighet i krig. Det är därför en plikt att nu bidra till återställande. Inte enbart i Kosovo, utan också i Serbien. Detta föreslås nu med rätta. 1999 fanns på goda grunder misstanke om att kriget egentligen inte handlade om Kosovo. Den starka motviljan som invånarna i Kosovo hade utvecklat mot Jugoslavien verkade missbrukas för att kunna förverkliga helt andra målsättningar. De tvingande förslag som framfördes till Milosevic före krigsutbrottet syftade underligt nog inte till självständighet för Kosovo, utan till utländskt inflytande över förvaltning och ekonomi i Serbien och Montenegro. Om man nu föreslår att utvidga den till en början för Kosovo avsedda Europeiska byrån för återuppbyggnad till Serbien och Montenegro, och om man dessutom pläderar för att göra Kosovo, Serbien och Montenegro mer beroende av varandra genom gemensam energiförsörjning, väcks frågan om Serbien har utlovats att få tillbaka Kosovo i utbyte mot anpassning till och integrering i EU. Om så är fallet kommer det inte enbart att väcka stort motstånd inom Serbien, utan framför allt leda till en okontrollerbar vrede bland de bedragna invånarna i Kosovo. EU leker med elden.

4-107

Talmannen – Röstförklaringarna är avslutade.

(Sammanträdet avbröts kl. 12.50 och återupptogs kl. 15.00.)

4-108

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA Vice talman¹

4-109

Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer

4-110

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är debatt om kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer.

4-111

Egypten: Fallet Saad Eddin Ibrahim

4-112

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är debatt om följande fem resolutionsförslag om fallet Saad Eddin Ibrahim i Egypten:

– B5-0465/2002 från Wuori, Boumediene-Thiery och Piétrasanta för Verts/ALE-gruppen om fallet Saad Eddin Ibrahim,

– B5-0471/2002 från Napoletano m.fl. för PSE-gruppen om domen mot Saad Eddin Ibrahim i Egypten,

¹ Justering av protokollet från föregående sammanträde – Utskottens sammansättning – Meddelande om rådets gemensamma ståndpunkter: se protokollet.

- B5-0473/2002 från Hugues Martin och Posselt för PPE-DE-gruppen om fallet Saad Eddin Ibrahim (Egypten),
- B5-0480/2002 från Boudjenah m.fl. för GUE/NGL-gruppen om de mänskliga rättigheterna i Egypten,
- B5-0484/2002 från Van den Bos och Malmström för ELDR-gruppen om Egypten.

4-113

Isler Béguin (Verts/ALE) – (FR) Herr talman, kära kolleger! Unionen prioriterar kapitlet yttrandefrihet och grundläggande rättigheter. Strikt respekt för dessa rättigheter är ett nödvändigt villkor för vårt associeringsavtal. Partnerskapet mellan Europa och länderna i Medelhavsområdet kan inte stärkas om denna ofrånkomliga och oåterkalleliga klausul förnekas.

Egypten är sedan 1981 under inflytande av en lag som ger myndigheterna omfattande prerogativ till förfång för de mänskliga rättigheterna. Friheterna blir alltmer inskränkta och ställs under ytterst strikt kontroll från de polisiära myndigheterna, som stöds av rättsväsendet.

I dag har Saad Eddine Ibrahim och hans kolleger vid Ibn Khaldoun-centret dömts under förevändning att de har förskingrat medel eller manipulerat rättsvisans gång, men det verkliga skälet är att de försvarar de demokratiska friheterna, vilket Nawal El Saadaoui och andra anhängare av mänskliga rättigheter tidigare har gjort, samtidigt som de individuella friheterna också skympas, då flera homosexuella har fördömts.

Vi uppmanar således den egyptiska regeringen att stätta stopp för denna undantagslag, så att varje medborgare får åtnjuta sina rättigheter fullt ut, så att sexuell läggning, religion och åsikter får uttryckas fritt utan att likställas med brott och så att yttrandefriheten garanteras, för att frihetens anhängare inte längre skall förföljas. Den egyptiska staten bör antligen inse – liksom andra stater som har undertecknat associeringsavtal – att den demokratiska klausulen i artikel 2 varken är en lyx eller valmöjlighet. Våra vänner bör veta att det inte handlar om inblandning eller överlägsenhet och inte heller om en vilja att komma med lärdomar, utan väl om en skyldighet, dvs. skyldigheten att påtala och fördöma brott mot friheten, var de än begås.

De mänskliga rättigheterna är universella och överskrider alla gränser.

4-114

Napoletano (PSE). – (IT) Herr talman! Vi är mycket nöjda med det faktum att samtliga grupper i parlamentet har accepterat att genomföra en debatt och att rösta om den viktiga fråga som gäller fallet professor Ibrahim, dömd av en statlig säkerhetsdomstol till sju års fängelse och anklagad för två brott, det första att ha konspirerat och bedrivit verksamhet riktad mot staten, det andra bedrägeri.

När det gäller den första frågan måste vi nog föra ett mer allmänt resonemang med tanke på att i vissa konstitutioner i dessa länder – jag vill särskilt påminna om den ändring som nyligen genomfördes i Tunisien – finns det en artikel enligt vilken medborgarna inte får bedriva någon verksamhet som kan vara riktad mot staten, dvs. att konspirera. Denna artikel används emellertid mot yttrandefriheten, dvs. en oppositionspolitiker, en journalist, en fri person som kritiserar regeringen, nåväl, i det ögonblick han eller hon gör detta finner vederbörande sig åtalad för att ha bedrivit verksamhet riktad mot staten. Detta är ett problem som är mycket allvarligt och som måste tas upp i ett vidare sammanhang.

När det däremot gäller bedrägeribrottet så måste man naturligtvis göra vissa kontroller, men kommissionär Patten har tydligt förklarat att det inte föreligger något bedrägeri vad gäller utnyttjandet av gemenskapens medel som professor Ibrahims institut har förvaltat för kommissionens räkning.

Jag tycker det verkar som om vi står inför ett fall av försvar av de mänskliga rättigheterna. Med andra ord anser jag att de europeiska institutionerna bör utöva all tänkbar påtryckning på de egyptiska myndigheterna.

4-115

Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Ibn Khaldun var en av de största historiska gestalterna som klargjorde hur mycket vi européer har att tacka den arabisk-islamiska världen för. Sätillvida är vi skyldiga att engagera oss för mannen, nämligen professor Ibrahim, som har sällat sig till traditionen från Ibn Khaldun, och vi måste tydliggöra – och även det är något som vi så att säga har att tacka arvet från Ibn Khaldun för – att det inte finns två människorättsbegrepp, ett europeiskt och ett egyptiskt, utan det finns här ett gemensamt människorättsbegrepp som också har utvecklats gemensamt historiskt och kulturellt, och som i dag gör anspråk på universell giltighet.

Just därför är vi skyldiga såväl professor Ibrahim som det egyptiska folket att engagera oss! För det första, för ett frisläppande av professor Ibrahim, för det andra, för hjälp till professor Ibrahim som befinner sig i ett dåligt hälsotillstånd. För det tredje måste vi också entydigt engagera oss för ett nära samarbete mellan Egypten och Europeiska unionen. Egypten är en av våra viktigaste partner i medelhavsområdet. Egypten, och det visar sig just under den aktuella krisen, är

vid sidan av Marocko och vid sidan av Turkiet vår viktigaste bundsförvant i den islamiska världen i medelhavsområdet. Just eftersom Egypten är en partner och en bundsförvant och inte någon stat som står i skuld till oss eller en stat som vi inte vill ha någonting med att göra, just eftersom Egypten är en viktig bundsförvant är vi skyldiga att tala ett tydligt språk till Egypten på ett sätt som är brukligt vänner emellan, engagera oss för förföljda minoriteter, engagera oss för förföljda människor och framför allt ställa upp för de krafter inom den egyptiska staten och inom den egyptiska regeringen som vill stärka de mänskliga rättigheterna och inte rasera dem. Egypten har här en betydande tradition – jag har upplevt det när Anwar El Sadat talade här i kammaren, när president Mubarak talade. Det är viktiga partner, och jag tror att vi bör fortsätta på denna väg och engagera oss för professor Ibrahim!

(Applåder)

4-116

van den Bos (ELDR). – *(NL)* Herr talman! Barcelonaprocessen kommer aldrig i gång så länge de gemensamma principerna inte efterlevs. Vackra ord som fred, stabilitet och välfärd har urartat till tomta uttryck när partnerländerna fortsätter att offra rättsstaten på den okontrollerade politiska maktens altare. Ett intensifierat ekonomiskt samarbete kan inte betraktas fristående från framgång på områdena för mänskliga rättigheter och demokrati. Många arabiska ledare vägrar att inse att öppenhet, maktfördelning och ett rättvist rättsligt förfarande främjar, och inte motverkar, stabiliteten och den ekonomiska utvecklingen. Ett väl fungerande civilt samhälle är inget hot utan ett nödvändigt villkor för ett anständigt styre.

Egypten är ett stort och viktigt land med en rik historia. Det borde spela en ledande roll inom den politiska moderniseringen i den arabiska världen. För att göra det måste det vara en förebild som andra stater skulle kunna ta intryck av. Tyvärr har det hittills inte varit tal om detta. Öppenhet och demokrati lämnar fortfarande mycket övrigt att önska, och man våldför sig ofta på rättsstaten. Den aktuella domen av doktor Ibrahim till sju års fängelsestraff utgör till exempel en flagrant kränkning av varje rättsligt begrepp. Beskyllningarna för bedrägeri med EU-pengar saknar inte bara bevis, utan är enligt kommissionen till och med helt ogrundade. Därigenom innebär domen att samarbetsavtalet undergrävas. Vi uppmanar därför president Mubarak eftertryckligen att göra allt som står i hans förmåga att göra denna orätt ogjord. Goda förbindelser med Egypten är av stor vikt också för oss. Europeiska unionen är beredd att blåsa nytt liv i Barcelonaprocessen, men det är omöjligt om våra partnerländer fortsätter att strunta i principerna.

4-117

Cashman (PSE). – *(EN)* Herr talman! Det är alltid tråkigt att tala om brott mot de mänskliga rättigheterna, eftersom vi inom EU tar för givna de universella rättigheterna som vi utövar dag ut och dag in.

Fallet med dr Ibrahim är djupt oroande eftersom det utgör en del i en strömning som vi sett öka i Egypten. Likväl är Egypten – som vi har hört från Posselt – en vän och en allierad. Därför uppmanar jag kommissionären att under sitt besök i Egypten föra upp frågan om dr Ibrahim och hans kolleger till högsta nivå med president Mubarak. Dr Ibrahim bör bli frigiven omedelbart. En rättvis överklagandeprocess bör genomföras.

Jag uppmanar honom dessutom att ta upp fallet ”Kairo 52”, som också genomgår förnyad prövning, och fallet med de fyra brittiska män som hålls kvar i häktet under det att rättegången pågår. Vi är en vän till Egypten. Vi måste uppmuntra en dialog. Om dialogen misslyckas är vi tvungna att införa sanktioner.

4-118

Dupuis (NI). – *(IT)* Herr talman, herr kommissionär, ärade kolleger! Först av allt måste vi hylla en av de största fienderna till vår debatt om brådskande och aktuella frågor, en av förkämparna för byråkratiseringen av detta vårt parlament, Richard Corbett, som har ställt till det så här för oss.

I dag talar vi inte om stränga regimer, vi borde ägna betydligt mer uppmärksamhet åt Saudiarabien eller Syrien. Vi ägnar oss åt en så kallad moderat regim, Egypten, vilket skall dölja all vår skam och feghet. Vi ägnar oss åt professor Saad Ibrahim, en av de mest beslutsamma förkämparna för en demokratisering av Egypten, och vi borde vara lika beslutsamma när det gäller arabvärldens demokratisering.

Jag vill tacka kommissionär Patten för hans mycket tydliga uttalanden till försvar för professor Ibrahim och mot alla anklagelser om bedrägeri. Jag tycker det verkar som om alla undersökningar har gjorts och att vi därmed inte har något alibi: vi måste kämpa för hans befrielse. Jag vill slutligen tacka alla som har stött hans nominering till Sacharovpriset.

4-119

Patten, kommissionen. – *(EN)* Herr talman! Rättegången mot dr Saad Eddin Ibrahim och hans kolleger har skapat ett vittomfattande internationellt intresse och deltagande, inte minst bland de som, likt många av oss här, betraktar sig själva som goda vänner till Egypten och det egyptiska folket.

När dr Ibrahim och hans medanklagade med framgång vädjade om en förnyad prövning i februari, hoppades vi att de bästa traditioner av rättvisa skulle råda, inte endast på grund av det verkliga förhållandet, utan på grund av att Egyptens internationella rykte uppenbarligen hade skadats till följd av hur de egyptiska myndigheterna hade behandlat detta fall. Vi

blev därför djupt chockerade den 29 juli när dr Ibrahim återigen dömdes till sju års fängelse med hårt arbete, ett grymt straff för en man med en sådan bräcklig fysisk hälsa. Ytterligare fyra svaranden blev också dömda till fängelse och de återstående 24 har fått villkorliga domar.

Även om anklagelserna var trovärdiga, vilket vi inte anser dem ha varit, så är dessa straff fullständigt oproportionerliga. Dagen därpå uttryckte jag personligen min bestörtning och upprepade att kommissionen, trots en noggrann övervakning och en extern halvårsrevision, inte hade funnit några bevis på någon ekonomisk oförrätt eller någon annan missgärning utförd av dr Ibrahim eller hans medanklagade i fråga om de två kontrakt för icke-statliga organisationer som de ansvarade för. Vi klargjorde detta i ett affidavit som överlämnades under appellen.

Vidare, något som jag upprepade då och som jag återigen upprepar, vi beklagar djupt att man utnyttjar statssäkerhetens domstolar och förfaranden för att fullfölja rättsfall av denna karaktär. Även appellationsdomstolen har betänkligheter gentemot tillämpningen av militärdomstolens stadga, artikel 4, under vilken denna rättegång har hållits.

Vi blev oroliga av beslutet att svaranden på nytt skulle förhöras efter framgången vid överklagandet och detta trots dr Ibrahims vacklande hälsa. Vi är upprörda över förfarandet under rättegången och över den skyndsamhet och det sätt på vilket domstolen fattade sitt beslut. Denna opassande brådska att fälla utslag var inte något som förbättrade domstolens trovärdighet.

Europeiska kommissionen och medlemsstaterna har observerat detta fall på nära håll och vi har från början gett klart uttryck för vår oro på högsta nivå. Beträffande anklagelsen att ha mottagit utländska medel från Europeiska unionen utan att ha fått officiellt tillstånd, vidhåller kommissionen sin ståndpunkt att statsanslag till det civila samhället är fullständigt berättigat och täcks av ramavtalet mellan EU och Egypten om ekonomiskt och tekniskt samarbete.

De stränga domarna vid rättegångens avkunnande förra året resulterade i ett uttalande från Europeiska kommissionen den 23 maj, och en förklaring från ordförandeskapet två dagar senare, vari man uttryckte djup oro.

Då, liksom nu, betonade Europeiska unionen att man fäster stor betydelse vid den civila samhällsutvecklingen, och man återupprepade att åtgärder för detta syfte är en väsentlig del av Barcelonaprocessen och de bilaterala programmen som Egypten har undertecknat.

Med hänsyn till påståendet att EU-medel missbrukats, är kommissionen minst sagt förvånad över att domstolen enligt rapporten fastställde att synpunkterna från kommissionen, det påstådda offret, varit irrelevanta, nämligen att dess normala övervakningsförfaranden, inklusive en extern halvårsrevision, inte gett upphov till någon oro vare sig av ekonomisk eller annan karaktär. Vi har för närvarande inte tillgång till de icke-statliga organisationernas dokumentsamling, som blivit konfiskerad av myndigheterna.

Europeiska unionen har alltid hoppats att rättsprocessen skall genomföras korrekt och att rättvisa skall råda. Vi har noggrant undvikit varje ingripande som har kunnat vara till skada för denna förhoppning. Kommissionens affidavit under appellen var strikt objektiv och exakt. Vi är bekymrade över att domstolen, i sin skriftliga förklaring, rapporteras ha antytt motsatsen.

Kommissionen och medlemsstaterna fortsätter att följa detta fall på nära håll. Den Kairobaserade trojkan har redan besökt dr Ibrahim på fängelset och svenskarna besökte honom på nytt förra helgen. Vi står i nära kontakt med familjen. Om det är så som de första pressmeddelandena antyder, att domstolens formella förklaring till domen, vilken ännu inte blivit översatt, ger en missvisande bild av Europeiska unionens ståndpunkt, kommer vi inte att tveka inför att korrigera den.

Rättsprocessen är ännu inte avslutad och jag förstår att svarandena kommer att överklaga. De egyptiska myndigheterna är mycket medvetna om de omfattande konsekvenserna av ett utslag som uppfattas som orättfärdigt och politiskt påverkat. Endast en vederbörlig rättsprocess med fullständig insyn kan förhindra att Egyptens internationella ställning skadas ytterligare.

Fallet Ibrahim har väckt stor oro, men den övergripande situationen beträffande mänskliga rättigheter i Egypten är komplicerad och inte tillräckligt tydlig. Det finns viss anledning till optimism, till exempel när det gäller kvinnors rättigheter, rättsligt kontrollerade val och social lagstiftning. Men det finns också vissa tecken som väcker oro, till exempel den nya lagen om icke-statliga organisationer, de påstådda trakasserier mot homosexuella som nämnts tidigare och ytterligare arresteringar av medlemmar ur den islamistiska oppositionen. Vad vi måste göra är att bedöma händelsernas utveckling och agera därefter.

Fallet Ibrahim kastar en lång, men förhoppningsvis tillfällig, skugga över utvecklingen för mänskliga rättigheter och demokrati i Egypten. Även om de internationella protesterna över domen har väckt starka reaktioner i Kairo har många inflytelserika egyptier godtagit att Egypten måste införa ytterst rättsliga och demokratiska normer för att kunna uppnå sina ambitioner inom utveckling och politik. Vi kan bara instämma i detta.

Vi kommer att fortsätta att använda oss av lämpliga metoder för att uttrycka vår oro i fråga om enskilda rättsfall. Vi kommer att diskutera mer övergripande frågor om mänskliga rättigheter och demokratiförnyande åtgärder inom ramen för vårt samarbetsprogram och den förbättrade politiska dialog som bör karakterisera det nya och privilegierade förhållandet mellan Europeiska unionen och dess partner inom Medelhavsområdet.

Jag bekräftar direkt till ledamoten som ställde denna fråga att jag med visshet kommer att diskutera detta ärende när jag själv, om Gud så vill, besöker Egypten nästa månad.

(Applåder)

4-120

Talmannen. – Kammaren vill rikta ett oändligt stort tack till er, herr kommissionär.

Debatten är avslutad.

Omröstningen äger rum i dag kl. 16.00 eller direkt efter debatterna.

4-121

Nigeria: Fallet Amina Lawal

4-122

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är debatt om följande sex resolutionsförslag om Nigeria, närmare bestämt fallet Amina Lawal:

- B5-0466/2002 från Frassoni m.fl. för Verts/ALE-gruppen om kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Nigeria,
- B5-0470/2002 från Gröner m.fl. för PSE-gruppen om dödsdomen mot Amina Lawal i Nigeria,
- B5-0472/2002 från Muscardini för UEN-gruppen om fallet Amina Lawal i Nigeria,
- B5-0474/2002 från McCartin m.fl. för PPE-DE-gruppen om situationen för de mänskliga rättigheterna i Nigeria,
- B5-0479/2002 från Eriksson m.fl. för GUE/NGL-gruppen om kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Nigeria,
- B5-0486/2002 från Nicholson of Winterbourne m.fl. för ELDR-gruppen om kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Nigeria.

4-123

Isler Béguin (Verts/ALE). – *(FR)* Herr talman, herr kommissionär, kära kolleger! Den afrikanska kontinenten, som alltför länge varit synonym med tragedier och förstörelse, har nyligen velat visa upp ett nytt ansikte för världssamfundet. Grundandet av Afrikanska unionen, som innebär att Afrikanska enhetsorganisationen läggs ned och Europeiska unionen används som referens, är ett framtidslöfte för denna kontinent och en hyllning till de institutioner som enar vår egen kontinent. Förutom att vara ett föredöme som politisk struktur och enande projekt för kontinenten, bör Europeiska unionen också försvara de rättigheter som erkänns i internationella konventioner.

Men den tragedi som är som hämtad från en annan tidsålder och som just nu genomlevs av Amina Lawal, våldför sig på alla dessa löften och de avtal som undertecknats av hennes land, Nigeria. Den levande bedrövelse som Lawal ger uttryck för, och före henne Hussein och många andra bortglömda röster, vittnar om den karikatyrartade klyftan mellan politiska och rättsliga åtaganden och den politiska och rättsliga verkligheten i vissa länder i Afrika. Hur kan man förstå att någon i våra dagar kan dömas till döden genom stening? Hur kan man acceptera en sådan barbarisk akt endast för att någon har gett liv efter en skilsmässa? Och hur kan man framför allt acceptera en delstats regionala lagstiftning som förnekar och kränker en nationell konstitution? Nigerias federala myndigheter har visserligen det främsta ansvaret för att se till att landets nationella lagstiftning och internationella åtaganden är förenliga med och respekteras inom statens hela territorium och alla rättskipningsområden. Men det är också unionens moraliska och politiska skyldighet, med tanke på att många medlemsstater har en gemensam historia med den afrikanska kontinenten, att opponera sig mot kriminella avarter, såsom vissa av dessa tolkningar av sharian, och att med all våra krafter och medel stödja dem som kämpar för en rättsstat, rättigheter och verklig rättvisa för alla. Om vi nöjer oss med en förklaring för formens skull varje gång en medborgare i ett AVS-land råkar ut för ett Kafkaliknande övergrepp, gör vi oss medskyldiga och främjar en återgång till obskurantism, på grund av denna diplomatiska passivitet.

Tillsammans med min grupp vill jag därför uppmana till att man inrättar en arbetsgrupp för frågan om sharian och kvinnors rättigheter, i samband med nästa möte mellan AVS-länderna och Europeiska unionen. Den nigerianska nationens

stabilitet är i farozonen och med Afrikas mest tätbefolkade land skulle hela landets stabilitet kunna vara i darring. Amina Lawals röst har sänt ut chockvågor som nu når vårt Europa. Vi måste svara henne, så att det inte kommer fler efter henne.

4-124

Karamanou (PSE). – (EL) Herr talman, herr kommissionär! Jag vill i de starkaste ordalag uttrycka min fasa och avsky över det som har pågått under de senaste två åren i Nigerias nordliga provinser, där islamiska fundamentalister har infört Sharialag utöver landets lagar och internationell lag. Jag undrar hur kvinnor – naturligtvis inte män – kan dömas till döden genom stening för äktenskapsbrott i ett land som har ratificerat FN:s konvention om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor, i ett land som har ratificerat konventionen mot tortyr och den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, i ett land med vilket Europeiska unionen har nära band enligt Cotonouavtalet?

Hur kommer det sig att Nigerias federala regering inte kan få de islamiska fundamentalisterna att respektera landets själva författning? Vad är vitsen med att ha en president om han inte kan garantera sina medborgarnas grundläggande friheter och mänskliga rättigheter? Jag kan omöjligt tro, kommissionär Patten, att intolerans, obskurantism och kvinnohat kan segra över förnuft och mänskliga värden. Jag kan inte godta att unionen inte har möjlighet att förhindra dessa brottsliga sedvänjor riktade mot kvinnor och att vi, i just det här fallet, inte kan tvinga Nigerias federala regering att tillämpa lagen på hela dess territorium.

Vi måste i dag sända ett mycket kraftfullt budskap från denna kammare, både till Nigeria och till alla andra länder där brott begås mot kvinnor, för vi vet från pressen att dödsdomar genom stening även avkunnas i Iran. Vi måste klargöra för fundamentalister världen över att ingen tradition eller kultur kan ge någon människa rätt att kränka halva mänsklighetens rättigheter, vilket är anledningen till att vi här och nu kräver att Amina Lawal skall frigges.

4-125

McCartin (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag har satt mig in i fallet Amina Laval och kontrollerat uppgifterna med Amnesty International, som jag skulle vilja tacka för allt det stöd man gett därifrån, liksom min egen grupp medlemmar som bekräftade de fakta som offentliggjorts.

Jag har granskat dessa uppgifter och det första som slår oss i det här fallet är det grymma och ovanliga straff som det handlar om. Framför allt bör vi se över den orättvisa bakom beslutet att straffa den kvinnliga partnern under återopande av någon slags religiös tro. Detta är inte någon religiös rättvisa, detta är enbart politisk taktik genom vilken män i många delar av världen, förr i tiden och fortfarande i dag, upprätthåller kontroll och herravälde över det svagare könet.

Den andra smärtsamma aspekten i detta fall är den oinskränkta och godtyckliga grymhet som det handlar om. Den bryter mot varje mänsklig instinkt som förmår oss att verka för en värld där vi kan leva tillsammans i fred och behag.

Framför allt påminns vi av detta fall om de barbariska tider då häxor blev brända, som någon nämnde tidigare, och då människor offrades för att tillfredsställa en osedd, okänd och obekymrad gudom. Det finns många människor här i världen som bekänner sig till många olika uppenbarelser eller manifestationer av deras gud eller gudar. Det finns många människor som inte erkänner någon gud över huvud taget. Detta hindrar oss inte från att leva tillsammans i och njuta av en och samma värld. Men om vissa människor tror att de, å sin Guds vägnar, kan åta sig att straffa och plåga sina medmänniskor på grund av att de bekänner sig till en annorlunda religion, eller inte har någon religiös tro över huvud taget, så kan mänskligheten inte leva fredligt, sida vid sida, i den här världen.

Det är därför vi i detta parlament måste tydliggöra att endast demokratiska institutioner har rätt att stifta lagar och ålägga någon annan individ mänsklig bestraffning, samt att Europeiska unionen till varje pris kommer att försvara Förenta nationernas stadga.

4-126

Ainardi (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, herr kommissionär, kära kolleger! Än en gång har en kvinna, Amina Lawal, dömts till döden genom stening i en av förbundsstaten Nigerias muslimska delstater. Hennes brott är att ha fött ett barn efter att ha skilt sig. För några månader sedan räddade en internationell mobilisering livet på Safiya Husseini, som hade fått samma dom. Men hur många sådana barbariska domar har utfärdats före denna seger, och hur många fler kommer det att bli?

Sådana rättsbeslut, som är som hämtade från en annan tidsålder och som strider mot all mänsklig värdighet, får inte längre fattas i Nigeria eller i andra länder. Denna strikta tillämpning av sharian – som inte har någonting att göra med respekt för den muslimska religionen – har förklarats strida mot grundlagen av Nigerias justitieminister, även i förbundsstatens muslimska delstater i norr. Förbundsstaten Nigeria definieras faktiskt som en konfessionslös stat i dess egen grundlag. Detta land har också undertecknat konventioner som ger det förpliktelser på internationell nivå. Delstaten Katsina är ifrågasatt, men ansvaret ligger också på andra plan: de nigerianska federala myndigheterna är skyldiga att garantera strikt efterlevnad av grundlagen och skyddet av varje nigerians mänskliga rättigheter, oavsett status, religion eller kön.

Världssamfundet och särskilt Europa måste fortsätta att fördöma denna otillåtliga kränkning av grundläggande mänskliga rättigheter. Europa motsätter sig dödsstraffet. Europa är engagerat för försvaret av kvinnors rättigheter mot alla former av sexuell diskriminering och religiös intolerans. Att göra allt för att rädda Amina Lawal från att stenas till döds ingår också i Europas åtaganden. Det finns människorättsorganisationer som strider med stort mod i Nigeria. De är ofta hotade men mobiliserar sig ändå, trots bristen på resurser och det begränsade stöd de får, möjligen från europeiska organisationer. Vi måste stödja deras krav.

I samband med våra partnerskapsavtal från Cotonou kan och bör Europa uppmantra Nigeria att uppfylla sina internationella åtaganden och att främja demokrati och mänskliga rättigheter.

4-127

van den Bos (ELDR). – (NL) Herr talman! Skall vi stödja ett land som bibehåller barbariska förfaranden? Den här gången handlar det om tragedin med Amina Lawal. Allt fler stater inom Nigeria inför lagstiftning som baseras på sharia. Det politiska klimatet är ofta så islamiserat att det enda sättet för politiker att ha en chans vid val är om de pläderar för den här lagstiftningen. Omänskliga gamla ökenvanor, som att stena kvinnor eller hugga av lemmar, går naturligtvis rakt emot de mest grundläggande mänskliga rättigheterna. Förebyggande av den omdebatterade motsättningen mellan civilisationer, kulturer och religioner är endast möjlig om den stränga sharian avskaffas överallt. Nigeria är en mycket bräcklig och instabil demokrati. Europeiska unionen stöder med rätta demokratiseringsprocessen. Man kan emellertid bara fortsätta att göra det om den federala regeringen gör allt inom sina konstitutionella befogenheter för att förhindra att omänskliga straff tillämpas. Om de brister i detta måste det nyligen utlovade stödet omprövas. Utvecklingshjälp och stöd för sunt styrelseskick tjänar inte mycket till om mottagarna av detta stöd fortsätter med sina barbariska förfaranden.

4-128

Ferrer (PPE-DE). – (ES) Herr talman, herr kommissionär! Som kristdemokrater, såväl som PPE-DE-gruppen, får oss vårt åtagande för att försvara människors värde och värdighet, och försvaret av de grundläggande fri- och rättigheterna som kommer ur denna värdighet att än en gång med all kraft fördöma de angrepp på livet och människans värdighet som dödsdomar innebär, dödsdomar som dessutom skall genomföra genom stening och som utfärdats i strikt efterlevnad av den muslimska lagstiftningen, och att uppmana de ansvariga myndigheterna att ge nåd för att förhindra den skändliga gärning som ett verkställande av sådana domar innebär.

Vi vill också påminna, inte bara Nigeria, utan även Niger, Sudan och Somalia, att tolkningen och tillämpningen av sharialagen inte bara utgör ett klart angrepp på de mänskliga rättigheterna, utan också på ett uppenbart sätt går emot de internationella åtagandena angående de mänskliga rättigheterna som ingår i Cotonouavtalen som man har skrivit under, och vars första artikel tydligt anger att individens rättigheter skall främjas och att kvinnornas situation och frågan om jämlikhet mellan könen skall genomsyra alla politiska, ekonomiska och sociala områden.

Därför måste och vill vi förutom att uttrycka vårt absoluta förkastande av de utfärdade dödsdomarna och att kräva benådning av Amina Lawal, Ahmadu Ibrahim och Fátima Usman, kräva av regeringarna i dessa länder att de anpassar sin lagstiftning till internationella bestämmelser och åtaganden när det gäller de mänskliga rättigheterna, för att förhindra en tillämpning av sharialagarna som kränker de mänskliga rättigheterna. Vi måste också som Europeiska unionen vara beredda att använda de mekanismer vi har genom Cotonouavtalen om principerna i dessa kränks. Bara på detta sätt, herr talman, kan vi bidra till att friheten och de mänskliga rättigheterna gör framsteg i världen.

4-129

Izquierdo Rojo (PSE). – (ES) Herr talman, herr kommissionär! Denna moder, Amina Lawal, har dömts till döden, att dö för stenas på ett brutalt sätt, för att hon har haft sexuella relationer efter att ha skilt sig, något som är mycket vanligt och som miljontals människor, män och kvinnor, gör på de fem kontinenterna oberoende av sin tro, muslimer, katoliker, protestanter eller andra.

”Varför Amina och inte jag?” utropar hela världen mot detta muslimska hyckleri. Herr talman, herr kommissionär! Den aktuella tillämpningen av sharialagarna i de nordliga delstaterna av Nigeria fanns inte förut. Det är inget annat än en fundamentalistisk tolkning. Den skada det skulle innebära för Aminas liv är oåterkallelig. Efteråt kommer styrkeförhållandena att ändras, det kommer andra domstolar, muslimska eller amerikanska, som slår fast andra kriterier, men Aminas rätt att leva kommer oåterkalleligen att förstöras.

Punkt 11 upprepar att Europaparlamentet vill att man skall överväga att ge offer för fundamentalisternas förföljelses rätten att söka asyl, särskilt när det gäller fall av dödsstraff genom stening. Herr talman, herr kommissionär! Vi får inte glömma att dessa domar att stenas till döds även verkställs i Iran. Och det är en oförskämdhet att en högt uppstående person, närstående Khatami har dristat sig att lovorda dem.

Herr kommissionär! Vi vill stärka banden med Iran, men är dessa steningar förenliga med vår sammanhållning i utrikes- och säkerhetspolitiken och försvaret av de mänskliga rättigheterna?

Herr kommissionär! Jag ber er att också beakta steningarna i Iran.

4-130

Thors (ELDR). – Herr talman! Herr kommissionär! Det är med stor sorg man följer händelserna i Nigeria. Jag hörde till dem som trodde att det skulle bli en förändring när Obasanjo valdes för några år sedan. Den senaste rapporten och diskussionen är bara en i raden av många andra rapporter om att säkerhetsstyrkorna inte beter sig som de borde och att man inte utreder orsakerna. Det finns rapporter om att presidenten för några år sedan i princip uppmanade till att man skulle skjuta på alla personer från O'odua People's Congress, dvs. flera hundra personer. *Transparency International* anger fortfarande att Nigeria är det näst mest korruperade landet i världen. Antalet fall av barnarbete och handel med barn är det högsta i Nigeria.

Om vi vore riktigt ärliga borde vi nu också anhålla om att ambassadörerna gör en demarsch i Nigeria och talar om att Amina Lawal är välkommen till vilket europeiskt land som helst. Vi bör göra en demarsch och säga att hon får komma hit, att vi som européer tillsammans är beredda att rädda henne. Detta är det enda värdiga sättet att agera. Jag ber kommissionären att överväga att tala med ambassadörerna.

4-131

Bordes (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Vi kommer att rösta för denna resolution, trots all den kritik man kan rikta mot den. Om en ståndpunkt från Europaparlamentet kan förhindra att brott begås mot Amina Lawal, då måste vi anta denna ståndpunkt.

Att döma en kvinna för att ha fött ett barn med stöd av medeltida lagar är ett motbjudande brott, liksom alla andra former av kvinnoförtryck är motbjudande, alla former av skändning, oavsett om de begås i religionens namn eller inte.

Vi ansluter oss gärna till protesterna mot det faktum att kvinnor förtrycks och berövas sina mänskliga rättigheter i sharians namn, men vi vänder oss lika kraftfullt mot att man gör det i Vatikanens eller bibelns namn.

Vi måste kritisera barbariet i Nigeria, men vi måste också peka ut barbariet när det kommer till uttryck i Förenta staterna – denna supermakt som ger sig ut för att vara dagens civilisatoriska föredöme – eller här i Europeiska unionen, som tolererar att vissa medlemsstater vidmakthåller lagar som förvägrar kvinnor den grundläggande rätten att bestämma över sina egna kroppar.

Samtidigt som vi opponerar oss mot barbariet på andra håll måste vi också sopa rent framför egen dörr.

4-132

Bowis (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Över hela världen ser vi exempel på hur individer utövar våld och grymheter och ibland skrämmande scener av pöbelvälde och lynchstämning.

Dessa är ohyggligheter som fördöms av varje civiliserad individ, regering och rättssystem. Vissa barbariska gärningar är extra nedslående eftersom de godkänns av individer som förmodligen utsetts att skipa rättvisa. Det gäller inte bara i Nigeria, men just i dag ligger vårt fokus på Nigeria. Den praxis som tillämpas där, i sharialagens namn, ligger utanför anständighetens gränser för varje samhälle som kallar sig civiliserat eller människovänligt. Stening till döds för äktenskapsbrott är barbariskt, piskning för sexuellt umgänge före äktenskapet eller för alkoholkonsumtion och amputering för stöld torde anses orimligt. Att ge ett rättsligt godkännande till en dödsdom genom stening av en laglig pöbel kan inte vara acceptabelt hos den stora majoritet nigerianer som är anständiga och ansvarskännande, inräknat landets president, och det kan sannerligen inte vara acceptabelt för oss.

Tidigare i år såg vi hur internationella påtryckningar hjälpte till att sätta ett stopp för dödsdomen genom stening mot Safiya Hussein. Nu står Amina Lawal inför samma dödshot genom tortyr. Safiya gifte sig vid 12 års ålder och Amina vid 14 års ålder. De har båda förlorat sin barndom och nu kan Amina komma att förlora sitt liv. Det unga paret Ahmadu Ibrahim och Fatima Usman står inför samma sceneri, liksom även en äldre man som anklagats för våldtäkt. Denna bestraffning är oförenlig med de konventioner och avtal som Nigeria undertecknat.

Tiotusentals människor från 110 länder har skrivit och vädjat om benådning i fallet Amina Lawal. Jag antar att den federala regeringen inser detta och förvisso har även justitieministern fördömt domen. Nyckelpersonen är guvernören i Katsinaprovinsen och det är viktigt att ordförandeskapet och kommissionen, samt talmannen för vårt parlament, tillfogar sina värdjanden till dem som många av oss redan sänt till Umaru Musa Yar'Adua.

4-133

Markov (GUE/NGL). – (DE) Herr talman, herr kommissionär! Efter den framgångsrika internationella mobiliseringen för Safiya Husseinis liv i mars i år är det desto mer chockerande att på nytt konfronteras med ett fall där en nigeriansk kvinna och mor hotas av avrättning genom stening.

Den nigerianska regeringen är trots internationellt tryck inte beredd att uppfylla sina folkrättsliga skyldigheter och låter religiöst motiverad straffrätt gå före den nationella författningen och internationella mänskliga rättigheter i tio nigerianska delstater.

Men samtidigt måste vi vara medvetna om att Nigeria inte är något unikt fall. Som exempel kan nämnas att enligt uppgifter från Amnesty International avkunnades och verkställdes i Iran under åren 2001 och 2002 dödsdomar genom stening mot minst sex kvinnor för sådana brott som äktenskapsbrott och osedligt leverne. Flera av kvinnorna hade suttit häktade i många år.

Totalt har bara i år 35 personer – kvinnor och män – avrättats på olika sätt i Iran. Därför är det på tiden att Europeiska unionen inte bara vänder sig mot denna barbariska praxis i enskilda fall, utan gör det principiellt. Det måste också vara möjligt att utfärda sanktioner mot sådana regimer där dylika förfaringsätt tillämpas.

(Applåder)

4-134

Patten, kommissionen. – (EN) Såsom har poängterats av alla ledamöter som har talat under den här debatten, så är detta ett oerhört oroväckande fall. Jag är inte förvånad att det har skapat så mycket vrede, såväl som chockreaktioner, här i parlamentet. Kommissionen har hela tiden varit djupt oroad över en möjlig tillämpning av dessa grymma straff i Nigeria.

För närvarande är vi, liksom ledamöterna, särskilt oroad över fallet Amina Lawal, som har dömts till döds genom stening, vilket, liksom Bowis sades, i grund och botten är en statligt sanktionerad och organiserad brutalitet, även om hon för tillfället väntar på att få överklaga.

Kommissionen motsätter sig, lika starkt som de ledamöter som har talat, en tillämpning av grymma och diskriminerande bestraffningar. Vi har genomgående uttryckt vår oro över shariagrundade bestraffningar i Nigeria och – jag återkommer till detta – vi har uttryckt vår oro över shariagrundade bestraffningar på andra platser också. Denna oro har bland annat uttryckts vid kommissionen för de mänskliga rättigheterna. Vi förväntar oss helt enkelt att alla samhällen skall acceptera internationella normer när det gäller mänskliga rättigheter, likhet mellan könen och respekt för människolivet.

Vi motsätter oss bestämt dödsstraffets tillämpning och ansluter oss till fullo till Europeiska unionens riktlinjer mot dödsstraff som antogs 1998. Vi har haft möjlighet att vid mer än ett tillfälle diskutera dessa riktlinjer i parlamentet. Så sent som förra året verkställdes en trojkademarsch i Nigeria för att upprepa denna ståndpunkt.

Kommissionen kommer att fortsätta att ge sitt stöd till initiativ för de mänskliga rättigheterna och för demokratin, dels genom sitt samarbetsprogram med Nigeria och dels genom andra medel såsom Europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter, ett initiativ som har många värtaliga förkämpar här i parlamentet. Detta initiativ inbegriper Nigeria som fokusland, och man kommer att stödja insatser inom området för gott styrelseskick och lagliga reformer i syfte att uppnå en positiv inverkan när det gäller kvinnors status och medvetenheten om deras lagliga rättigheter.

Unionen för givetvis en ständig dialog med den nigerianska regeringen, såsom ett antal ledamöter har poängterat, till exempel Karamanou. Denna dialog skulle kunna intensifieras, såsom man förutsett i Cotonouavtalet, beroende på hur situationen utvecklas.

Jag blev intresserad av förslaget, vilket även nämndes av en av författarna till denna resolution, att upprätta en arbetsgrupp om sharia och mänskliga rättigheter samt kvinnors rättigheter, i enlighet med Cotonouavtalet.

Som parlamentet torde känna till har vi finansierat en undersökning – Petersrapporten – om problemen med att tillämpa sharialagen i Nigeria. Jag är säker på att parlamentet inte kommer att förvånas över de huvudsakliga slutsatserna. Av rapporten framkom att vissa lagtexter ansågs vara bristfälligt formulerade och motsägelsefulla, att texternas tillämpning var inkonsekvent, att de domare som berördes var inkompetenta och bristfälligt utbildade och att det förekom motsägelser inte bara i förhållande till internationella lagar utan även till de federala lagarna.

Jag kan försäkra parlamentet att vi kommer att fortsätta att diskutera denna djupt bekymrande fråga. Som jag har haft tillfälle att säga till utrikesministrar från ett antal länder är det väldigt svårt för oss i Europa att acceptera att stening av kvinnor är förenligt med internationellt accepterade normer för beteende och mänskliga rättigheter.

Izquierdo Rojo tog upp frågan om stening av kvinnor i Iran. Jag kan försäkra henne om att jag har tagit upp den med iranska ministrar. Jag har fört frågan på tal i Teheran, såväl som vid möten utanför Teheran. Jag hoppas innerligt att vi under loppet av de följande månaderna kommer att ha möjlighet att inleda en omfattande dialog om de mänskliga rättigheterna med Iran, vid sidan av de diskussioner som vi för om politiska frågor, handel och samarbete, så att vi kan fortsätta att diskutera den här frågan med dem såsom vi diskuterar med alla andra länder där den är relevant. Inom parlamentet är man bekymrad, vi bekymrar oss, och den europeiska folkopinionen är djupt bekymrad över denna fråga.

(Applåder)

4-135

Talmannen. – Tack så mycket, herr kommissionär.

Debatten är avslutad.

Omröstningen äger rum kl. 16.00 eller efter debatterna.

4-136

Mänskliga rättigheter i Zimbabwe

4-137

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är debatt om följande sju resolutionsförslag om de mänskliga rättigheterna i Zimbabwe:

- B5-0464/2002 från Van Orden m.fl. för PPE-DE-gruppen om Zimbabwe,
- B5-0467/2002 från Maes m.fl. för Verts/ALE-gruppen om Zimbabwe,
- B5-0468/2002 från Andrews för UEN-gruppen om Zimbabwe,
- B5-0469/2002 från Kinnock m.fl. för PSE-gruppen om situationen för de mänskliga rättigheterna i Zimbabwe,
- B5-0481/2002 från Vinci för GUE/NGL-gruppen om de mänskliga rättigheterna i Zimbabwe,
- B5-0482/2002 från Belder för EDD-gruppen om Zimbabwe,
- B5-0485/2002 från Van den Bos, Mulder och Sanders-ten Holte för ELDR-gruppen om situationen för de mänskliga rättigheterna i Zimbabwe.

4-138

Van Orden (PPE-DE). – *(EN)* Herr talman! Det är med en känsla av både sorgsenhet och besvikelse som jag lägger fram ännu en resolution om Zimbabwe – den sjätte under loppet av ett år. Faktum är att situationen har försämrats och fram till i dag har Europeiska unionens åtgärder varit påtagligt ineffektiva. De har inte fullföljts med tillräcklig beslutsamhet och styrka. Europeiska unionen sänder diplomatiska delegationer till södra Afrika men de återvänder tomhänta och de efterlämnar inget intryck av att åtgärderna mot Zimbabwe är av hög prioritet och en avgörande faktor för ett övergripande närmande till länderna i södra Afrika.

Låt oss vara tydliga: Frågan gäller inte bara de vita jordbrukarnas rättigheter, den gäller rättigheterna för hela Zimbabwes folk. Om man inte bevisligen är medlem av partiet Zanu-PF utsätts man för trakasserier, diskriminering, övervåld, selektiv svälttaktik och mord. Hur allvarlig måste situationen bli innan man vidtar effektiva åtgärder?

President Mugabe har nyss återvänt till Harare från Johannesburg och fordrar stöd för sin markpolitik. Detta är en parodi. För att citera oppositionspartiet MDC; ”Mugabes markreformer har resulterat i en omfattande försämring av miljön, hundratusentals har dömts till fattigdom och sex miljoner människor riskerar svält”. Detta är verklighet.

Mugabe är en tyrann som har plundrat sitt lands resurser för sin egen och sina kumpaners vinning, och han använder sig av statsapparaten, inklusive polisväsendet, för att skrämja och bedra sina politiska motståndare. Föreställ er därför vår fasa när vi upptäckte att Augustine Chihuri, Zimbabwes polischef, som finns namngiven på Europeiska unionens lista för att ha förbjudits inresa till EU-länder, likväl var i Frankrike förra veckan och deltog i ett Interpol-möte i Lyon. Man kan verkligen först och främst undra vad en person som Chihuri gör som vice ordförande i Interpol, men det är en annan fråga. Faktum är att han inte borde ha varit i Frankrike och att rådet nu måste ta ett kraftfullt och effektivt steg för att tappa till eventuella kryphål och få till stånd en internationell ansats mot Mugabe innan Zimbabwes tragedi återigen överskuggas av andra internationella kriser. Låt oss fastställa något slags ingripande av hänsyn till folket i Zimbabwe.

4-139

Maes (Verts/ALE). – *(NL)* Herr talman, herr kommissionär, ärade kolleger! Mugabes diktatur är förkastlig. Han styr sitt land mot ruinens brant, fälten står tomma, det fortsätter att gå utför med ekonomin, människor lider nöd, det råder svält, han sätter munkavle på pressen, han terroriserar oppositionen och hans drivkraft är att behålla makten. Ändå får han fortfarande sympati i Afrika söder om Sahara. Grannländerna vill ju inte ha något krig med Zimbabwe. Lantarbetarna på de vita farmarna måste ofta leva under oacceptabla sociala förhållanden. Jordlösa fattiga människor vill ha möjligheter att överleva. Det finns alltså behov för en omfördelning av landet, men då enligt lagliga och öppna förfaranden, utan våld och utan korruption.

Europeiska unionen måste därför spela sin egen roll. Vi har för stor respekt för Zimbabwes folk. Vi får inte blanda oss i en suverän stats interna angelägenheter. Våra sanktioner måste drabba Mugabe och hans omgivning och inte Zimbabwes folk. Folket måste veta att vi har förståelse för deras hopp om att förvärva mark och att vi finansiellt vill stödja ett lagligt

förfarande för att förvärva mark. Vi måste hjälpa grannländerna i fråga om mottagande av flyktingar. Om vi inte gör det ger vi dem egentligen ett alibi för att helt enkelt skicka tillbaka dessa flyktingar över gränsen igen, där de på nytt faller offer för förtrycket.

Det här är den roll som jag hoppas att parlamentet kommer att stödja, och därför har vi lagt fram ändringsförslagen. Jag förstår att vissa inte kommer att stödja dessa, men jag vill verkligen inte bara vara den vite man som hötter med ett förmanande pekfinger åt Afrika.

4-140

Junker (PSE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Händelseförloppet i Zimbabwe är utan tvekan ingenting annat än en tragedi utan like. I sitt tal i Johannesburg tog Mugabe priset med det obесkrivliga påståendet att detta agerande, som kränker principerna för en rättsstat, syftar till att bidra till hållbar utveckling. Det är en fräckhet utan motstycke! I själva verket skulle man önska sig att rösterna höjdes i Afrika söder om Sahara för att avslöja vad detta verkligen är, nämligen en maktkamp som drivs av en person som under tjugo års tid inte har lyckats, tills han ifrågasattes som person, att få i gång en markreform som hade kunnat utformas enligt principerna för rättsstaten. Först vid det tillfälle då han löpte risken att inte längre få behålla den egna makten tog han till dessa medel. De riktar sig – det måste man upprepa om och om igen – ju bara delvis mot de vita farmarna; de riktar sig framför allt mot oppositionen i landet som ju har lyckats, trots all repression vid parlamentsvalet, att nå ett mycket respektabelt resultat, och som naturligtvis också har ett starkt stöd inom befolkningen. Det är den egentliga bakgrunden.

Jag skulle vilja citera några yttranden från den sydafrikanska tidningen ”Daily Newspaper” eftersom den är en av de röster som också är våra bundsförvanter där när allt kommer omkring, vilket ju är viktigt. Tidningen kritiserar den metod som regeringen Mugabe tillämpar för att reformera landet som brutal, som en metod som får produktionen att lamsläs och därigenom också är meningslös. Man påpekar att Mugabe försöker att sprida en villfarelse under förevändning att alla zimbabwier står bakom honom. Men vi vet ju att det finns en stark opposition och att det därför inte är berättigat att tala – jag citerar – ”om mina zimbabwier och mitt Zimbabwe” utan att tänka på de många motståndarna, och att han ger ett falskt intryck när han påstår att Zimbabwe så att säga är hans egendom. Vad jag har hört håller han också på med att slumpa bort egendom till den egna familjen, vilket innebär att denna konfiskering av mark även missbrukas till att låta familjemedlemmar förse sig därefter.

Som sagt, även Europeiska unionen borde vara beredd att stödja en laglig markreform som följer principerna för rättsstaten, men inte att stödja sådana intriger. Detta måste vi också säga tydligt till partnerländerna.

4-141

Belder (EDD). – (NL) Herr talman! I president Mugabes Zimbabwe förekommer det dagligen hemskheter. Lyssna bara till det här: ”Vi behöver musik till leken som vi skall leka.” Så sade den zimbabwiska polismannen till den tolvåriga flickan klockan tio på kvällen. När han emellertid slängde en madrass på golvet framstod det tydligt att han hade andra avsikter än att leka. Under de fyra följande timmarna tvingades flickans mor och de nio- och sjuåriga systerarna att oavbrutet besjunga Robert Mugabes lov och se hur den undernärda Dora våldtogs av en grupp på fem så kallade ”krigsveteraner” och polismannen bakom deras hydda till klockan halv tre på natten. ”Det här är straffet för sådana som vill sälja vårt land till Tony Blair och de vita”, skrek de till den livrädda flickan. Dora våldtogs för att hennes frånvarande far var en vanlig anhängare av det oppositionella *Movement for Democratic Change*.

Ovan nämnda tragedi, se *Sunday Telegraph* av den 25 augusti, är tyvärr ingen incident. Dora är bara en enda av de hundratals våldtagna unga flickor som utgör en del av en statlig kampanj för systematisk politisk rensning bland befolkningen. Och då har jag ännu inte ens nämnt de omkring femtio militära fånglägren, där man utför ”omskolning” av motståndare till Mugabe genom att hålla dem instängda och tortera dem, men som också i allt högre grad används som våldtäktsläger.

Mugabe verkar på intet sätt skämmas över denna skräckregim. Tvärtom. Tänk exempelvis på hans oerhörda uppträdande vid FN-toppmötet i Johannesburg. Där presenterade sig denne *selfmade* paria som ett offer för kolonialismen, som ville befria sitt ”ockuperade land” från den ”brittiska kolonialismen”. Att han låter hälften av sina tolv miljoner landsmän svälta genom detta icke-argument rör honom inte i ryggen.

Det aktiva stödet för Mugabe från Namibias president Nujoma och den öronbedövande tystnaden från Mbeki, som den stora initiativtagaren till NEPAD-programmet som handlar om regeringens ansvar gentemot negerade, är oroande.

För att förhindra att detta får en spridande verkan, herr talman, uppmanar jag råd och kommission att fortsätta att ge undantagstillståndet i Zimbabwe politisk prioritet. För det gjorde mig personligen mycket ont att det enligt dagens *Frankfurter Allgemeine* enbart var den amerikanske utrikesministern som uttryckligen kritiserade Mugabes terrorregim i Johannesburgs plenum. Teg verkligen Europa i det här sammanhanget?

4-142

Vice talman

4-143

van den Bos (ELDR). – *(NL)* Mugabe låter sitt folk svälta och ger väst skulden. Det är inte han som har drivit sitt eget folk i hungersnöd, utan den nyliberala utvecklingsmodellen. Det är inte han som har krossat demokratin, trakasserat politiska motståndare på ett våldsamt sätt och manipulerat valet, utan de nyliberala krafterna i Europa. Det är inte han som låter utföra anfall mot oberoende medier, utan brottslingar som han inte kan kontrollera. Det är inte han som låter sin militär våldta kvinnor ur oppositionen, utan fullständigt okända personer. Och det är inte han som avhåller de politiska motståndarna mat, utan Zimbabwe's fiender.

Alla politiska handlingar av den tidigare frihetskämpen har numera enbart ett enda mål: att hålla mig kvar vid makten, kosta vad det kosta vill. Ingen anständig människa är emot jordreformer, men varje anständig människa är emot jordreformer på det sätt som Mugabe genomför dem. Bönder fråntas allt utan någon kompensation och jagas på flykt. Det är inte Zimbabwe's folk som får den mark som de har rätt till, utan Mugabe's politiska vänner. Vid toppmötet i Johannesburg fick presidenten ogenerat föra missledande politisk propaganda. De så kallade förståndiga sanktionerna mot regimen utförs inte särskilt förståndigt. Straffen måste tillämpas striktare och målgruppen måste utökas.

Jag skulle vilja veta av kommissionär Patten hur det ligger till med den utlovade utredningen om att frysa herrarnas banktillgångar i Europa. Det är hög tid att man håller nya rättvisa val i detta land. President Mbeki från Sydafrika och andra ledare från regionen borde egentligen ta sitt ansvar och välja Zimbabwe's folk framför en president som låter sina medborgare tyna bort på grund av sitt eget maktbegär.

4-144

Gahler (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman, kära kolleger! Kollega Junker har redan nämnt det cyniska tal som Mugabe höll på toppmötet i Johannesburg. Tyvärr har jag nästan det intrycket att sådana tal kan smitta av sig. Jag hoppas att det måttlösa uppträdandet från den namibiske presidenten Nujomas sida i Johannesburg samma dag inte för med sig några politiska konsekvenser i själva Namibia. Under tiden fortsätter bland annat politiseringen av livsmedelshjälpen i Zimbabwe. Majs delas enbart ut till partianhängare, livsmedelslager i kyrklig regi stormas av så kallade krigsveteraner, kyrkan förvägras att sköta utdelningen med motiveringen att den skapar parallella strukturer.

Vad måste vi göra? Vi måste göra det som vi har beslutat. För att uttrycka det konkret: jag förväntar mig att den zimbabwiske utrikesministern faktiskt inte blir inbjuden till utrikesministermötet EU-SADEC i Köpenhamn i november, och vi måste klargöra för våra partner i södra Afrika att inga europeiska pengar kommer att finansiera någon afrikansk renässans och inget nytt program för afrikansk utveckling, NEPAD, för Mugabe och de som stöder honom politiskt. Efter Mugabe och under förhållanden som följer principerna för rättsstaten kommer vi att delta i Zimbabwe's återuppbyggnad och markreform även finansiellt – inte tidigare. När grannarna utövar påtryckningar i eget intresse eftersom de själva lider av konsekvenserna av Mugabe's politik, som till exempel flyktingströmmarna i grannländerna, då kommer vi också att ge dem stöd när det gäller härbärgeringen av flyktingarna, men inte just nu.

Vi kommer då att klargöra vår politik och även utöva lämpliga påtryckningar mot vårt ministerråd, för jag har i själva verket intrycket av att det – vilket redan har sagts av andra kolleger – inte har prioriterats särskilt högt och inte heller uttalades så tydligt i Johannesburg när det gäller Mugabe. Därför hoppas jag att vi åtminstone i fråga om mötet i Köpenhamn i november intar en lämplig hård hållning. Sedan måste våra partner i södra Afrika själva avgöra om de vill solidarisera sig med Mugabe eller hellre med Zimbabwe's folk och tillsammans med oss få till stånd en dialog för att övervinna detta tillstånd.

(Applåder)

4-145

Cashman (PSE). – *(EN)* Herr talman! Naturligtvis talar denna resolution för sig själv. Det är en förfärande litan av brott mot mänskligheten. Mugabe har förlorat sina principer, han är blottad på all rättskänsla, och hans regim sjunker till oanade nivåer för varje dag som går. Han respekterar varken de mänskliga rättigheterna, minoriteters rättigheter, internationell rätt eller internationell opinion. Han är en avskyvärd despot och vi bör bryta alla förbindelser med honom och hans regim.

Som Van Orden sade, vi måste slå till mot Mugabe och hans regim där det kan få de största kännningarna, det vill säga i kassan. Det måste bli ett slut på internationell handel och vi måste på ett effektivt sätt frysa de bankkonton som tillhör Mugabe och hans nära sammansvurna. Ytterligare ekonomiska och riktade sanktioner måste införas med kraft. På samma gång måste vi hjälpa och stödja de afrikanska stater som vidtar liknande bestraffningsmetoder mot Mugabe's regim.

Det tråkigaste av allt detta är de effekter som det får för befolkningen i Zimbabwe, vars enda brott är att ha fått Mugabe som president. Låt oss inrikta oss på Mugabe, och inte Zimbabwe's invånare, och låt oss se till att våra åtgärder blir effektiva och inte endast ett internationellt briljerande.

4-146

Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! En marxistisk eller marxistiskt inriktad diktator, som kommit till makten med västerländska regeringars och deras intellektuella klassers välsignelse, tappar återigen masken. Med en jordbruksreform som förevändning genomför man helt olagligt en ren och skär utplundring, men man hotar också och utför det mest brutala våld. Det är grymma dåd som begås mot vita jordbrukare och de svarta som arbetar med dem och som bara får det allt sämre.

Utgången är redan känd. Mugabes milistrupper, sporrade av avund och smak för plundring, kommer att tvinga de vita jordbrukarna i exil, i bästa fall. När de reser kommer jordbruksföretag att gå i konkurs och 12 miljoner människor i Zimbabwe att svälta, landet kommer att utarmas generellt. Men höjden är att man här kommer att få höra röster som vill göra västvärlden ansvarig för denna situation, denna utarmning. Detta scenario såg vi i Kongo, i Algeriet, vi såg det i Angola och Moçambique. Vi har sett det i flera länder i Afrika, vars ledare nyligen applåderade Mugabe i Johannesburg.

Inför den här situationen vet jag inte om vi kan göra något för folket i Zimbabwe, men vi måste åtminstone vara uppriktiga nog och säga till ledarna i detta land att den främsta orsaken till deras underutveckling inte står att finna i västvärlden.

4-147

Talmannen. – Herr Posselt får ordet för en ordningsfråga.

4-148

Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Bara helt kort. Jag vill nämna att detta är första gången sedan vår arbetsordning ändrades genom Corbetteformen, som vi har en debatt om brådskande frågor. Detta innebär att debatten om aktuella och brådskande frågor av större vikt kortas ned från två till tre timmar, för att frigöra två timmar för lagstiftningsarbete. Det var den officiella motiveringen.

Efter att jag sett dagens föredragningslista måste jag säga att detta lagstiftningsarbete uppenbarligen sker i hemlighet. Jag skulle vilja betona att jag gärna är beredd att släppa till något, men inte när någon annan kastar bort det, det vill säga överlåta två timmar till lagstiftningsarbete, det accepterar jag, men då måste också lagstiftningsarbete äga rum här på torsdagseftermiddagen. Om detta inte äger rum, då vill jag be om att vi får tillbaka dessa två timmar för de brådskande frågorna.

4-149

Patten, kommissionen. – (EN) Jag känner till Zimbabwe någorlunda väl. När jag under 1980-talet var minister för utrikesutveckling i mitt hemland besökte jag ofta Zimbabwe under åren efter att landet fått sin självständighet. Jag kan erinra mig den känsla av förhoppning med vilken Zimbabwe stakade ut sin egen väg, i egenskap av suverän nation, och hur den Allsmäktige hade välsignat landet med föda och andra resurser. Jag kan till exempel minnas hur jag, under en hungersnöd i Moçambique, förvärvade livsmedelsstöd i Zimbabwe för spridning i Moçambique. När jag erinrar mig allt detta gör det mig ännu mer ont att se på Zimbabwes situation av i dag.

Som parlamentet känner till har kommissionen sedan början av 2002 hållit inne med det statliga utvecklingsbiståndet till Zimbabwe. Vi är fortfarande djupt oroade över den allvarliga försämringen av landets situation när det gäller de mänskliga rättigheterna. Den internationella krisgruppen, vilken är en beundransvärd organisation som regelbundet rapporterar om oroshärdar runtom i världen, beskrev nyligen Zimbabwe som ett land i fritt fall. Det är ingen överdrift av läget. Inom kommissionen kommer vi att verka för att stödja varje form av gruppträck som ledare för stater i Afrika, och södra Afrika i synnerhet, kan komma att utöva mot regeringen i Zimbabwe i fråga om att respektera de väsentliga grunddragen i Cotonouavtalet, såsom mänskliga rättigheter, rättssäkerhet och demokrati.

I förbigående vill jag säga, och detta är inte irrelevant i fråga om de åsikter som Van Orden framförde, att jag önskar att vi under den senaste tiden hade kunnat se fler tecken på den typen av gruppträck i södra Afrika.

Den politiska situationen inför de lokala valen som skall äga rum i september fortsätter att vara spänd, och tidsfristen för expropriering av de 2 900 vita jordbrukarna som tvingats lämna sina lantegendomar löpte ut den 8 augusti 2002. Kommissionen fortsätter därför att medverka till projekt som direkt stödjer befolkningen inom området för demokrati, mänskliga rättigheter och rättssäkerhet, och inom det Europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter omfattas Zimbabwe som ett fokusland.

Livsmedelskrisen i Zimbabwe är den värsta i södra Afrika. Det förekommer trovärdiga rapporter om en omfattande politisering av Zimbabwes regerings egen livsmedelsförsörjning. Jag är övertygad om att många av parlamentets ledamöter har sett rapporter om hur anhängare av Zanu-PF säger till Zimbabwes folk att det bara är dårar som svälter. Med andra ord, de är tvungna att ansluta sig till en uppsättning politiska ståndpunkter för att få mat. Kommissionen beklagar detta djupt. Kommissionen har å sin sida svarat för uppskattningsvis 110 000 ton livsmedelsstöd, motsvarande ett globalt anslag på ungefär 3,5 miljoner euro. Livsmedlen blir till övervägande del fördelade genom Världslivsmedelsprogrammet (WFP) och de icke-statliga organisationerna, med omfattande hjälp från de lokala samhällena att identifiera nödställda grupper. Vårt biståndsorgan ECHO har anslagit ett inledande belopp på 2 miljoner euro för utsatta grupper, särskilt barn och jordbruksarbetare. En ansevärd del av det humanitära finansieringsbeslut som skall fattas inom kort, motsvarande 30

miljoner euro i regionstöd, skall gå till att stävja Zimbabwes kritiska situation, och omfattar övervakning och livsmedelsdistribution. Ett ytterligare regionalt anslag på motsvarande 30 miljoner euro inom ramarna för 2002 års samarbetsprogram med Världslivsmedelsprogrammet skall gå till livsmedelsstöd i regionen, i synnerhet till Zimbabwe.

Kommissionen anser att Afrikanska unionen och Sammanslutningen för södra Afrikas utveckling (SADC) har en ledande roll att spela i lösandet av den allt allvarligare krisen i Zimbabwe. Unionen skall försöka se till så att dialogen med SADC förbättras, i synnerhet under den förestående ministerkonferensen i Köpenhamn i november. Man har planerat att ta upp frågan om Zimbabwe under en särskild punkt på dagordningen.

Parlamentet torde känna till de riktade sanktioner som vi har infört – sanktioner som är riktade mot de ledande medlemmarna i denna ytterst obehagliga och djupt korrumperade regim, och som gäller deras resor och tillgångar. Som vissa ledamöter har poängterat är det viktigt att vi gör allt som står i vår makt för att dessa sanktioner skall göra verkan. Jag kommer med säkerhet att meddela medlemsstaterna om parlamentets ståndpunkter i denna specifika fråga.

Jag skulle även vilja fästa parlamentets uppmärksamhet vid den senaste rapporten från säkerhetsrådets tillsatta expertgrupp om våldtäkt och plundring av tillgångar i Demokratiska republiken Kongo, och i synnerhet det som sagts där angående Zimbabwes roll i denna systematiska plundring. Rapporten i sig utgör en ytterst upprörande läsning. Rapporten visar, enligt min bedömning, något som det internationella samfundet borde klargöra att man ämnar åtgärda.

President Mugabe och hans nära sammansvarna har ödelagt ett land som en gång var välmående och stabilt. De har efterlämnat en beklagansvärd skamfläck i södra Afrikas historia. Ju fortare Zimbabwe har blivit av med dem, desto bättre för detta underbara land och för dess folk.

(Applåder)

4-150

Talmannen. – Tack så mycket, kommissionär Patten!

Debatten är avslutad.

* * *

4-151

Schierhuber (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman! När jag läste igenom protokollet nyss kunde jag konstatera att mitt namn inte finns med i gårdagens protokoll. Det är mycket lätt att kontrollera eftersom jag var närvarande vid omröstningen med namnupprop.

4-152

Talmannen. – Det råder inget tvivel om, fru Schierhuber, att ni var närvarande.¹

4-153

Avbrytande av sessionen

4-154

Talmannen. – Europaparlamentets session är avbruten.

(Sammanträdet avslutades kl. 16.25.)²

¹ Omröstningsresultat (resolutionsförslag i enlighet med artikel 50 i arbetsordningen): se protokollet.

² Inkomna dokument – Hänvisningar till utskott – Tillstånd att utarbeta initiativbetänkanden och uppföljningsbetänkanden – Samarbete mellan parlamentets utskott – Skriftliga förklaringar införda i registret (artikel 51 i arbetsordningen) – Översändande av texter antagna under innevarande sammanträdesperiod – Tidpunkt för nästa sammanträde: se protokollet.

BILAGA

FRÅGOR TILL RÅDET

Fråga nr 20 från Mihail Papayannakis (H-0563/02)

Angående: Situationen för palestinier fängslade av israeliska militärstyrkor

Enligt färskta uppgifter har israelisk militär under de senaste månaderna i samband med sina rensningsaktioner tillfångatagit 11 500 palestinier. 1600 av dessa är unga människor under 18 år. Ett stort antal av de fängslade väntar på rättegång utan att veta vad de anklagas för, en del av rättegångarna följer summariska förfaranden och rättegångskostnaderna är överdrivet stora och omöjliga för de anhöriga att uppbbringa.

Skulle rådet – mot bakgrund av FN:s tidigare och nyligen fattade beslut – kunna upplysa mig om huruvida det enligt rådets bedömning existerar någon rättslig grund för dessa arresteringar (där de flesta tillfångatagna utgörs av obeväpnade civila), kvarhållandet av dessa personer i häkte, de förhållanden under vilka de hålls fängslade och de sporadiska rättegångar som anordnas?

Vad anser rådet om, och vilken politisk bedömning gör rådet av, ovan beskrivna situation, med tanke på möjligheterna att främja EU:s beslut om att försöka finna en lösning på krisen i Mellanöstern?

Svar

Rådet känner till de uppgifter om att israeliska styrkor har arresterat palestinier som den ärade parlamentsledamoten nämner.

Tyvärr finns det inga detaljerade officiella uppgifter om exakt hur många personer som har arresterats, omständigheterna kring deras arrestering eller under vilka förhållanden de lever i fängelserna.

Det är emellertid alltjämt EU:s generella politik att arbeta för att arresterades och deras anhörigas rättigheter respekteras, att man följer normala rättsliga procedurer och internationella standarder, bland annat att man följer relevanta resolutioner från FN:s säkerhetsråd – även dem som är riktade mot Israel. Denna politik följs också i samband med konflikten mellan israeler och palestinier.

Rådet uppmanar i detta sammanhang ledamoten att ta del av slutsatsen från rådets möte om Mellanöstern den 22 juli 2002, där det bland annat bekräftas att det krävs en omedelbar förbättring av situationen på det humanitära och sociala området.

Fråga nr 22 från Ewa Hedkvist Petersen (H-0571/02)

Angående: Vägtrafiksäkerhet

42 000 människor dör varje år på EU:s vägar. I det danska ordförandeskapets prioriteringar på transportområdet nämns trots detta ingenting om trafiksäkerhet på vägarna. Vid en direkt fråga till det danska ordförandeskapet i Europaparlamentets utskott för regionalpolitik, transport och turism i juli i år gavs inte heller några besked beträffande prioriterade trafiksäkerhetsfrågor under det närmaste halvåret.

Vilka prioriteringar har rådet under det danska ordförandeskapet beträffande vägtrafiksäkerhet i EU?

Svar

Rådet arbetar oavbrutet på att öka trafiksäkerheten och den är ett centralt inslag i den gemensamma transportpolitiken. Mot bakgrund av detta kan rådet meddela den ärade ledamoten att vi under det danska ordförandeskapet räknar med att vidta följande åtgärder:

En gemensam ståndpunkt om ett förslag till ändring av direktiv 71/127/EEG. Målet är här att förbättra trafikanternas säkerhet genom att införa speciella krav på konstruktionen av förarspeglar samt nya tekniker som skall öka förarnas indirekta synfält och reducera de döda vinklarna.

En gemensam ståndpunkt om ett förslag till direktiv om utbildning av yrkeschaufförer för godstransport och personbefordran på landsväg; detta direktiv innehåller viktiga bestämmelser om trafiksäkerhet.

En gemensam ståndpunkt om ett förslag till direktiv om obligatorisk användning av säkerhetsbälten och fasthållningsanordningar för barn (dvs. ändring av direktiv 91/671/EEG).

Under det danska ordförandeskapet planerar rådet dessutom att fortsätta genomgången av förslaget till förordning om harmonisering av vissa sociala bestämmelser inom vägtransportområdet (dvs. ändring av förordning 3820/85/EEG). Detta förslag till förordning syftar till att uppdatera bestämmelserna om minimivilotiden och den maximala körtiden för yrkeschaufförer. Därigenom banar man väg för införande av digitala färdskrivare, som förväntas få en positiv effekt på trafiksäkerheten.

Rådet kommer slutligen att inleda behandlingen av följande lagstiftningsförslag under det danska ordförandeskapet, vilket dock är avhängigt av när de antas av kommissionen:

Ett förslag till direktiv om säkerheten i tunnlar.

Ett förslag till direktiv om eftermontering på lastbilar, bussar och varubilar av speglar som skall täcka de döda vinklarna.

Det kan dessutom inte uteslutas att rådet under det danska ordförandeskapet kommer att diskutera kommissionens nya fleråriga handlingsprogram för trafiksäkerhet, vilket omfattar perioden 2002–2010, allt beroende på när kommissionen presenterar sitt program.

Fråga nr 23 från Robert J.E. Evans (H-0572/02)

Angående: Europaparlamentets medverkan i den öppna samordningsmetoden

Den så kallade öppna samordningsmetoden har blivit ett praktiskt sätt för kommissionen att övervaka medlemsstaternas anpassning till EU-åtgärder i form av icke-lagstiftningsinstrument.

Det senaste exemplet är asylpolitiken där metoden innebär att Europaparlamentet, som redan förbigås genom att medbeslutandeförfarandet inte tillämpas på området, inte medverkar i övervakningen av medlemsstaternas åtgärder på det viktiga området för asyl och invandring.

Kan ordförandelandet Danmark redogöra för om det har några planer på att involvera Europaparlamentet i den öppna samordningsmetoden i allmänhet och i metodens tillämpning på asylpolitiken i synnerhet?

Svar

I november 2000 presenterade kommissionen för rådet och Europaparlamentet ett meddelande om den gemensamma asylpolitiken med titeln ”Mot ett gemensamt asylförfarande och en enhetlig status, som gäller inom hela EU, för dem som beviljas asyl”¹.

Ett år senare presenterade kommissionen sin första rapport om genomförandet av detta meddelande². Även i rapporten nämns tillämpningen av den öppna samordningsmetoden inom asylpolitiken.

Kommissionen riktade i sin rapport uppmärksamheten mot att den öppna samordningsmetoden kommer att stödja och komplettera den gemenskapslagstiftning som rekommenderas i fördraget och som är kärnan i den gemensamma politiken,

¹ KOM(2000) 755 slutlig version, 22.11.2000.

² KOM(2001) 710 slutlig version, 28.11.2001.

genom att följa och underlätta övergången till den andra fasen i det gemensamma europeiska asylsystemet.

Kommissionen har för övrigt aviserat att den parallellt med införandet av en rättslig ram kommer att stödja tillämpningen av metoden och presentera förslag till europeiska riktlinjer och till innehållet i de nationella handlingsplanerna och samtidigt svara för samordning av de nationella politiska insatserna, utbyte av erfarenheter i fråga om den bästa tillämpningen samt uppföljning och utvärdering av gemenskapspolitikens följder. Den kommer också att organisera regelrätta utfrågningar av de tredje länder och internationella organisationer som berörs.

I det här skedet ligger det säkert i den ärade parlamentsledamotens intresse att ställa sin fråga direkt till kommissionen. Den öppna samordningsmetoden har behandlats i rådet, vars diskussioner på asylområdet primärt gäller genomförandet av de lagstiftningsåtgärder som det är ålagt enligt artikel 63 i fördraget och förfarandena i artikel 67.

Som den värderade parlamentsledamoten vet fastställde Europeiska rådet i Sevilla mycket konkreta tidsfrister för rådets antagande av en hel rad rättsliga instrument.

Fråga nr 24 från Olivier Dupuis (H-0575/02)

Angående: Begäran från Laos till Thailand om utlämning av 17 oppositionella laotiska medborgare

Sedan den 3 juli står 17 oppositionsanshängare från Laos inför rätta i Bangkok efter en begäran från Laos om att de skall utlämnas. Dessa 17 personer, som redan har avtjänat ett fängelsestraff för att ha uppehållit sig olagligt i Thailand, arresterades på thailändskt territorium efter att den 3 juli 2000 ha deltagit i ett försök att ta kontrollen över en gränspost vid den thailändsk-laotiska gränsen vid Vang Tao-Chong Mek. Syftet med denna aktion var att rikta världssopinionens uppmärksamhet på bristen på demokrati i Laos. Flaggan från det gamla kungariket Laos hissades på gränsposten och vajade där tills den kommunistiska armén gick till motanfall. De laotiska myndigheterna motiverar sin begäran om utlämning med att det enbart rör sig om "vanliga brottslingar". Utan att ta ställning till de metoder som användes står det ändå helt klart att det rörde sig om en politisk aktion. Mot bakgrund av den rättsordning som råder i Laos är det uppenbart att om de 17 utlämnas kommer deras liv och tillvaro i övrigt att vara allvarligt hotad.

Känner rådet till detta fall? Om ja, vilka åtgärder har rådet vidtagit eller avser att vidta för att avvärja alla risker att dessa 17 personer utvisas till Laos? Har rådet eller avser rådet att uppmana medlemsstaterna att ge dessa 17 personer flyktingstatus?

Svar

Rådet har inte diskuterat denna fråga och har inte heller undersökt reglerna för utlämning mellan Thailand och Laos. Rådet känner inte till om någon medlemsstat har föreslagit eller avser att föreslå att några av de berörda 17 personerna skulle söka asyl i någon av EU:s medlemsstater. Rådet tänker inte heller uppmana medlemsstaterna att agera på detta sätt. Människorättssituationen i Laos i sig har emellertid behandlats, framför allt när den togs upp i den gemensamma kommittén EG-Laos. Dessutom pågår förberedelser för ett initiativ om dödsstraff från EU-trojkans ledare.

Fråga nr 25 från Paul Rübig (H-0580/02)

Angående: Tillämpning av nationell konkurrenslagstiftning i Slovakien i överensstämmelse med EG-rätten

Slovakien har i samband med ansökningsprocessen till Europeiska unionen åtagit sig att stegvis anpassa sitt rättssystem till gemenskapens regelverk. Detta gäller också i synnerhet för konkurrenslagstiftningen.

För några veckor sedan upphävde Slovakiens högsta domstol ett beslut om samgående mellan flera bryggerier och återförvisade frågan till konkurrensmyndigheten (Protimonopolny Urad). Som motivering angavs uppenbarligen en felaktig beräkning av marknadsandelar. Redan före den ursprungliga domen hade upprepade gånger farhågor om den kraftiga koncentrationen på den slovakiska marknaden för öl kommit till uttryck.

Hur kommer rådet att se till att Slovakien tillämpar alla hithörande bestämmelser och förfaranden i den nationella konkurrenslagstiftningen i överensstämmelse med EG-rätten?

Svar

Rådet har hela tiden hävdat att förhandlingarna om konkurrenskapitlet inte kan avslutas förrän man får bekräftelse på att de lagstiftningsmässiga ramarna är för handen och att man har den administrativa kapacitet som är nödvändig för att genomföra och upprätthålla gemenskapsrätten på detta område; dessutom skall det aktuella kandidatlandet kunna presentera en trovärdig redogörelse för tillämpningen av gemenskapsrätten på konkurrensområdet.

Rådet ansåg efter förslag från kommissionen att konkurrensmyndighetens redogörelse för tillämpningen av antitrustbestämmelserna var tillräcklig men uppmanade Slovakien att bedriva en mer förebyggande sanktionspolitik och satsa på att undgå allvarlig snedvridning av konkurrensen.

Det kommer först och främst an på Slovakien självt att uppfylla EU-kraven. Den fråga som den ärade ledamoten tar upp visar uppenbarligen att de slovakiska myndigheterna och rättssystemet tar konkurrensfrågorna på allvar och försöker lösa dem.

Härtill kommer att nationella beslut på detta område noga följs av kommissionen, som står i fortlöpande kontakt med konkurrensmyndigheterna i varje enskilt kandidatland. Rådet får regelbundet meddelanden om resultatet av detta. Vi är säkra på att kommissionen, om det skulle uppstå något allvarligt problem, antingen skulle utnyttja sina egna befogenheter eller vidta lämpliga åtgärder för att presentera nödvändiga förslag för rådet. Rådet skulle i så fall utgå från sin allmänna ståndpunkt och fatta ett lämpligt beslut, antingen i enlighet med Europaavtalet för perioden före anslutningen eller som ett led i förhandlingarna om anslutning.

Rådet känner emellertid inte till att en sådan situation nyligen skulle ha uppstått i Slovakien.

Fråga nr 26 från Neil MacCormick (H-0581/02)

Angående: Säkerhetssituationen för medarbetare i frivilligorganisationer i Guatemala

Vilka åtgärder vidtar rådet för att garantera säkerheten för medarbetare i frivilligorganisationer i Guatemala, som arbetar för att skydda försummade och utnyttjade ungdomar, och som därvid hotas av beväpnade män på öppen gata?

Svar

Rådet har aldrig haft möjlighet att undersöka den särskilda fråga som den ärade ledamoten tar upp. Rådet har emellertid vid olika tillfällen undersökt och uttryckt sina farhågor i fråga om människorättssituationen i Guatemala. EU och medlemsstaternas företrädare har i sina kontakter med de guatemalanska myndigheterna ofta tagit upp frågor om skyddet av de mänskliga rättigheterna och uttryckt sina farhågor om olika aspekter av denna fråga. För att bara nämna det senaste EU-initiativet inom detta område enades EU i juli 2002 om att uppvakta de guatemalanska myndigheterna för att bland annat fördöma de trakasserier, dödshot och det överväld som riktas mot personer och organisationer som arbetar för att skydda de mänskliga rättigheterna i Guatemala, vilket – enligt vår uppfattning – även avser situationer som den som den ärade ledamoten nämner. EU kommer att fortsätta att övervaka utvecklingen av situationen i Guatemala och de ansträngningar som regeringen gör för att uppfylla sina åtaganden i fråga om mänskliga rättigheter.

Fråga nr 27 från Concepció Ferrer (H-0585/02)

Angående: Europeiskt patent

Förekomsten av ett europeiskt patent är av grundläggande betydelse för att främja företagens kreativitet och för att förbättra deras internationella konkurrenskraft. Hittills har medlemsstaterna emellertid inte lyckats nå en kompromiss.

Kan rådet ange vilka konkreta åtgärder det kommer att vidta för att slutligen nå en överenskommelse och bidra med det slutgiltiga initiativ som krävs för att anta det europeiska patentet?

Svar

Rådet vill försäkra den ärade parlamentsledamoten om att det alltjämt fäster mycket stor vikt vid att inrätta ett europeiskt patent, vilket skall vara ett effektivt och flexibelt instrument som företagen kan förvärva till ett rimligt pris men som samtidigt skall följa principerna om rättssäkerhet och icke-diskriminering mellan medlemsstaterna och garantera en hög kvalitetsnivå.

Tack vare de framsteg som hittills gjorts kunde rådet vid mötet den 21 maj 2002 uppnå enighet om en gemensam politisk linje som grundval för det fortsatta arbetet.

Det danska ordförandeskapet avser att under de närmaste månaderna framför allt inrikta diskussionerna på frågan om det rättsliga systemet. I enlighet med detta har kommissionen lovat att presentera ett arbetsdokument för rådet senast i början av september.

Rådet kommer vid mötet den 14—15 november 2002 att uppmanas att på nytt diskutera situationen med tanke på de framsteg som bör ha gjorts till dess.

Fråga nr 28 från Bernd Posselt (H-0587/02)

Angående: Kaliningradfrågan

I vilket läge befinner sig förhandlingarna mellan EU, Ryssland och de angränsande staterna till norra Ostpreussen när det gäller Kaliningradområdets (Kaliningrad Oblast) framtida status och reglering i praktiken?

Svar

EU och Ryssland har under de senaste månaderna på alla nivåer och vid allt fler tillfällen diskuterat Kaliningradfrågan. Ett möte med ett speciellt samarbetsutskott för Kaliningrad hölls den 15 maj i Svetlogorsk i Kaliningradenklaven. Frågan diskuterades på toppmötet mellan EU och Ryssland den 29 maj 2002. Det hölls ett möte på viceministernivå den 24 juli 2002, då man diskuterade principerna för de tekniska lösningarna. Dessutom träffade Rysslands vice utrikesminister företrädare för ordförandeskapet, kommissionen och rådets sekretariat i augusti, och ännu ett möte planeras till september. Båda parter är helt inställda på att snabbt finna en lösning, innan Litauen och Polen inför visumkrav för ryska medborgare, dvs. den 1 januari respektive den 1 juli 2003.

Den ryska inställningen, som bekräftades vid det senaste toppmötet mellan EU och Ryssland, är alltjämt att EU bör tillåta visumfri transitering på godkända motorvägs- och järnvägslinjer mellan Kaliningrad och själva Ryssland. Ryssland hävdar att visumkrav för resor mellan olika delar av det ryska området kommer att innebära en oacceptabel kränkning av ryska medborgares rätt att röra sig fritt över hela landets område.

EU:s ståndpunkt bygger på slutsatserna från Europeiska rådets möte i Sevilla, som innebär att man bör finna en effektiv och smidig lösning på frågan om person- och varutransitering i överensstämmelse med gällande gemenskapsrätt och i samförstånd med de berörda kandidatländerna. Europeiska rådet uppmanade kommissionen att före Europeiska rådets möte den 24–25 oktober i Bryssel presentera en undersökning om möjligheterna till en sådan lösning.

I ett försök att utvidga diskussionerna med ryssarna till att omfatta andra frågor än transitering har EU presenterat ett paket med praktiska stödåtgärder för regionen. Paketet behandlar tre frågor: 1) rörlighet för personer och varor, 2) gemensamma problem såsom förebyggande av illegal verksamhet, miljöförorening och hälsofrågor, 3) ekonomisk utveckling, bland annat i fråga om transport, telekommunikationer, energi och fiske. Paketet avvisades dock av ryssarna, som gick emot tanken på visumkrav för ryska medborgare.

EU försöker fortfarande övertyga Ryssland om att visa till Kaliningradområdet är en möjlig lösning. De befintliga Schengenreglerna ger möjlighet till viss flexibilitet, till exempel visa för flera inresor i de fall människor har behov av att passera den yttre gränsen ofta. Eftersom visa utfärdade av kandidatländerna kommer att vara nationella visa tills den inre gränskontrollen har upphävts, kan kandidatländerna själva fastställa avgifter och villkor för utfärdande av visa till ryska medborgare.

Att personers rörlighet riskerar att begränsas beror inte på den gällande gemenskapsrätten på visum- och gränskontrollområdet. Det är faktiskt så att det för närvarande är mycket svårt att passera Kaliningrads gränser, och det innebär en betydande väntetid. Denna situation är en följd av otillräcklig fysisk infrastruktur och administrativa hinder, framför allt på rysk sida. EU är berett att intensifiera diskussionerna med ryssarna om praktiska åtgärder för att förbättra infrastrukturen och förvaltningen vid gränsen samt de konsulära tjänsterna för att göra kontrollerna enklare och säkrare och övergången mera acceptabel.

Samtidigt träffar EU regelbundet Polen och Litauen för att diskutera Kaliningradfrågan, framför allt för att garantera nära samordning med tanke på kommande möten mellan EU och Ryssland. Det är absolut nödvändigt att finna en lösning på denna fråga i samförstånd med Polen och Litauen, vilket krävs i slutsatserna från Europeiska rådets möte i Sevilla. Rådet noterade i detta sammanhang ett inlägg den 22 juli 2002 av kommissionär Chris Patten, som bekräftade att kommissionen vid nästa möte med rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) den 30 september har för avsikt att presentera den undersökning om Kaliningrad som Europeiska rådet bad om i Sevilla, i syfte att i samråd med Polen och Litauen finna en lösning som är i överensstämmelse med gällande gemenskapsrätt.

Fråga nr 29 från Efstratios Korakas (H-0591/02)

Angående: Förhindrande av fri politisk verksamhet i det slovenska kommunistpartiet

Den 10 juli 2002 utfärdade det nationella rådet i Slovenien en rättslig bestämmelse som ändrar lag 140/1961 i brottsbalken och enligt denna bestämmelse kan en person som uttalar sympati för kommunismen, eller vägrar tro på, betvivlar, berömmar eller försöker berättiga kommunismens brott straffas med fängelse på mellan tre månader och sex år. Denna rättsliga bestämmelse utgör – förutom att det är ett oacceptabelt bestraffande av en ideologi, världsteori och praktisk politisk verksamhet – ett omfattande ingrepp mot det slovenska kommunistpartiet samt dess deltagande i det kommande parlamentsvalet i september och därpå följande valresultat, eftersom denna lag naturligtvis skall träda i kraft den 1 september.

Har rådet för avsikt att ta några initiativ för att hos de slovenska myndigheterna fördöma detta ingrepp, som klart och tydligt strider mot principerna om fri rörlighet för idéer och politiska partiers verksamhet och som skapar problem även i relation till gemenskapens regelverk?

Svar

Det är riktigt att det slovakiska parlamentet den 10 juli 2002 antog det förslag till ändring av den slovakiska strafflagen som den ärade ledamoten nämner. Men Republiken Slovakien president vägrade att underteckna lagen och skickade tillbaka den till parlamentet. Lagen fanns med på dagordningen för det slovakiska parlamentets möte den 19 augusti 2002. Den blev inte antagen.

Fråga nr 30 från Ioannis Patakis (H-0593/02)

Angående: Fortsatta dödliga konsekvenser av upparbetat uran

I början av juli dog en 23-årig italiensk soldat av galopperande cancer. Han hade nyligen återvänt från Kosovo där han tjänat som frivillig i den mångnationella NATOstyrkan KFOR. Detta var det sjuttonde dödsfallet i Italien och det tillskrivs användningen av upparbetat uran under NATOstyrkornas militära insatser på Balkan. Trots att NATO och EU har försäkrat motsatsen, försökt tona ner frågan och låtit de eventuellt skyldiga gå fria, ökar detta nya dödsfall oron över vilka dödliga konsekvenser användningen av upparbetat uran kan ha för dem som kommer i kontakt med det utan de säkerhetsåtgärder som krävs, t.ex. civilbefolkning och omisstänkamma och oinformerade soldater.

Tänker rådet vidta nödvändiga initiativ – även på internationell nivå – för ytterligare utredning av frågan, införande av förbud mot vapen med upparbetat uran och mot användning av skadliga radioaktiva ämnen eller andra ämnen vid tillverkning av massförstörelsevapen? Tänker rådet medverka till främjandet av en successiv, ömsesidig och mångsidig kärnvapenedrustning?

Svar

Som den ärade ledamoten vet, tog Javier Solana upp frågan om allmänhetens oro för Balkansoldaternas hälsa vid Europaparlamentets plenarmöte den 17 januari 2001. Vid detta möte försäkrade han parlamentet om att både han och rådet var inställda på att bidra till ett klarläggande av situationen. Han förklarade att Europeiska unionen skulle sträva efter att hantera frågan på ett seriöst, öppet och ärligt sätt.

Rådet diskuterade frågan den 9 april 2001. Rådets ordförande sammanfattade vid det tillfället diskussionerna med följande ord:

Rådet noterar att det pågår ett arbete inom olika internationella organisationer (UNEP, WHO, NATO, Ad hoc-expertgruppen tillsatt av kommissionen) om eventuella hälso- och miljöeffekter av upparbetat uran i den ammunition som användes på Balkan.

I dessa ingående och objektiva undersökningar finns det inget vetenskapligt bevis för att användningen av upparbetat uran har något samband med de olika sjukdomar som förekommer hos befolkningen eller hos dem som har tjänstgjort i konfliktområdena.

På grund av de uppenbara hälso- och miljöproblemen i regionen avser emellertid rådet att noga följa eventuella ytterligare undersökningar och, om det blir aktuellt, ta upp frågan på nytt.

Rådet har inte diskuterat den senaste utvecklingen i fråga om effekterna av upparbetat uran, och det finns inte heller några medlemsstater som har bett om att frågan skall tas upp.

Fråga nr 31 från Konstantinos Alyssandrakis (H-0595/02)

Angående: Oberättigad rättegång mot fem kubanska medborgare

En amerikansk konfederationsdomstol har dömt fem kubanska medborgare till livstids fängelse trots att de inte har begått något brott mot USA, i stället för att ställa de kriminella antikubanska grupper som utfört eller planerat att utföra sabotage mot Havanna inför rätta. De fem kubanerna utredde och samlade in fakta om detta.

Har rådet för avsikt att till de amerikanska myndigheterna och som ett svar på de vittnesmål som framförts i dussintals massmedia uttala sitt missnöje med detta beslut samt ta de initiativ som behövs för att avbryta det oberättigade åtalet mot de fem kubanerna?

Svar

Rådet har inte vidtagit några åtgärder i de frågor som den ärade ledamoten nämner och har inte för avsikt att göra det.

Fråga nr 32 från Camilo Nogueira Román (H-0598/02)

Angående: Industriellt fiske bedrivet i avsikt att framställa fiskmjöl

I kommissionens förslag till reform av den gemensamma fiskeripolitiken beaktas inte effekterna på fiskbestånden av det industriella fiske som bedrivs i syfte att framställa fiskmjöl och andra fiskbaserade produkter. Detta fiske står för en betydande del av fångsterna i gemenskapens vatten – i Danmark uppgår denna andel till 1,5 miljoner ton per år. Det är förvånande och märkligt att kommission som, utan att förfoga över slutgiltiga vetenskapliga uppgifter, tillämpar försiktighetsprincipen för att minska fångsterna av arter som är avsedda för direkt försäljning till konsumenterna, inte fattar något restriktivt beslut avseende det industriella fisket och till och med rättfärdigar det genom att hävda att produkterna används som foder inom vattenbruket.

Vilken ståndpunkt intar rådet i denna avgörande fråga? I vilken utsträckning används de produkter som har sitt upphov i det industriella fisket för foder inom vattenbruket? I vilken utsträckning används de inom andra näringar som inte har något med fisket att göra?

Svar

Rådet hänvisar till sitt svar till den ärade ledamoten Marit Paulsen (H-0389/02). Rådet har inte vid något tillfälle intagit en gemensam ståndpunkt om industriellt fiske.

De två kompletterande frågorna, nämligen i vilken omfattning produkter från industriellt fiske utnyttjas till foder inom vattenbruket eller används inom andra ekonomiska sektorer än fiskerisektorn, bör ställas till kommissionen.

Rådet har emellertid delat ut en undersökning från den danska delegationen om industriellt fiske i Danmark, som den ärade ledamoten kanske syftar på. I rapporten kan ledamoten finna information, särskilt om fångsterna av tobis, skarpsill och sperling, som inte har något handelsvärde som konsumtionsfisk och som utgör upp till 90 procent av det samlade antalet fångster inom det industriella fisket. Undersökningen påpekar också att fisket övervakas noga och att bifångsterna är små. År 2000 behandlade den danska industrin 1,48 miljoner ton råmaterial, varav den största delen var industriellt fångad fisk och resten fiskavfall från konsumtionsindustrin. Det producerades 311 000 ton fiskmjöl och 100 800 ton fiskolja.

Fiskolja används i tillverkningen av margarin och är en viktig beståndsdel i foder inom vattenbruket. Mindre mängder används inom läkemedels-, målarfärgs- och lackindustrin. Fiskmjöl används som proteintillskott i foder till husdjur.

Fråga nr 33 från John Walls Cushnahan (H-0600/02)

Angående: Kränkning av mänskliga rättigheter i Iran

Det 59:e sammanträdet med Förenta nationernas kommission för mänskliga rättigheter i april 2002 missade, med en enda rösts övervikt, att godkänna en resolution om den försämrade människorättssituationen i Iran. Dessutom kommer Irans regering inte att bry sig om någon annan åtgärd än en resolution som garanterar övervakning av de mänskliga rättigheterna i Iran av en särskild representant.

Kan rådet uppmuntra medlemsstaternas regeringar att tillsammans understödja en liknande resolution vid FN:s generalförsamling i New York i september?

Svar

Mot bakgrund av en utvärdering från det 58:e sammanträdet med Förenta nationernas kommission för mänskliga rättigheter håller EU på att överväga vilken strategi man skall anta inför mötet i det tredje utskottet vid FN:s generalförsamlings kommande sammanträde. Inget beslut har alltså ännu fattats när det gäller att lägga fram en resolution om människorättssituationen i Iran.

EU:s strategi för Iran bör betraktas som en helhet. EU följer för närvarande en förebyggande strategi i sina förbindelser med Iran. I enlighet med rådets slutsatser om Iran som antogs den 17 juni 2002 kommer EU snart att inleda förhandlingar med Iran om ett handels- och samarbetsavtal, som är kopplat till enskilda instrument för politisk dialog och terroristbekämpning. Vidare har de iranska myndigheterna tagit upp frågan om att inleda en regelbunden människorättsdialog med EU. EU närmar sig denna fråga mot bakgrund av EU:s riktlinjer för dialoger om mänskliga rättigheter, som antogs av rådet i december 2001.

I frågan nämns också möjligheten att utnämna en särskild FN-representant för Iran. Denna fråga faller under befogenheterna för FN:s kommission för mänskliga rättigheter och kommer alltså inte att behandlas förrän våren 2003.

Fråga nr 34 från Hans-Peter Martin (H-0603/02)

Angående: Öppenhet

Enligt olika rapporter skall det danska ordförandeskapet i motsats till andra länders föregående ordförandeskap, särskilt på området för rådets verksamhet, lägga betydligt större vikt vid öppenhet respektive genomföra denna. Eftersom rapporterna om detta är motsägelsefulla uppmanas det danska ordförandeskapet att så konkret som möjligt klargöra detta.

Inom vilka, hittills inte beaktade, områden skall det nu råda öppenhet och i vilken form – särskilt innan och under rådets möten – och företräder det danska ordförandeskapet uppfattningen att alla rådets aktiviteter på lagstiftningsområdet skall vara tillgängliga för allmänheten?

Svar

Det danska EU-ordförandeskapet kommer förvisso att stå i öppenhetens tecken.

Målet att göra EU:s lagstiftningsarbete så öppet som möjligt har kommit till konkret uttryck med genomförandet av de ändringar i rådets arbetsformer som Europeiska rådet i Sevilla fattade beslut om.

Enligt rådets nya arbetsordning, som antogs den 22 juli, är följande debatter i rådet inom ramen för medbeslutandeförfarandet således öppna för allmänheten. Jag hänvisar till artikel 8 första stycket i rådets arbetsordning:

Kommissionens framläggande av sina viktigaste lagstiftningsförslag och den efterföljande debatten i rådet.

Omröstningen om rättsakter liksom rådets avslutande överläggningar före den aktuella omröstningen och därtill hörande röstförklaringar.

I sådana fall blir rådets överläggningar tillgängliga för allmänheten genom att sändas via television. Omröstningsresultatet återges visuellt.

Rådet kommer vidare att hålla minst en offentlig debatt om viktiga nya lagstiftningsförslag som inte omfattas av medbeslutandeförfarandet.

Dessutom kommer rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) en gång om året att hålla en offentlig orienterande debatt om rådets årliga arbetsprogram och eventuellt om kommissionens årliga arbetsprogram.

Samtidigt som rådet har ändrat sin arbetsordning har det antagit en lista över offentliga debatter under det sex månader långa danska ordförandeskapet. Denna lista omfattar fjorton frågor som rådet kan diskutera offentligt och som handlar om kommissionens viktigaste lagstiftningsförslag inom ramen för medbeslutandeförfarandet. Härtill kommer dessutom fem väsentliga frågor som rör andra viktiga lagstiftningsförslag, som kan diskuteras offentligt.

I jämförelse med den tidigare ordningen innebär denna nya ordning i realiteten större öppenhet, när rådet agerar som lagstiftande myndighet.

Ett annat inslag av öppenhet som det danska ordförandeskapet fäster stor vikt vid är insyn i rådets handlingar och korrekt genomförande av förordning 1049/2001 om tillgång till handlingar.

Redan den 9 juli sammanträdde på det danska ordförandeskapets initiativ den interinstitutionella kommitté som tillsatts enligt denna förordning, för att undersöka den bästa praktiska tillämpningen, behandla eventuella konflikter och diskutera den framtida utvecklingen i fråga om tillgång till handlingar.

Vid detta möte, där parlamentet representerades av vice ordförande Charlotte Cederschiöld och kommissionen av vice ordförande Loyola de Palacio, diskuterades bland annat följande frågor: offentliga register över handlingar, utarbetande av en broschyr som skall informera allmänheten om politiken för öppenhet, ändring av representationernas reglementen och ändring av förordningen om historiska arkiv.

Till sist vill jag gärna understryka att det danska ordförandeskapet garanterar medborgarna lätt tillgång till uttömmande information på ordförandeskapets webbsida (eu2002.dk), som komplement till gemenskapsinstitutionernas stora insats på informations- och kommunikationsområdet.

FRÅGOR TILL KOMMISSIONEN

Fråga nr 41 från Pervenche Berès (H-0602/02)

Angående: Internationella redovisningsstandarder (IAS)

I förordningen om internationella redovisningsstandarder som antogs av parlamentet vid den andra behandlingen den 12 mars 2002 föreskrivs att noterade bolags sammanställda redovisning skall upprättas i enlighet med IAS, från och med 2005. Dessa standarder har utarbetats och antagits av IASB, en privat internationell organisation.

För att EU skall kunna dra nytta av dessa standarder måste emellertid EU se till att IAS är förenliga med det europeiska allmänintresset och europeiska företags konkurrensposition.

EU har för närvarande en mekanism för kvalitetskontroll av dessa kommande standarder. Det förefaller därför absolut nödvändigt att EU kan delta i IASB:s beslutsprocess i förhållande till sin ekonomiska styrka så att EU kan göra sin röst hörd inom denna organisation.

Hur avser kommissionen, som för närvarande tydligen bara har ställning som observatör inom IASB, att stärka sitt inflytande inom detta organisation i syfte att på ett effektivt sätt kunna försvara européernas gemensamma intresse?

Svar

I det rådande klimatet med tvivel eller till och med misstro gentemot värdepappersmarknaden, särskilt i Förenta staterna, men även indirekt inom unionen, är det viktigt att lugna investerarna, de enskilda eller institutionella aktieägarna, såväl som samtliga tredje personer som berörs av att de europeiska företag som är börsnoterade på unionens börsmarknader lämnar gedigen och fullständig finansiell information.

Unionens val av de internationella redovisningsstandarder (IAS) som utfärdats av IASB (International Accounting Standards Board), är ett av de svar som de ekonomiska aktörerna väntat sig. I detta hänseende gläder sig kommissionen över det snabba antagandet – vid en enda behandling – av förordningen om internationella redovisningsstandarder, vilket skedde den 7 juni 2002. Enligt denna förordning skall de börsnoterade företagens sammanställda redovisning från och med 2005 utformas i enlighet med IAS:s standarder.

I detta sammanhang ställer den ärade ledamoten frågan om huruvida unionen och framför allt kommissionen kan utöva inflytande på IASB, en oberoende privat organisation, och försäkra sig om att IAS:s standarder respekterar det europeiska allmänintresset såväl som de europeiska företagens konkurrensposition.

Även om IASB är en oberoende privat organisation, måste den ändå följa en samling regler – ”due process” (korrekt förfarande) – som garanterar att varje part har möjlighet att uttala sig om ett förslag till standard. Innan en standard utfärdas genomför IASB systematiskt ett offentligt samråd om ett förslag till standard som kallas ”exposure draft” (remiss), som beaktas i slutförandefasen av standarden i fråga. Det bästa sättet för unionen att påverka ett förslag från IASB är att aktivt delta i dessa samråd.

European Financial Reporting Advisory Group (EFRAG), som bistår kommissionen i utvärderingen av IASB:s befintliga och framtida standarder, bidrar på europeisk nivå till IASB:s samråds- och standardiseringsprocess genom att bistå IASB med tekniska kommentarer. För att utarbeta dessa kommentarer använder sig EFRAG också av samråd. Förslagen till kommentarer offentliggörs på EFRAG:s webbplats, och alla berörda parter, särskilt de nationella instanser som utformar redovisningsstandarder, tillsynsmyndigheter, industrin och redovisningsbranschen, kan sålunda bidra till standardiseringsprocessen. Kommissionen förbehåller sig rätten, eventuellt på den framtida redovisningstillsynskommitténs vägnar, att i viktiga frågor sända sina egna kommentarer direkt till IASB, särskilt med hänsyn till det europeiska allmänintresset.

I egenskap av IASB:s främsta kund väger unionen tungt i IASB:s beslut. Kommissionen har observatörsstatus inom ”Standards Advisory Council” och ”International Financial Reporting Interpretations Committee (IFRIC)”. Standards Advisory Council är det organ som ställer upp prioriteringarna för IASB:s arbetsprogram. IFRIC är den kommitté som ansvarar för tillämpningen av IAS. Kommissionen för i övrigt en informell och regelbunden dialog med Sir David Tweedie, IASB:s ordförande. Tom Jones, IASB:s vice ordförande, deltar även som officiell observatör vid EFRAG:s sammanträden.

Kommissionen har inga farhågor i fråga om unionens förmåga att göra gällande sina åsikter inom IASB. EU har redan gjort gällande sina åsikter genom att betona den vikt som unionen fäster vid överensställelsen mellan IAS grundläggande principer och ”United States Generally Accepted Accounting Principals (US GAAP)”, i syfte att i detta hänseende se till att de amerikanska börsmyndigheterna avskaffar den skyldighet som ålagts de europeiska företagen att se till att deras redovisningar stämmer överens med US GAAP, även om de skulle ha upprättats i enlighet med IAS. IASB har

tillsammans med "Financial Accounting Standard Board (FASB)" påbörjat arbetet med en väl avvägd tillnärmning av de två standardsystemen.

Eftersom EFRAG och de nationella standardiseringsorganen bidrar till IASB:s arbete blir det lättare för unionen att göra sina åsikter gällande inom IASB. IASB verkar inte avskilt från omvärlden, är medvetet om unionens betydelse och benäget att bedriva ett nära samarbete med de nationella instanser som utformar redovisningsstandarder. Exempelvis har uppdraget att utarbeta ett förslag till standard inför den första tillämpningen av IAS gått till det franska organet för utformning av redovisningsstandarder, Conseil National de la Comptabilité ("nationella redovisningsrådet"). Detta är ett första försök. Kommissionen hoppas att den kommer att ge resultat och följas upp av många fler.

Fråga nr 42 från Ioannis Patakis (H-0594/02)

Angående: Bokföringsbedrägerier hos storföretag drabbar småsparare

Fallen av bedrägerier från stora monopolföretags och börsföretagskoncerners sida genom att de redovisar falska vinster har mångdubblats både i USA och Europa. Medbrottslingar i detta förfarande är andra företag som i stället för att utöva kontroll har undanhållit uppgifter och i stort fungerat som rådgivare i bedrägeriet. Särskilt stort ansvar har ansvariga kontrollinstanser på kapitalmarknaderna, som antingen tillåtit eller inte i tid tagit itu med dessa företags illegala metoder för att sko sig, vilket drabbat mindre aktieinnehavare och småspararna.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att skydda småspararna, mindre aktieinnehavare samt försäkringsbolags och försäkringskassors fonder från denna profiterande och illegala företagsverksamhet? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att de ansvariga skall straffas och de som drabbats skall få skadestånd – de som sett sitt sparande försvinna över en natt?

Svar

Det nuvarande tumultet på finansmarknaderna och dess inverkan på investerarna är naturligtvis olyckligt. Bland de främsta orsakerna finns bristen på förtroende på Förenata staternas kapitalmarknad, vilket orsakats av en rad huvudsakligen amerikanska redovisnings- och företagsledningsskandaler, och de därpå följande kedjereaktionseffekterna för de europeiska marknaderna.

De amerikanska myndigheterna bemöter dessa skandaler och försöker råda bot på bristerna i sitt regelsystem och öka de verkställande direktörernas ansvar för företagets redovisningar. Kommissionen övervakar denna utveckling mycket noga. Sedan 1999 har kommissionen utvecklat en rad initiativ för att hantera många av de brister som för närvarande pekas ut som inneboende i det amerikanska systemet. Dessa initiativ ingår i handlingsplanen för finansiella tjänster.

Unionens svar på den aktuella situationen i Förenata staterna utvärderades uttryckligen av ministerrådet (finansiella frågor) i Oviedo i april 2002. Vid detta möte var man överens om att handlingsplanen för finansiella tjänster tar upp merparten av de frågor som uppstod i och med Enrons konkurs; man fastställde att vissa områden kräver vidare utredning, som till exempel finansanalytikens och kreditratingorgans hantering av intressekonflikter och frågor om företagsledning.

De viktigaste punkter i handlingsplanen för finansiella tjänster som är relaterade till de farhågor som tas upp i den ärade ledamotens fråga är följande:

Högkvalitativa redovisningsstandarder är centralt för en korrekt finansiell rapportering. EU har bemött detta behov genom att anta förordningen om internationella redovisningsstandarder (IAS) den 7 juni. Enligt denna förordning måste fler än 7 000 registrerade företag inom unionen, från och med 2005, utarbeta sammanställd redovisning i enlighet med IAS. IAS är ett principbaserat system – inte en receptsamling eller regelbaserad strategi.

När det gäller företagsledning slutfördes nyligen en översyn av unionens metoder, vilket är den första försvarslinjen gentemot samvetslösa företagsledare. Enligt överenskommelsen från Europeiska rådets möte i Barcelona utvidgade kommissionen också mandatet för högnivågruppen för bolagsrättsexperten, vars ordförande är Jaap Winter, till att omfatta en rad frågor om företagsledning som uppstått i och med Enrons konkurs (tillsynskommittéer, rollen för icke-verkställande direktörer och övervakningsmyndigheter, ersättningar för ledningar och ledningens ansvar för utarbetandet av finansiell information). Denna grupp kommer att avlägga sin slutrapport i slutet av september/början av oktober och kommissionen kommer omgående att beakta dess svar.

Vidare står andra företagsledningsrelaterade initiativ, som till exempel offentliggörande av direktörsintressen och uppköpserbjudanden, också högt upp på kommissionens dagordning.

När det gäller frågan om lagstadgad revision, som är en central oberoende garantimekanism för finansiell rapportering, är flera initiativ relevanta, som berör oberoende för revisorer, kvalitetssäkring, revisionsstandarder och offentlig tillsyn.

När det gäller oberoende utfärdade kommissionen nyligen en principbaserad rekommendation om oberoende för revisorer. Enligt rekommendationen krävs att revisorer inte skall vara delaktiga i något arbete (inklusive tillhandahållande av icke-revisionsrelaterade tjänster) som skulle kunna hota objektiviteten och oberoendet i deras utförande av lagstadgad revision. I rekommendationen krävs särskilt offentliggörande av ersättningar för revisioner och andra tjänster, obligatorisk avlösning för delägare inom revisionsföretag (vart sjunde år) och en tvåårig vänteperiod för delägare innan de får arbeta för revisionskunder.

I fråga om kvalitetssäkring förblir kommissionens rekommendation om kvalitetskontroll i revisionsarbetet från 2000 relevant. Kommissionen har åtagit sig att se över den praktiska tillämpningen av detta initiativ 2003.

När det gäller andra revisionsrelaterade frågor, som till exempel etiska regler och offentlig tillsyn av redovisningsyrket, redovisningsstandarder (där vi räknar med att internationella redovisningsstandarder (IAS) kommer att tillämpas för alla revisioner inom unionen senast 2005) och tillsynskommittéer, kommer kommissionen i höst att lägga fram ett meddelande om unionens framtida revisionsstrategi, där dessa frågor tas upp.

Tillsynsorgan har en roll att spela också för korrekt tillämpning av redovisningsstandarder. I detta hänseende arbetar kommissionen tillsammans med Kommittén för europeiska tillsynsorgan i syfte att utveckla en lämplig genomförandeinfrastruktur inom unionen, som kan leda till en konsekvent och korrekt tillämpning av IAS inom unionen. Förslag kommer troligen att börja läggas fram under hösten.

För att se till att finansiell information finns tillgänglig i tid har kommissionen offentliggjort ett andra rådfrågningsdokument om regelbunden rapportering. I detta dokument tas frågor upp som till exempel periodiciteten hos den finansiella rapporteringen (kvartalsvis rapportering) och aktuella offentliggörandeskyldigheter.

I fråga om pensioner begränsar kommissionen i sitt förslag till ett direktiv om pensionsfonder investeringar i det sponsrande företaget till högst 5 procent av de tillgångar som finns i pensionsfonden, vilket minskar den risk som betonats genom Enron med överkoncentrerade investeringar i ett företags aktie.

Vidare finns det andra nya frågor som verksamheten inom finansiella konglomerat, finansanalytiker och kreditratingorgan. Initiativ som berör dessa områden är bland annat direktivet om otillbörlig marknadspåverkan och investeringstjänstedirektivet. Kommissionen beaktar för närvarande dessa frågor, för att ändra initiativ eller om nödvändigt också föreslå nya initiativ .

Vart och ett av de ovanstående initiativen kräver att medlemsstaterna vidtar lämpliga åtgärder för att garantera en lämplig tillämpning, däribland eventuella straffåtgärder och böter.

Sammanfattningsvis kommer en överenskommelse om dessa initiativ – som en prioriterad fråga – att stärka unionen inom alla områden och bidra till att bygga upp en integrerad europeisk kapitalmarknad senast 2005.

Fråga nr 47 från Cecilia Malmström (H-0589/02)

Angående: Romers deltagande i planering av EU-projekt

I kandidatländerna drivs sedan flera år ett antal projekt med EU-medel, främst från PHARE, som syftar till att förbättra situationen för romerna – ofta genom satsningar på utbildning, sjukvård och ökat demokratiskt deltagande.

Flera frivilligorganisationer för romer har utfärdat allvarlig kritik mot projekten. Kritiken riktas främst mot att EU-finansierade program för romer förbereds utan att romerna och deras organisationer erbjuds delta i planeringsfasen. Detta påstås ha lett till att projekten är felaktigt inriktade, genom att alltför lite stöd inriktas på grundläggande problem som fattigdom och arbetslöshet.

Vad avser kommissionen göra för att romerna och deras organisationer skall delta fullt ut i planeringen av EU-projekt och att de på så sätt skall leda till förbättrade resultat?

Svar

Köpenhamnskriterierna kräver att kandidatländerna ser till att minoriteter respekteras och skyddas. Gemenskapens lagstiftning omfattar bestämmelser om diskrimineringsbekämpning, särskilt diskriminering på grundval av etniskt ursprung eller rastillhörighet. Kommissionen övervakar utvecklingen i fråga om romernas situation genom sina regelbundna rapporter.

Det är huvudsakligen de nationella myndigheternas ansvar i kandidatländerna att förbättra situationen för den romska minoriteten. Kommissionen uppmuntrar dem ständigt att göra detta och är beslutet att hjälpa dem att hantera denna viktiga fråga.

Följaktligen har Phare-finansieringen för romerna i de kandidatländer som har stora romska minoriteter, dvs. Bulgarien, Republiken Tjeckien, Ungern, Rumänien och Slovakien, kontinuerligt ökat under de senaste åren. År 2001 avsattes över 31 miljoner euro inom ramen för de nationella programmen, såväl som ytterligare stöd genom anslag till icke-statliga organisationer.

Phare-projekten är inriktade på olika aspekter av den sociala utestängning som romerna upplever, till exempel utbildning, hälsa, infrastruktur och tillgången till arbetsmarknaden. Medlen tilldelas för de prioriteringar som fastställts i de nationella strategier eller handlingsplaner för att förbättra romernas förhållanden som har antagits i dessa länder.

Programplaneringen för Phare utarbetas av de nationella myndigheterna i kandidatländerna i samarbete med kommissionen, i enlighet med de prioriteringar som fastställts i anslutningspartnerskapen. Kommissionen uppmuntrar bestämt de nationella myndigheterna att öronmärka stödet till de romska samhällena och att rådfråga romska organisationer i planeringsprocessen. Mer allmänt uppmuntrar kommissionen också de nationella myndigheterna att göra dessa organisationer delaktiga i alla program och initiativ som syftar till att bekämpa social utestängning och diskriminering.

Det är dock fortfarande ett problem att utse lämpliga samtalspartner inom det romska samhället. Därför ser kommissionen till att täta kontakter på alla nivåer äger rum med romska organisationer för att stödja utvecklingen av deras organisatoriska och politiska förmåga. Detta har lett till ett ökat deltagande för romerna i strukturer och processer som rör deras problem.

Fråga nr 53 från Josu Ortuondo Larrea (H-0529/02)

Angående: Beslut fattade av Europeiska rådet i Sevilla

Europeiska rådet i Sevilla fattade bl.a. beslut om att detta råd formellt skall samlas fyra gånger per år (två gånger fler än i dagsläget), dock utan att påverka andra informella möten, och att det från och med december 2003 skall fastställa treåriga strategiska program som skall ligga till grund för årliga verksamhetsprogram.

Anser inte kommissionen att detta innebär ett stärkande av Europeiska rådets makt inom gemenskapen, vilket är det organ som samlar medlemsstaternas verkställande makt och som kontrollerar gemenskapens lagstiftande makt? Anser inte kommissionen att detta går emot kommissionens verkställande makt samtidigt som det ökar det demokratiska underskottet i unionen, som inte praktiserar en verklig maktfördelning av det slag som förespråkades av baron de Montesquieu och som bör känneteckna en modern, erkänd demokrati?

Svar

Kommissionen gläder sig över de beslut som Europeiska rådet fattade i Sevilla (21–22 juni 2002) i syfte att förbättra rådets funktion inför utvidgningen. Kommissionen har nämligen allt intresse av att arbeta vid sidan av institutioner som fungerar effektivt och att varje institution fullt ut utövar de befogenheter som de tilldelas enligt fördraget. Kommissionen förstår inte hur Europeiska rådets beslut från Sevilla skulle kunna påverka den nuvarande jämvikten mellan institutionerna.

Kommissionen stöder särskilt förstärkningen av programplaneringen för rådets arbete, där den för övrigt kommer att vara delaktig. Kommissionen ser redan att detta är värdefullt för arbetet med att förstärka dess egen politiska programplanering, vilket den nuvarande kommissionen inlett genom införandet av årliga strategycykler (APS), och är övertygad om att en bättre programplanering för rådets arbete även kommer att göra dess åtgärder mer effektiva. Kommissionen vill slutligen

stärka den interinstitutionella dimensionen i EU-institutionernas verksamhetsplanering, och anser att det i detta hänseende krävs en enighet mellan de tre institutionerna.

Fråga nr 54 från Carlos Bautista Ojeda (H-0532/02)

Angående: Plan för sysselsättning på landsbygden

Känner kommissionen till den förordning genom vilken den spanska regeringen ämnar företa betydande ändringar i planen för sysselsättning på landsbygden?

Känner kommissionen till de sociala konsekvenser som dessa förslag medför för den spanska landsbygden?

Har kommissionen några planer på att införa en mekanism som kan mildra följderna av denna förordning när det gäller utvecklingen i utpräglade jordbruksområden som Andalusien och Extremadura, om förordningen genomförs?

Vilka sociala skyddsmekanismer anser kommissionen bör införas för att upprätthålla nivån på inkomsterna inom jordbruket och därigenom hejda flykten från landsbygden, avfolkning och jordbruksskiften?

Svar

Kommissionen har tagit del av den förordning som den ärade ledamoten nämner och vill erinra om att organisationen av de sociala skyddssystemen hör till medlemsstaternas behörighet.

När det gäller denna förordnings eventuella konsekvenser och dessa förslags sociala inverkan på utvecklingen på den spanska landsbygden, har kommissionen för närvarande inte tillgång till någon konkret information.

Fråga nr 55 från Anders Wijkman (H-0533/02)

Angående: Exportkreditinstitutioner

Vid industriutskottets möte den 18 juni 2002 sade kommissionsledamot Pascal Lamy att han inte var övertygad om att det var nödvändigt att införa bindande gemensamma riktlinjer, inklusive bestämmelser om insyn och öppenhet, för exportkreditinstitutioner.

Under förberedelsen av sin rapport KOM(2002)0212/slutlig bad kommissionen fyra organisationer inom den privata sektorn att ge sina synpunkter på genomförandet av direktiv 98/29/EG¹. Varför ombads endast aktörer inom den privata sektorn att ge sitt omdöme och inte fackföreningar och frivilligorganisationer inriktade på sociala frågor och miljö- och utvecklingsfrågor?

Håller inte kommissionen med om att sådana riktlinjer är nödvändiga för att säkra samstämmighet i politiken?

På vilket sätt tänker kommissionen följa det utmärkta exempel som Japan Bank for International Cooperation har satt för att på förhand säkra insyn, öppenhet och samråd med berörda samhällen?

Svar

Kommissionären med ansvar för handel hänvisade i sina kommentarer i utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi (ITRE) till det faktum att harmoniseringen av exportkreditförsäkringssystem än så länge inte har varit en prioritet i den gemensamma handelspolitiken. Detta var ett sakligt konstaterande och innebar ingalunda att frågan om miljöriktlinjer är oviktig. Kommissionen medger att införandet av gemensamma bindande miljöriktlinjer för exportkreditinstitutioner, inklusive regler om insyn, kommer att ta tid, men liksom jag kommer att återkomma till senare

¹ EGT L 148, 19.5.1998, s. 22.

framskrider verkligen det internationella godkännandet av sådana riktlinjer, eller snarare ”gemensamma strategier”, vilket kommissionen värderar högt.

I direktiv 98/29/EG fullföljs det mål som fastställs i artikel 132 i EG-fördraget, nämligen att uppnå en harmonisering av exportkreditförsäkringssystemen, minska de befintliga konkurrenssnedvridningarna mellan medlemsstaterna, öka öppenheten och stärka samarbetet mellan unionens företag. Införande av bindande miljöriktlinjer för exportkreditinstitutioner, inklusive regler om insyn, omfattas inte av direktivet. Under förberedelsen av kommissionens rapport har därför endast europeiska organisationer som representerar gemenskapsföretag ombetts att lämna in sina synpunkter om framstegen med harmoniseringen av försäkringsvillkor, premiebestämmelser och täckningspolitik.

Med hänsyn till miljöriktlinjer prioriterar medlemsstaterna framsteg inom Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD), eftersom detta är mer effektivt för att upprätthålla internationellt lika konkurrensvillkor än att isolerat gå framåt på unionsnivå. Kommissionen välkomnar de framsteg som hittills skett inom OECD och som lett till ett förslag till rekommendation om gemensamma miljöstrategier och officiellt finansierade exportkrediter (Recommendation on Common Approaches on Environment and Officially Supported Export Credits). Denna text bör betraktas som en god utgångspunkt. Den tillämpas redan av medlemsstaterna och kommer att ses över när man fått två års erfarenhet av tillämpningen.

Rekommendationens målsättningar är tydliga och stöder det allmänna målet om hållbar utveckling i Europa och EU:s åtagande om öppenhet. De svarar mot de krav som fastställts i artikel 6 i Amsterdamfördraget om att införliva miljöhänsyn i gemenskapens beslutsfattandeprocess.

När det mer specifikt gäller frågan om insyn och samråd, innehåller rekommendationen endast minimikrav. Texten är resultatet av en kompromiss som realistiskt sett var den bästa som kunde uppnås i detta skede. Ur ett positivt perspektiv kan man säga att man i texten fäster särskild uppmärksamhet på två mycket viktiga områden, särskilt vad gäller behovet av ett krav på en miljökonsekvensbeskrivning för de känsligaste fallen, och en förbättring av informationsutbytet och rapporteringsbestämmelserna. En översyn planeras vidare redan i slutet av 2003, när institutionerna har fått viss erfarenhet av att hantera miljöfrågor.

Kommissionen förstår åsikten att en högre grad av miljöskydd – liksom Japan Bank for International Co-operation redan godkänt – skulle vara fördelaktigt för miljömålen. På grund av de högst varierande kraven på olika kreditexportinstitutioner inom gemenskapen, måste dessa dock göra gradvis framsteg. Det bör också sägas att Japan Bank – som är en enorm institution i jämförelse med de flesta exportkreditinstitutioner, som är relativt små – lättare kan avsätta stora resurser för miljöfrågorna.

Fråga nr 56 från Ulla Margrethe Sandbæk (H-0534/02)

Angående: Genomförande av avtal om distansarbete

EFS, UNICE och CEEP har för första gången utnyttjat den möjlighet som fördragets bestämmelser erbjuder om att ingå ett avtal om distansarbete. Avtalet skall stå på egna ben och inte ta formen av en EU-lag. Det kan därför inte förväntas att avtalet tillämpas på samma sätt som ett direktiv eller en förordning.

Vem förpliktas av avtalet om distansarbete (medlemsstaterna, paraplyorganisationerna (EFS, UNICE och CEEP) + deras medlemsorganisationer, de enskilda verksamheterna)? Vad betyder det att det är tal om allmänna principer snarare än minimikrav, och vad får detta för konsekvenser? Vem skall kontrollera att avtalet om distansarbete genomförs på korrekt vis? (Har kommissionen och EG-domstolen kompetens?) Hur skall denna kontroll gå till? (I avtalet anges inte hur det skall genomföras i de enskilda länderna utan innehåller bara en hänvisning till nationell praxis. Det kan därför vara svårt att använda samma kontrollinstrument i alla länder.)

Svar

Det europeiska ramavtal om distansarbete som arbetsmarknadens parter undertecknade den 16 juli 2002 kommer att tillämpas av medlemmarna i Europeiska sammanslutningen av industri- och arbetsgivarorganisationer (UNICE)/Europeiska sammanslutningen för hantverksföretag och små och medelstora företag (UEAPME), Europeiskt centrum för offentliga affärsverk och företag (CEEP) och Europeiska fackliga samarbetsorganisationen (EFS) (och sambandskommittén EUROCADRES/European Confederation of Executives and Managerial Staff (CEC)), i enlighet med arbetsmarknadens parter egna förfaranden och metoder i medlemsstaterna, enligt artikel 139.2 i EG-fördraget.

Det rör sig om ett europeiskt ramavtal för arbetsmarknadens parter i vilket allmänna principer fastställs, och inte om en rättsakt som antagits av rådet i enlighet med artikel 137.2 i EG-fördraget, där miniminormer fastställs. Tillämpningen av avtalet beror följaktligen på arbetsmarknadens parters egna förfaranden och metoder i medlemsstaterna.

I punkt 12 i avtalet föreskrivs dess egen uppföljningsmekanism: tillämpningen skall ske inom tre år efter det att avtalet undertecknats. Medlemsorganisationerna skall rapportera om tillämpningen till en ad hoc-grupp, som inrättats av de avtalsslutande parterna på kommittén för den sociala dialogens ansvar. Denna ad hoc-grupp skall utarbeta en gemensam rapport om genomförandeåtgärderna, som kommer att utarbetas inom fyra år efter det att avtalet undertecknats. Vid frågor om avtalets innehåll, kan medlemsorganisationerna gemensamt eller enskilt ta upp dessa med de avtalsslutande parterna. Arbetsmarknadens parter kommer att kunna garantera en samstämmighet i uppföljningen i de olika medlemsstaterna, inom ramen för deras självständighet.

I sitt meddelande antaget den 26 juni 2002 om ”den sociala dialogen i EU – en drivkraft för modernisering och förändringar”,¹ uppmanar kommissionen arbetsmarknadens parter att avsevärt förbättra de befintliga uppföljningsförfarandena och utarbeta regelbundet återkommande rapporter om tillämpningen av de undertecknade avtalen. I dessa rapporter bör framstegen när det gäller tillämpningen av avtalsinnehållet och dess tillämpningsområde presenteras. I detta sammanhang kommer kommissionen noggrant att följa tillämpningen av detta avtal.

Fråga nr 57 från Astrid Thors (H-0548/02)

Angående: Fullbordande av avtalet om det multilaterala kärnkrafts- och miljöprogrammet

Enligt kommissionen (GD Yttre förbindelser) koncentrerades det bilaterala arbetet med EU:s förbindelser med Ryssland bland annat på energi, miljöskydd och kärnsäkerhet under stora delar av 2001. Detta skulle ske genom ingående av ett multilateralt kärnkrafts- och miljöprogram (MNEPR) om omhändertagande av radioaktivt avfall i nordvästra Ryssland och genom miljöpartnerskapet för den nordliga dimensionen (NDEP). Även i kommissionens informationsmeddelande till pressen (utfärdat den 27 maj 2002) inför det nionde toppmötet mellan EU och Ryssland i Moskva i maj 2002 uppgavs att miljö och kärnsäkerhet skulle diskuteras och att det är viktigt att Ryska federationen slutgiltigt godkänner MNEPR-avtalet så snart som möjligt. I det gemensamma uttalandet efter toppmötet nämns dock ingenting om MNEPR. En konferens om utfästelser när det gäller NDEP skall vidare hållas den 9 juli.

Hur ser situationen beträffande MNEPR ut för närvarande? Vilka hinder föreligger för att nå en överenskommelse om MNEPR? Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta inom den närmaste framtiden för att få Ryska federationen att slutgiltigt godkänna avtalet?

Svar

Under de senaste månaderna har kommissionen, tillsammans med de övriga delaktiga givarna i väst, gjort allt den kunnat för att uppnå en slutlig överenskommelse om det multilaterala kärnkrafts- och miljöprogrammet för Ryssland (MNEPR). Vi godtog en svår kompromiss som Ryssland erbjöd i juni 2001 för att lösa de sista hindren, och utgick från att detta skulle leda till ett snabbt slutande av avtalet.

Under de senaste månaderna har Ryssland tyvärr varken bekräftat sin villighet att underteckna avtalet eller gett någon antydning om vilken typ av problem som hindrar dem från att underteckna det. Vid miljöpartnerskapet för den nordliga dimensionens (NDEP) konferens om utfästelser, som ägde rum i Bryssel den 9 juli 2002, uppgav den ryske företrädaren att avtalet snart skulle kunna undertecknas, efter förhandling om vissa tekniska detaljer, men utan att antyda vilka dessa kunde vara.

Denna konferens om utfästelser utgjorde förvisso ett lägligt tillfälle att återupprepa västgivarnas betoning av ett snabbt slutande av avtalet. Flera givare, inklusive kommissionen, angav vid detta tillfälle att undertecknandet av det multilaterala kärnkrafts- och miljöprogrammet för Ryssland är en förutsättning för att verksamheten med fondens kärnkraftsdel skall kunna inledas. Kommissionen kommer naturligtvis, tillsammans med andra givare, att fortsätta att betona denna fråga inför de ryska myndigheterna vid varje tillfälle.

¹ KOM(2002) 341 slutlig.

Fråga nr 58 från Liam Hyland (H-0550/02)

Angående: Förebyggande av rökning bland barn

I juni antog kommissionen ett förslag till rådets rekommendation om förebyggande av rökning och om initiativ för en effektivare bekämpning av rökning och annat tobaksbruk.

Kan kommissionen berätta vad den önskar uppnå med sitt förslag, i synnerhet när det gäller att försöka hindra barn och ungdomar från att börja röka och/eller uppmuntra dem att sluta röka? Tror kommissionen att det slutligen kan bli möjligt att ta fram ett direktiv om denna fråga?

Svar

Kommissionens förslag till en rekommendation från rådet om förebyggande av rökning och om initiativ för att förbättra tobaksbekämpningen syftar bland annat till att minska tillgången till tobaksprodukter för barn och ungdomar och hindra att vissa typer av tobaksreklam når barn och ungdomar. Förslaget utgör en viktig del av gemenskapens omfattande tobaksbekämpningsstrategi, som omfattar bindande lagstiftning (direktiv 2001/37 EG om tobaksprodukter¹, kommissionens förslag till direktiv om tobaksreklam²) och förebyggande av rökning och initiativ för att uppmuntra barn och ungdomar att sluta röka (enligt Gemenskapens tobaksfond, "Europa mot cancer"-programmet och det nya programmet för gemenskapsåtgärder på hälsoområdet 2003-2008), och måste betraktas mot denna bakgrund.

Att avråda barn och ungdomar från att börja röka, och/eller uppmuntra dem att sluta röka är centrala beståndsdelar i gemenskapens tobaksbekämpningsstrategi. Dessa insatser genomförs emellertid inte enbart genom förslaget till rekommendation från rådet. Att förebygga rökning och att få ungdomar att sluta röka är faktiskt det huvudsakliga målet för European Network for Young People and Tobacco³, och för den Europaomfattande kampanj⁴ som lanserades i maj och som kommer att pågå i tre år. Kommissionen är övertygad om att dessa åtgärder, tillsammans med de ovannämnda lagstiftningsinstrumenten och bestämmelserna i förslaget till rekommendation från rådet, förvisso kommer att ha en betydande inverkan på förekomsten av rökning bland barn och ungdomar inom unionen.

I artikel 152 i EG-fördraget föreskrivs inte någon rättslig grund för ett direktiv som syftar till att förebygga rökning och uppmuntra barn och ungdomar att sluta röka.

Fråga nr 59 från Gerard Collins (H-0551/02)

Angående: Kommissionens meddelande om huvudperspektiven för unionen efter 2006

I den allmänna inledningen till det preliminära budgetförslaget för 2003 konstaterar kommissionen att den under 2004 kommer att lägga fram ett meddelande om huvudperspektiven för utvecklingen av unionen, dess politikområden och den framtida finansieringsramen efter 2006.

Kan kommissionen försäkra att den i meddelandet kommer att fästa mer uppmärksamhet vid kampen mot fattigdomen i EU, skuldeftergivning för de fattigaste länderna, ökade resurser för nyskapande samt små och medelstora företag, och säkerställa att randområden och öar som Irland fortsättningsvis har tillgång till de medel som krävs för att hantera ett antal infrastrukturbehov?

Svar

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/37/EG av den 5 juni 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksprodukter, EGT L 194, 18.7.2001.

² KOM(2001) 283 slutlig.

³ ENYPAT, <http://www.ktl.fi/enypat>.

⁴ <http://www.feel-free.info/index-ge.htm>.

Enligt det interinstitutionella avtalet av den 6 maj 1999 om budgetdisciplin och förbättring av budgetförfarandet, måste kommissionen inlämna förslag om den nya budgetplanen efter 2006 senast den 1 juli 2005. Kommissionen avser att lägga fram dessa förslag under 2004.

De finansiella resurser som skall föreslås för de viktigaste utgiftskategorierna kommer att återspegla de huvudsakliga prioriteringar och inriktningar som fastställts för unionens politik ur budgetsynvinkel.

Den ärade ledamotens farhågor kommer att beaktas i samband med sammanhållningspolitiken och annan intern politik för att hjälpa små och medelstora företag eller politik som mer allmänt är utformad för att stödja ekonomisk tillväxt inom Europa. När det gäller berättigande till stöd ur strukturfonderna kommer detta huvudsakligen att bero på en stats relativa välstånd.

Skuldnerättning för världens fattigaste länder är en särskild angelägenhet för kommissionen, som stöder det internationella HIPC-initiativet för kraftigt skuldyngda fattiga länder, vilket syftar till att minska fattiga länders utlandsskulder till en hållbar nivå. Unionens nuvarande åtagandenivå för initiativet ligger på ungefär 1,15 miljarder euro, vilket främst finansieras genom Europeiska utvecklingsfonden och medlemsstaternas budgetar. Tidsperspektivet för initiativet förväntas vara begränsat, och inom de tre kommande åren bör merparten av nedsättningen ha beviljats.

Fråga nr 60 från Niall Andrews (H-0553/02)

Angående: Läkemedel till fattiga länder

Kan kommissionen lämna de senaste uppgifterna om EU:s initiativ för att ge fattiga länder tillgång till läkemedel genom att utvecklingsländer utan inhemsk läkemedelsproduktion kan få leveranser av viktiga mediciner till rimliga priser? I vilken utsträckning anser kommissionen att kandidatländerna kan spela en roll i detta initiativ?

Svar

Den ärade ledamoten ombeds att ta del av det svar som kommissionen gav på den muntliga frågan H-0508/02 från Van den Berg vid frågestunden under parlamentets sammanträdesperiod i juli 2002.

När det gäller kandidatländerna deltar de, liksom alla medlemmar i Världshandelsorganisationen (WTO), i de diskussioner som för närvarande förs i rådet om Trips-avtalet (avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter), inom ramen för vilka de anpassar sig till unionen. Regelbundna kontakter har ägt rum på teknisk nivå i Genève mellan unionen, som företräts av kommissionen, och kandidatländerna för att diskutera detta problem.

Kandidatländerna har dock inte formellt deltagit i de meddelanden som unionen lagt fram för WTO i detta ämne.

Fråga nr 61 från Brian Crowley (H-0555/02)

Angående: Skuldlättnad och G8

Som svar på G8-ländernas beslut att öka skuldlättnaden för de fattigaste länderna med 1 miljard dollar har en rad biståndsorganisationer påpekat att skuldlättnaden ändå knappt skulle täcka priset för basprodukter som kaffe och bomull. Den kanadensiska talesmannen för biståndsorganisationen Care noterade i detta sammanhang att tre dagar efter angreppen den 11 september beviljade Förenta staternas kongress 40 miljarder dollar för att bekämpa terrorismen men att man inte har ställt några sådana enorma summor till rådighet för att hjälpa världens fattiga. Kan kommissionen uttala sig i denna fråga?

Svar

Kommissionen står som G8-medlem fullständigt bakom den slutsats som drogs vid det senaste G8-toppmötet som ägde rum den 26–27 juni i Kananaskis, Kanada, där man anger att ytterligare 1 miljard dollar skall tillgängliggöras för att minska de fattiga ländernas skuldbörda. Detta visar att skuldlättnad för fattiga länder fortfarande står högt upp på den politiska dagordningen. Problemen med priset för basprodukter är välkänt för kommissionen och har kontinuerligt

hanterats i gemenskapens biståndsprogram. Bestämmelserna för stabilisering av exportinkomster (STABEX) enligt Lomé-konventionerna, utformades för att hantera denna fråga. Finansieringssystemet för kortsiktiga fluktuationer i exportintäkterna (FLEX) har förbättrats i enlighet med Cotonou-avtalet, på ett sådant sätt att man kan garantera snabbare utgifter och att de tillgängliga medlen används inom ramen för den övergripande planeringen för gemenskapens bistånd till mottagarlandet.

Detta problem har också vida erkänts i samband med HIPC-initiativet för kraftigt skuldyngda fattiga länder, som syftar till att minska utlandsskulden för fattiga länder till en hållbar nivå, och en del av de ytterligare medel som tillkännagavs i Kananaskis kommer förvisso att användas för att hjälpa till att uppnå en hållbar skuldnivå i de fall där fattiga länder har drabbats av externa chocker.

Kommissionen avser inte att kommentera uttalandet från Cares kanadensiska talesman.

Fråga nr 62 från James (Jim) Fitzsimons (H-0557/02)

Angående: EU:s stöd till äldre medborgare

Kommissionen kan säkert påminna sig att det under årens lopp tagits ett flertal initiativ för att belysa den positiva roll de äldre medborgarna spelar i vårt samhälle. Däribland återfinns det parlament för äldre medborgare som ägde rum i Luxemburg 1993, vilket efterlyste ett parlament för äldre medborgare i varje medlemsstat, och en konferens 1998 om äldre medborgare under 2000-talet.

Kommer kommissionen, för det första, att se till att företrädare för de små länderna erhåller ett rättvist stöd på EU-nivå så att de kan närvara vid federationen för de pensionerade och äldres (EFREP, European Federation of Retired and Elderly Persons) möten, vilket p.g.a. EU:s nedskärningar inte längre är möjligt? För det andra, kan kommissionen ange hur de initiativ som antytts ovan har följts upp och vilka åtgärder medlemsstaterna har vidtagit för att företrädare för de äldre skall vara delaktiga i beslutsfattande strukturer på såväl lokal som nationell nivå?

Svar

Federationen för de pensionerade och äldre (EFREP) är en privat organisation. Under de senaste fem åren har den mottagit medel från kommissionen för ett antal specifika projekt. Kommissionen själv har emellertid aldrig tillhandahållit finansiering för delegaternas resekostnader till EFREP:s möten, och det finns inga budgetposter som skulle tillåta att en sådan användning inleddes.

På europeisk nivå följer man upp de initiativ som den ärade ledamoten nämner, bland annat genom att ägna större uppmärksamhet i kommissionens dokument och politik åt de positiva bidrag som äldre personer står för, och grundfinansiering från Community Action Programme to Combat Discrimination for AGE, den europeiska paraplyorganisation som består av icke-statliga organisationer med äldre människor som är aktiva på regional, nationell eller europeisk nivå.

Kommissionen är medveten om att ett fåtal medlemsstater under 1990-talet inrättade råd med äldre medborgare på lokal och nationell nivå, men den har ingen omfattande överblick över utvecklingen inom detta område.

Fråga nr 63 från Seán Ó Neachtain (H-0559/02)

Angående: Utvecklande av den västliga dimensionen inom EU

Det danska ordförandeskapet har för avsikt att fastställa riktlinjer för en ny handlingsplan med tanke på EU:s nordliga dimension 2003-2006. Ordförandeskapet betraktar detta som en del av en ny helhetsstrategi gentemot EU:s grannländer i öst. Samtidigt är man även i färd med att utveckla en strategi för Europa-Medelhavsområdet.

Vilka planer har kommissionen på att utveckla den västliga dimensionen inom EU?

Svar

I de riktlinjer som kommissionen antagit för strukturfondernas och Sammanhållningsfondens program för perioden 2000–2006¹ uppmuntras ett integrerat tillvägagångssätt för strukturfondsinsatserna, för en mer balanserad territoriell utveckling och minskade skillnader mellan centralt belägna och avlägsna områden. Varje regions utveckling bör på så sätt bidra till att gynna uppkomsten av flera ekonomiska integrationsområden som är bättre spridda inom unionen och till en gradvis utveckling mot ett mer polycentriskt europeiskt område.

I andra rapporten om ekonomisk och social sammanhållning², har kommissionen bland de möjliga prioriteringarna för den framtida sammanhållningspolitiken betonat främjandet av gränsöverskridande, internationella och interregionala samarbetsområden, såväl som områden med allvarliga geografiska eller naturliga nackdelar, inklusive avlägsna områden.

Inom ramen för ESPON-programmet (European Spatial Planning Observatory Network), som finansieras med stöd av gemenskapsinitiativet Interreg III, bedriver kommissionen, i samarbete med medlemsstaterna, för närvarande forskning som syftar till att fördjupa kunskaperna om tendenserna hos den regionala utvecklingen inom Europa och berika den pågående debatten om den framtida sammanhållningspolitiken. I programmet planeras särskilt ett fastställande av globala integrationsområden med en europeisk dimension och en interregional och internationell karaktär, genom att kombinera regionala och socioekonomiska indikatorer och upprätta en prognos för dessa områden.

Del B i gemenskapsinitiativet Interreg III, som ägnas åt internationellt samarbete mellan nationella, regionala och lokala myndigheter, syftar till att främja en högre regional integrationsgrad inom ramen för omfattande grupperingar med europeiska regioner, i syfte att uppnå en hållbar, harmonisk och balanserad utveckling inom gemenskapen.

Inom ramen för denna del B uppmuntras särskilt samarbetet mellan ö- och havsregioner, såväl som gemenskapens västliga regioner, genom flera program, bland vilka Atlantic Area tilldelats ett bidrag från regionala utvecklingsfonden (ERUF) som uppgår till 122 miljoner euro. Programmets målsättningar kretsar kring fyra prioriterade linjer: polycentrisk strukturering av Atlantic Area och utveckling av kompetenspolerna, utveckling av transportsystemen och förbättrad tillgång till informationssamhället, främjande av miljön och av den atlantiska identiteten.

Sedan 1990 har olika program för interregionalt samarbete för övrigt utvecklats inom Atlantområdet med stöd av anslag från regionala utvecklingsfonden, som till exempel programmet Interreg IIC Atlantic Area (1994–1999), programmet Atlantic Arc Network (1990–1993), Finatlantic (1991–1994) och pilotåtgärden Atlantis (1993–1995).

Fråga nr 64 från Marit Paulsen (H-0561/02)

Angående: Direktstöden och mångfalden

Den förestående översynen av EU:s gemensamma jordbrukspolitik förefaller glädjande nog leda till en övergång från direktstöd till en ökad satsning på landsbygdsutveckling.

Utvecklingen på landsbygden är dock inte sällan beroende av små, lokala livsmedelsproducenter (småskalig produktion av speciella livsmedel är en av landsbygdens potentiella nischer). Dessa lokala producenter stöter ofta på problem vid marknadsföringen och försäljningen av sina produkter. Deras tillträde till marknaden försvåras då deras små volymer inte motsvarar de stora, multinationella livsmedelskedjornas leveranskrav.

Är detta förhållande något som kommissionen haft anledning att undersöka inom ramen för diskussionen om en reform av den gemensamma jordbrukspolitikerna? Om inte, delar kommissionen min uppfattning att detta förhållande är värt att utreda?

Svar

Kommissionen anser att små lokala livsmedelsproducenter, särskilt producenter av speciella livsmedel, bör fortsätta att spela en viktig roll för kvaliteten och mångfalden hos den europeiska livsmedelsproduktionen. Kommissionen delar därför fullt ut den ärade ledamotens åsikt att detta är en fråga som kräver ytterligare uppmärksamhet.

¹ EGT C 267, 22.9.1999, s. 2.

² KOM(2001) 24 slutlig.

Av detta skäl har kommissionen, i sitt meddelande om halvtidsöversyn av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP), förslagit åtgärder som stöder kvalitet, certifiering och säljfrämjande åtgärder och marknadsföring av jordbruksprodukter i enlighet med GJP:s andra pelare, landsbygdsutveckling. Tillsammans med åtgärder som utformats för att hjälpa jordbrukarna att uppnå normerna, vilket särskilt kommer att gynna mindre jordbruksföretag, borde detta hjälpa lokala producenter att bemöta de nya möjligheterna.

Fråga nr 65 från Antonios Trakatellis (H-0562/02)

Angående: Tunnelbanan i Thessaloniki: försenat genomförande av förfaranden för godkännande av projektet

Kommissionen säger i sitt svar på min fråga P-0545/02 om tunnelbanan i Thessaloniki att Europeiska Investeringsbanken och affärsbankerna har krävt att koncessionshavaren gör vissa ändringar. Dessa ändringar innebar, som en förutsättning för att finansieringsplanen för projektet skulle kunna godkännas, att aktieägarna i det konsortium som åtagit sig att utföra projektet skulle bidra finansiellt. Dessa bidrag har emellertid ännu inte ställts till förfogande, och de grekiska myndigheterna har inte lagt fram den finansieringsplan som föreskriver medfinansiering av strukturfonderna under programperioden 2000-2006. På grundval av ovanstående frågor jag:

Har den grekiska regeringen lämnat in en ansökan om medfinansiering av projektet för perioden 2000-2006?

Föreligger den bedömning av finansieringsplanen som Investeringsbanken skulle ha haft färdig i mitten av juli? Om bedömningen inte är klar, fortsätter koncessionskontraktet att gälla eller mister det sin giltighet?

Har kommissionen sänt ett godkännande av finansieringsplanen till det företag som har fått projektet i uppdrag, så att företaget kan påbörja byggnationen?

Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta om koncessionshavaren ännu en gång inte uppfyller de åtaganden som gjorts för utförandet av projektet?

Svar

De grekiska myndigheterna har ännu inte lämnat in någon ansökan till kommissionen för att bekräfta graden av gemenskapsstöd för projektet med tunnelbanan i Thessaloniki, på grundval av artikel 26 i rådets förordning (EG) 1260/1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna¹.

Vad beträffar Europeiska investeringsbankens (EIB) medfinansiering har ingen finansieringsplan godkänts i detta skede. EIB anstränger sig för att få fram en sådan plan och förhandlar aktivt fram villkoren för sin finansiering tillsammans med koncessionshavaren och affärsbankerna. Förhandlingarna fortsätter och målet för den grekiska staten är att uppnå ett finansiellt avslut i slutet av året.

Kommissionen har ingen behörighet i fråga om genomförandet och förvaltningen av de koncessionskontrakt som utarbetas och undertecknas av å ena sidan medlemsstaterna, och å andra sidan banker och företag, förutsatt att gemenskapslagstiftningen respekteras i alla skeden.

Fråga nr 66 från Nuala Ahern (H-0564/02)

Angående: Reformen av Euratom

Kommer kommissionen att göra ett uttalande om reformen av Euratom?

Svar

¹ EGT L 161, 26.6.1999.

Kommissionen antar att denna fråga gäller den möjliga reformen av Euratomfördraget inom ramen för det europeiska konventet.

Kommissionen är medveten om att frågan om en eventuell reform av Euratomfördraget har tagits upp.

Kommissionen diskuterar denna fråga inom ramen för dess bidrag till konventet och kommer att tillkännage sin ståndpunkt så småningom.

Fråga nr 67 från Horst Schnellhardt (H-0566/02)

Angående: Underlåtenhet att följa direktiv 75/439/EEG om omhändertagande av spillolja genom återvinning

I direktiv 75/439/EEG¹, ändrat genom direktiv 87/101/EEG² och 91/692/EEG³, föreskrivs att medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att så långt som möjligt omhänderta spillolja genom återvinning.

Eftersom kommissionsledamot Wallström har konstaterat att Österrike, Irland, Frankrike, Sverige, Danmark, Belgien, Förenade kungariket, Nederländerna och Finland inte har uppfyllt detta krav, översände hon den 10 april 2001 en formell skrivelse till dessa länder.

Vilka åtgärder har de berörda länderna vidtagit sedan dess för att uppfylla kraven i direktivet? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att säkerställa att direktivet genomförs?

Svar

Kommissionen har inlett överträdelseförfaranden i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget, genom att sända formella underrättelser till Belgien, Danmark, Spanien, Frankrike, Irland, Österrike, Portugal, Finland, Sverige och Förenade kungariket i april 2001 och till Grekland i oktober 2001. Samtliga dessa underrättelser rör dessa medlemsstaters underlåtenhet att anta åtgärder som prioriterar omhändertagande av spillolja genom återvinning, i de fall där det inte funnits några tekniska, ekonomiska eller organisatoriska hinder för detta. Detta krav att prioritera återvinning har sitt ursprung i artikel 3.1 i direktiv 75/439/EEG, ändrat genom direktiv 87/101/EEG⁴

Till följd av kommissionens utvärdering av svaren på de formella underrättelserna drog man slutsatsen att ovan nämnda bestämmelse fortfarande överträds i Belgien, Danmark, Grekland, Irland, Österrike, Portugal, Sverige och Förenade kungariket. Kommissionen sände följaktligen motiverade yttranden till samtliga dessa medlemsstater i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget. I syfte att fullborda sin utvärdering med hänsyn till Spanien och Finland, sände kommissionen ytterligare formella underrättelser till dessa medlemsstater. De åtgärder som Frankrike vidtagit undersöks fortfarande av kommissionen.

Efter att ha gett medlemsstaterna möjlighet att anpassa sig till de motiverade yttrandena, beslutade kommissionen slutligen i juni i år att väcka talan vid EG-domstolen för Österrike, Portugal och Förenade kungariket. De åtgärder som de övriga medlemsstaterna vidtagit för att anpassa sig till kravet på att prioritera återvinning av spillolja undersöks för närvarande av kommissionen, som kommer att vidta lämpliga åtgärder efter att den slutfört sin utvärdering.

Fråga nr 69 från Samuli Pohjamo (H-0569/02)

Angående: Strukturpolitiken i glesbygderna

¹ EGT L 194, 25.7.1975, s. 23.

² EGT L 42, 12.2.1987, s. 43.

³ EGT L 377, 31.12.1991, s. 48.

⁴ Rådets direktiv 75/439/EEG om omhändertagande av spilloljor ändrat genom direktiv 87/101/EEG, EGT L 194, 25.7.1975 och EGT L 42, 12.2.1987.

Kommissionen arbetar med att hitta en jämlik och rättvis lösning för den kommande strukturpolitiken. Mål 1 torde komma att kvarstå. Glesbygderna i norr skulle emellertid inte längre finnas med i mål 1, om 75 procent av BNP tillämpas som utslagsgivande kriterium.

En fortsatt regionalpolitik är av yttersta vikt för dessa områden också efter 2006. Förutom att de är glest befolkade lider områdena ofta också av ogynnsamma naturförhållanden, kallt klimat, långa avstånd, kraftig avfolkning och hög arbetslöshet. Dessutom måste man erinra sig de nackdelar det för med sig att ha en lång yttre gräns för unionen (en bjärt kontrast i fråga om levnadsstandard mellan till exempel Finland och Ryssland) men å andra sidan också fördelarna med det.

Därför frågar jag kommissionen hur den tänker se till att glesbygderna i norr (de tidigare mål 6-områdena i Finland och Sverige) behandlas rättvist vid beslutsfattandet om EU:s kommande regional- och strukturpolitik?

Svar

I enlighet med artikel 158 i EG-fördraget avser kommissionen för att främja en harmonisk utveckling, särskilt att minska skillnaden mellan utvecklingsnivåerna för de olika regionerna och eftersläpningen i de minst gynnade regionerna eller öarna, däribland landsbygdsområdena.

I detta hänseende fastställs de ekonomiska, sociala eller regionala prioriteringarna för den framtida sammanhållningspolitiken i andra rapporten om den ekonomiska och sociala sammanhållningen¹, bland vilka man återfinner utvecklingen av områden med allvarliga geografiska eller naturliga nackdelar.

Efter antagandet av den nämnda rapporten har kommissionen engagerat sig i en mycket omfattande debatt om sammanhållningspolitikens framtid, med regionala och lokala företrädare och föreningsföreträdare. Denna debatt fortsätter och kommissionen kommer att lägga fram förslag vid antagandet av tredje rapporten om den ekonomiska och sociala sammanhållningen i slutet av 2003.

För att berika debatten har kommissionen i övrigt inlett flera studier för att bättre karakterisera områden med dessa territoriella nackdelar, analysera deras situation, behov och potential, den gemenskapspolitik och den nationella politik som förs i dessa områden, samt denna politikens inverkan. Även om dessa studier inte särskilt behandlar glesbefolkade områden, tar de ändå upp gemensamma problem för samtliga dessa områden. Studiernas slutsatser kommer att bidra till att berika de diskussioner som gör att kommissionen kan lägga fram specifika förslag med hänsyn till dessa områden, inom ramen för ett utvidgat EU.

Fråga nr 70 från Robert J.E. Evans (H-0573/02)

Angående: Det utrotningshotade iberiska lodjuret

Anser kommissionen att de miljökonsekvensbeskrivningar som görs före EU-finansierade byggprojekt omfattar alla tänkbara miljökonsekvenser, bland annat beträffande flora, fauna, föroreningar, naturskydd, näringskedjor, biologisk mångfald och ekologisk balans i området?

Kan kommissionen förklara varför det iberiska lodjuret är utrotningshotat i Portugal och Spanien efter flera EU-finansierade byggprojekt där, som har bidragit kraftigt till att arten nästan utrotats?

Har kommissionen några planer på att undersöka saken eller hjälpa till att rätta till situationen?

Hur tänker kommissionen förbättra sina miljökonsekvensbeskrivningar för att se till att EU-projekt inte ger upphov till sådana oönskade konsekvenser i framtiden?

Svar

Enligt bestämmelserna för strukturfonderna², faller urvalet av projekt och bedömningen av deras förenlighet med gemenskapslagstiftningen under ansvaret för de nationella och regionala myndigheter som har ingivit en regional

¹ KOM(2001) 24 slutlig.

² EGT L 161, 26.6.1999.

utvecklings- eller omställningsplan till kommissionen. Ansvaret för att genomföra en miljökonsekvensbedömning ligger därför hos dessa myndigheter och inte hos kommissionen.

Enligt direktivet om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (direktiv 85/337/EEG¹ ändrat genom direktiv 97/11/EG²) krävs att en omfattande mängd upplysningar tillgängliggörs och beaktas innan man beviljar tillstånd för en utveckling. Direktivet omfattar en mängd infrastrukturprojekt och andra typer av projekt. Informationen om de miljöaspekter som sannolikt kommer att påverkas av projektet innefattar information om de nämnda faktorerna (den fullständiga förteckningen fastställs i bilaga III till direktivet).

De huvudsakliga hoten mot det iberiska lodjuret är förstörelsen av dess livsmiljö och bristen på bytesdjur, särskilt kaniner, vars bestånd allvarligt påverkats av myxomatos. Dessutom kan flera typer av utvecklingsprojekt ha negativ inverkan på det iberiska lodjursbeståndet. Exempelvis transport- och vattenprojekt tenderar att förstöra de livsmiljöer som är lämpliga för lodjuret. Kommissionen har alltid insisterat på att lämpliga konsekvensbedömningar och skademinskande åtgärder skall vidtas vid dessa projekt, för att minska inverkan på lodjursbeståndet.

Gemenskapslagstiftningen bidrar till att skydda lodjuret. Viktiga livsmiljöer för lodjur har anmälts för införande i nätet Natura 2000. Projekt som kan påverka dessa skyddade områden faller under artikel 6 i direktivet om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (92/43/EEG³) enligt vilken en bedömning av inverkan på det skyddade området krävs. Underlåtenhet att följa denna lagstiftning medför nekande av gemenskapsfinansiering. Ett antal överträdelseförfaranden har inletts på grund av överträdelse av gemenskapslagstiftningen om naturskydd.

Under perioden 1994–2001 har LIFE Nature-finansiering beviljats för två projekt för det iberiska lodjuret i Portugal och för 18 projekt i Spanien. Deras huvudsakliga mål har varit att skydda och bevara lodjurens livsmiljöer och att öka antalet bytesdjur. Framtidsutsikterna för en art med ett svagt bestånd och isolerade undergrupper är alltid osäker, men kommissionen ser det iberiska lodjurets överlevnad som en prioriterad fråga, vilket framgår av det stora antalet projekt .

De två regioner som huvudsakligen berörs är Andalusien och Extremadura, och i de respektive verksamhetsprogrammen för dessa regioner under perioden 2000-2006 tar man hänsyn till åtgärder för skydd och bevarande av det iberiska lodjuret, som till exempel hållbar förvaltning av den biologiska mångfalden och bevarandet av den vilda faunan och florán, särskilt de arter som är utrotningshotade. Det huvudsakliga målet för den särskilda verksamheten för bevarandet av det iberiska lodjuret är att beståndet i Andalusien skall kunna återhämta sig genom förbättring av dess livsmiljö, tillhandahållande av tillräckligt med föda, vilda kaniner, fortplantning i fångenskap och lodjurets återinförande i områden där det varit utrotat under senare tid. I Extremadura finns även program för tillhandahållande av ytterligare födokällor för skyddade arter, som till exempel det iberiska lodjuret.

Fråga nr 71 från Olivier Dupuis (H-0576/02)

Angående: Begäran från Laos till Thailand om utlämning av 17 oppositionella laotiska medborgare

Sedan den 3 juli står 17 oppositionsanhängare från Laos inför rätta i Bangkok efter en begäran från Laos om att de skall utlämnas. Dessa 17 personer, som redan har avtjänat ett fängelsestraff för att ha uppehållit sig olagligt i Thailand, arresterades på thailändskt territorium efter att den 3 juli 2000 ha deltagit i ett försök att ta kontrollen över en gränspost vid den thailändsk-laotiska gränsen vid Vang Tao-Chong Mek. Syftet med denna aktion var att rikta världssopinionens uppmärksamhet på bristen på demokrati i Laos. Flaggan från det gamla kungariket Laos hissades på gränsposten och vajade där tills den kommunistiska armén gick till motanfall. De laotiska myndigheterna motiverar sin begäran om utlämning med att det enbart rör sig om ”vanliga brottslingar”. Utan att ta ställning till de metoder som användes står det ändå helt klart att det rörde sig om en politisk aktion. Mot bakgrund av den rättsordning som råder i Laos är det uppenbart att om de 17 utlämnas kommer deras liv och tillvaro i övrigt att vara allvarligt hotad.

Känner kommissionen till detta fall? Om ja, vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller avser att vidta för att avvärja alla risker att dessa 17 personer utvisas till Laos? Har kommissionen eller avser kommissionen att uppmana medlemsstaterna att ge dessa 17 personer flyktingstatus?

Svar

¹ EGT L 175, 5.7.1985.

² EGT L 73, 14.3.1997.

³ EGT L 206, 22.7.1992.

Kommissionen har följt denna fråga från början, då en grupp laotiska oppositionsanhängare tillsammans med flera thailändska medborgare försökte att ta kontroll över en gränspost vid den thailändsk-laotiska gränsen.

Detta fall har ännu inte avgjorts. De laotiska medlemmarna i gruppen har begärt politisk asyl i Thailand. FN:s flyktingkommissariat (UNHCR) i Bangkok känner till denna begäran och genomför lämpliga undersökningar.

Samtidigt som våra representanter fortsätter att följa utvecklingen noggrant har varken kommissionen eller medlemsstaterna än så länge direkt ingripit i frågan. Detta är först och främst ett huvudsakligen bilateralt problem mellan Thailand och Laos, och med hänsyn till möjligheten till omlokalisering är UNHCR – som det lämpliga organet – redan delaktigt.

Fråga nr 72 från Bert Doorn (H-0578/02)

Angående: Förstärkning av dammar i Sliedrecht och beslut som åter igen skjutits upp

I sitt svar av den 20 februari 2002 (E-3590/01) på min fråga om dammarna i Sliedrecht meddelar kommissionen att den har inlett ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 i EG-fördraget och att den har avgivit ett motiverat yttrande. Man meddelar också att de nederländska myndigheternas svar på detta yttrande redan är under behandling.

Efter att vid upprepade tillfällen ha varit i kontakt med kommissionens tjänstemän som ansvarar för detta ärende har jag fått beskedet att kommissionen under juni eller senast den 11 juli skall ta ställning till om detta ärende skall hänskjutas till EG-domstolen. Nu har man meddelat att något beslut inte heller fattas den 11 juli på grund av behandlingen av ärendet fortskrider så långsamt.

Känner kommissionen till att besluten på ett otillbörligt sätt försenas inte bara på EU-nivå utan även på lokal nivå? I Sliedrecht har medborgare, företag och myndigheter väntat på ett beslut i ett och ett halvt år.

När avser kommissionen att till slut fatta ett beslut i denna fråga?

Svar

I samband med det pågående överträdelseförfarandet i fråga om dammarna i Sliedrecht, håller kommissionen på att utvärdera det detaljerade svar som mottagits från den nederländska regeringen på kommissionens motiverade yttrande som avgavs den 26 juli 2001. Utifrån resultatet av denna utvärdering, kommer kommissionen att ta ställning till huruvida den kommer att väcka talan i EG-domstolen.

Vid sitt sammanträde den 26 juni 2002 beslutade kommissionen att ta upp ärendet på dagordningen för kommissionens möte i oktober 2002 för vidare beaktande. Den ärade ledamoten kommer att informeras om kommissionens framtida beslut i detta överträdelseförfarande.

Fråga nr 73 från Neil MacCormick (H-0582/02)

Angående: Konkurrenskraftiga fordonsfärjetjänster

Kommissionen har tidigare i sina svar på frågor jag ställt (H-0699/00¹) erkänt att det, när det gäller färjor på Skottlands västkust, är adekvat att behandla halvöar som om de vore öar för att tjäna den ”allmänna trafikplikten” i samband med gemenskapens lagstiftning om tjänster på sjötransportområdet.

Håller kommissionen, mot denna bakgrund, med om att möjligheten till legitimt stöd för att stödja tjänster för fotgängare inte får göras till ett hinder för konkurrenskraftiga fordonsfärjetjänster på leder som upprätthåller konkurrenskraften?

Svar

¹ Skriftligt svar, 6.9.2000.

I enlighet med artikel 4 i förordning 3577/92 av den 7 december 1992¹ om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla sjötransporttjänster inom medlemsstaterna (sjöfartscabotage), kan medlemsstater sluta avtal om allmänna trafiktjänster med rederier som utför regelbundna turer till, från och mellan öar. I detta fall får medlemsstaterna subventionera de berörda tjänsterna, det vill säga ge stöd som syftar till att täcka deras verksamhetsförluster, under förutsättning att de villkor som fastställs i gemenskapens riktlinjer om statligt stöd till sjötransport² uppfylls.

Liksom kommissionen har uppgett i sitt svar på de frågor som den ärade ledamoten förut har ställt, kan möjligheten att sluta avtal om allmänna trafiktjänster beaktas när en av de hamnar som förbinds genom en färjeförbindelse ligger på en ö.

När det gäller bidrag för "fotgängartjänster" – vilket kommissionen tolkar som sjötransport av fotgängare – bör de tillämpliga åtgärderna, som endast behandlar allmän trafikplikt, inte påverka handelsförhållandena mellan konkurrenskraftiga tjänster på ett sådant sätt att de strider mot det allmänna intresset.

Fråga nr 74 från Concepció Ferrer (H-0584/02)

Angående: Integrationsprocessen på den afrikanska kontinenten

Den 9 juli 2002 i Durban (Sydafrika) undertecknades det grundläggande dokumentet om det nya integrationsprojektet för den afrikanska kontinenten, som har haft den europeiska integrationsprocessen som modell och som skall ersätta den föräldrade Afrikanska enhetsorganisationen (OAU) med den nya Afrikanska unionen.

Hur bedömer kommissionen inrättandet av Afrikanska unionen och vilka förbindelser ämnar man upprätta med denna organisation, med tanke på att länder som Ekvatorialguinea har undertecknat stadgarna trots landets upprepade brott mot de mänskliga rättigheterna och dess fullständiga oförmåga att respektera de mest elementära politiska rättigheter?

Svar

Kommissionen välkomnar inrättandet av Afrikanska unionen och har framfört sitt fulla stöd till detta mycket ambitiösa projekt som baseras på afrikanskt ägarskap och ledarskap. Kommissionen är övertygad om att Afrikanska unionen kommer att bidra till att främja framsteg för demokrati, mänskliga rättigheter och god ekonomisk politik över hela kontinenten genom att upprätta höga normer för ekonomiskt och politiskt styre. Denna unions "Constitutive Act" (konstitutionell rättsakt) ger en ny drivkraft till främjandet av fred och säkerhet, vilka är oumbärliga förutsättningar för kontinentens utveckling och för fattigdomsbekämpningen. Ur ett demokratiskt perspektiv torde Afrikanska unionen bidra till att hålla de afrikanska regeringarna ansvariga inför deras folk och uppmuntra till det civila samhällets delaktighet.

Kommissionen har tack vare sin roll god förmåga att förstå den vision och de värderingar som kommer att styra Afrikanska unionen. Afrikanska unionen är till stor del bildad utifrån modellen med den europeiska integrationsprocessen, som är det mest framgångsrika exemplet på en allt närmare sammanslutning av suveräna stater. Av detta skäl gratulerade kommissionens ordförande vid toppmötet i Durban Afrikanska unionens nye ordförande, Thabo Mbeki, till inrättandet av Afrikanska unionen.

När det gäller frågan om kränkningar av de mänskliga rättigheterna i vissa medlemsländer i Afrikanska unionen, är det värt att notera att Afrikanska unionen i sin konstitutionella rättsakt har infört principen om icke-likgiltighet, vilket tillåter Afrikanska unionen att införa sanktioner mot medlemsstater om de överträder den konstitutionella rättsakten.

Regionala organisationer som till exempel Afrikanska unionen kan utgöra en mycket god plattform för ett positivt erfarenhetsutbyte i frågor som respekten för de mänskliga rättigheterna och utvecklingen av demokratiska värderingar, och bidra till att förbättra situationen i de länder där de mänskliga rättigheterna inte respekteras i lika hög utsträckning.

Unionen och kommissionen är å sin sida aktivt delaktiga i en politisk dialog med Afrikas länder och deras regionala organisationer. När behovet uppstår kan de införa sanktioner mot länder i Afrika, Västindien och Stilla Havet i enlighet med artikel 96 i Cotonou-avtalet, i fall där allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna eller andra överträdelse av de grundläggande faktorer som nämns i avtalet sker.

¹ EGT L 364, 12.12.1992.

² EGT C 205, 5.7.1997.

Fråga nr 75 från Karin Riis-Jørgensen (H-0586/02)

Angående: EuroCommerces klagomål avseende Visa International

EuroCommerce har lämnat in klagomål till kommissionen när det gäller de avtal och bestämmelser som reglerar villkoren för att acceptera betalkort från Visa International. EuroCommerce anser att dessa bestämmelser är konkurrensbegränsande, eftersom näringsidkarna bl.a. tvingas betala för ett servicepaket från Visa International.

Den danska marknaden har hittills varit förskonad från höga avgifter på betalkort, till skillnad från internationella kreditkort. Det vore därför oroande om dessa bestämmelser och principer skulle accepteras, eftersom man kan förvänta sig att det kommer att smitta av sig på den danska marknaden.

Har kommissionen fattat något beslut i den nämnda frågan, och vad innebar beslutet i så fall? Om kommissionen har valt att acceptera Visa Internationals betalningsbestämmelser, har man i så fall ställt några villkor, så att snedvridning av konkurrensen kan undvikas och den danska marknaden kan hållas fri från dessa avgifter?

Svar

Den 24 juli 2002 antog kommissionen ett beslut om vissa "multilaterala förmedlingsavgifter" (MIF) inom Visa-kortbetalningssystemet. En multilateral förmedlingsavgift är en betalning mellan banker som görs för varje transaktion som genomförs med ett betalkort. Inom Visa-systemet betalar detaljhandlaren bank avgiften till kortinnehavarens bank.

I kommissionens beslut undantas, i enlighet med konkurrensreglerna, vissa av Visa Internationals multilaterala förmedlingsavgifter för gränsöverskridande betalningar i Europa, efter att Visa gjort avsevärda reformer av sina multilaterala förmedlingsavgifter, som kommer att minska avgifternas nivå, öka deras öppenhet och göra att de fastställs i enlighet med objektiva kriterier. Beviljandet av ett undantag för Visas ändrade multilaterala förmedlingsavgift förutsätter att EuroCommerces klagomål avvisas.

Trots att det multilaterala sammanhanget för Visas multilaterala förmedlingsavgift mellan konkurrerande banker utgör en konkurrensrestriktion, drog kommissionen slutsatsen att en multilateralt fastställd förmedlingsavgift kan leda till gynnsamma effekter och ekonomier inom ett betalningsnätverk, och därför kan gynnas av ett undantag, men bara om det upprättas på ett rimligt och rättvist sätt. Visas reviderade MIF uppfyller detta kriterium, särskilt eftersom avgiften kommer att begränsas till nivån för vissa kostnader som kommissionen är övertygad om är relevanta för den multilaterala förmedlingsavgiften.

Enligt kommissionens åsikt innebär beslutet ett stopp för den konkurrensnedvridning som skapats genom Visas tidigare oreviderade MIF, som Visa hade möjlighet att fastställa till vilken nivå de ville, utan begränsningar, och det kommer att leda till besparingar för handlarnas banker som – vilket konkurrensen borde garantera – också tillfaller handlarna och i slutändan konsumenterna.

Beslutet inverkar inte på tillämpningen av den nationella lagstiftningen, inklusive den danska lagstiftningen om betalkort. Vidare rör beslutet inte multilaterala förmedlingsavgifter för inhemska betalningar, eller avgifter som tas ut för konsumenter eller handlare, utan endast gränsöverskridande betalningar mellan banker.

Fråga nr 76 från Proinsias De Rossa (H-0590/02)

Angående: Västra Papua

Kommer kommissionen, i ljuset av bortförandet av och mordet på ordföranden för Papuas rådsförsamling (Papuan Presidium Council), Theys Hiyo Eluay, i november förra året, att uppmana Förenta Nationernas generalsekreterare att påbörja en översyn av Förenta nationernas uppträdande i samband med 1968-1969 års "Act of 'Free' Choice"?

Med tanke på de fortsatta oroligheterna på Västra Papua och den framgång som samrådet med befolkningen på Östtimor hade, vilket Förenta Nationerna korrekt genomförde i augusti 1999, kommer kommissionen att uppmana Förenta Nationernas generalsekreterare att ompröva självbestämmandeakten på Papua i augusti 1969, eftersom den fortsätter att vara en källa till oroligheter och protestaktioner på Papua, och utgör ett hot mot stabilitet och fred i Sydostasien?

Svar

Kommissionen fortsätter, tillsammans med medlemsstaternas diplomatiska delegationer, att noggrant följa utvecklingen i Papua.

Unionen gjorde omedelbart ett uttalande den 13 november 2001, i vilket man beklagade ordföranden för Papuas rådsförsamling Theys Eluays dödsfall under misstänkta omständigheter den 10 november, och fortsätter att uppmana Indonesiens regering att undersöka ärendet noga och ställa gärningsmännen inför rätta. Kommissionen har deltagit i denna och samtliga unionens utspel och fortsätter att uppmärksamma unionens farhågor angående situationen i Papua.

I slutet av mars besökte unionens delegationschef i Jakarta Papua, tillsammans med kommissionens delegation, för att samla in fakta och för att återupprepa unionens farhågor inför de indonesiska myndigheterna.

Till följd av det indonesiska parlamentets godkännande i november 2001 av en regional självständighetslagstiftning för Irian Jaya (hädanefter kallat "Papua"), torde denna lagstiftnings fullständiga genomförande vara ett betydande bidrag när det gäller att lösa problemen i provinsen. För att stödja denna process på lång sikt, avser kommissionen – inom dess landsstrategi för stöd till Indonesien – att koncentrera sig på att uppmuntra goda styrelseformer och rättssäkerhet inom ramen för regeringens decentralisering och regionala självständighetspolitik som innefattar Papua.

Kommissionen delar den ståndpunkt som angetts av unionen, som beslutsamt stöder Indonesiens territoriella integritet, samtidigt som den uppmuntrar regeringen att göra omedelbara ansträngningar för att ta itu med och fredligt lösa Indonesiens interna konflikter, oavsett om de är separatistiska eller sektaristiska till sin natur. I det nuvarande sammanhanget föreslår kommissionen därför inte ett krav på en översyn av 1969 års "Act of Free Choice" om Papua.

Fråga nr 77 från Efstratios Korakas (H-0592/02)

Angående: Mångdubbling av antalet dödsolyckor på arbetsplatsen i Grekland, särskilt vid byggandet av den olympiska byn

Sedan man som ett led i förberedelserna inför de olympiska spelen 2004 inledde byggandet av den olympiska byn i december 2001 har arbetarna och deras företrädare framfört klagomål både på oacceptabla hälso- och säkerhetsförhållanden samt på arbets- och säkerhetsvillkor. Det värsta med denna oacceptabla situation är att en fjärde arbetare nyligen dödades och hundratals andra har skadats. Liknande förhållanden råder även på många andra arbetsplatser. Enligt en rapport från enheten för arbetsövervakning ökade dödsolyckorna på grekiska arbetsplatser med 50 procent 2001 i jämförelse med 2000. Det registreras ett dödsfall per en och en halv arbetsdag och 46 procent av dödsolyckorna inträffar på byggarbetsplatser.

Vilka konkreta åtgärder tänker kommissionen vidta för att åstadkomma en förbättring? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att arbetsgivarna skall tillämpa gemenskapslagstiftningen om hälso- och säkerhetsbestämmelser, för att de ansvariga myndigheterna skall utföra en sträng och kontroll och straffa överträdarna och för att få slut på arbetsgivarnas oansvarighet och ständiga brott mot arbetstagarna?

Svar

Många direktiv är tillämpningsbara när det gäller att förbättra arbetstagarnas säkerhet och hälsa på arbetsplatsen. Direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet¹ – det så kallade "ramdirektivet" – utgör grunden och fastställer allmänna krav för att förbättra arbetsförhållandena på arbetsplatser. I direktiv 92/57/EEC av den 24 juni 1992 om minimikrav för säkerhet och hälsa på tillfälliga eller rörliga byggarbetsplatser², fastställs särskilda regler för hälsa och säkerhet på byggarbetsplatser. I synnerhet det senare direktivet har medfört positiva effekter, eftersom flera medlemsstater rapporterar om minskad olycksfallsförekomst inom byggsektorn.

Bägge direktiven har införlivats i den grekiska lagstiftningen. Kontrollen och genomförandet av tillämpningen av den nationella lagstiftning som införlivar direktiven är de behöriga myndigheternas ansvar i medlemsstaterna, i föreliggande fall det grekiska arbetsinspektoratet. Det bör noteras att kommissionen endast kan ingripa om en systematisk underlåtenhet att tillämpa lagstiftningen är uppenbar.

¹ EGT L 183, 29.6.1989.

² EGT L 245, 26.8.1992.

I sitt meddelande om en ny gemenskapsstrategi för säkerhet och hälsa i arbetet¹, betonar kommissionen behovet av att sprida ett säkerhetstänkande. Kommissionen kräver också att den befintliga lagstiftningen om europeiska byggarbetsplatser tillämpas bättre.

Rådet, som bemöter denna utmaning i sin resolution om en ny gemenskapsstrategi för hälsa och säkerhet i arbetet (2002–2006), uppmanar medlemsstaterna att ”utveckla och genomföra samordnade, sammanhängande politiska åtgärder för förebyggande, som är anpassade till nationella förhållanden, med mätbara mål som fastställts i detta sammanhang för att minska olycksförekomsten i arbetet och yrkessjukdomar, särskilt inom de verksamhetssektorer där förekomsten ligger över genomsnittet” och att ”garantera en bättre tillämpning av den gällande lagstiftningen, särskilt genom mer effektiva kontroller och övervakning, genom att förse företagen, särskilt små och medelstora företag, med lämpliga rådgivnings- och konsulttjänster, såväl som genom förbättrad utbildning om riskförebyggande i fråga om yrkessjukdomar och antagandet av åtgärder som syftar till att särskilt minska olycksförekomsten i arbetet och yrkessjukdomar inom högrisksektorer”.

Kommissionen förväntar sig ett lämpligt svar på denna resolution på enskild medlemsstatsnivå, och särskilt när det gäller samtliga berörda aktörer: till exempel de offentliga myndigheterna, arbetsmarknadens parter och försäkringsbolag, vilket skulle ge ansträngningarna för att minska yrkessjukdomar och olyckor en ny drivkraft. Byggingustrin bör vara en central angelägenhet för dessa ansträngningar.

Fråga nr 78 från Konstantinos Alyssandrakis (H-0596/02)

Angående: Fientliga åtgärder mot strejkande sjömän

Inom ramen för den mer generellt arbetarfientliga politiken har den grekiska regeringen trappat upp sina förtryckande och egenmäktiga åtgärder och infört en konstitutionsstridig åtgärd: ”politisk bojkott”. Vid en sjömansstrejk den 29 maj slogs de strejkande blodiga av styrkor från hamnpolisen och särskilda insatsstyrkor. Samtidigt som sjömännen kräver att deras försäkrings-, arbets- och lönerättigheter skall uppfyllas och att man skall vidta åtgärder för att skydda människors liv på havet, så tillämpar den grekiska regeringen för skeppsredarnas räkning och i syfte att sabotera sjömannens strejk den 22 juni en ”militärlag” i ett försök att i praktiken avskaffa strejkrätten och grundläggande demokratiska rättigheter.

Vad anser kommissionen om dessa antidemokratiska och fascistiska åtgärder för att kväva strejker? Vilka åtgärder tänker den vidta för att tillmötesgå det allmängiltiga arbetarkravet på att de fientliga åtgärderna omedelbart dras tillbaka?

Svar

Kommissionen konstaterar att uppfattningen om och tolkningen av de omständigheter som den ärade ledamoten nämner rör respekten för principen om förbud för tvångsarbete eller obligatoriskt arbete och respekten för strejkrätten. Dessa principer bekräftas i artiklarna 5.2 och 28 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Man bör emellertid notera att stadgan, enligt dess artikel 51, endast gäller medlemsstaterna när de genomför unionens lagstiftning, vilket uppenbarligen inte tycks vara fallet i den påtalade situationen.

Med tanke på att de påtalade omständigheterna för övrigt inte faller inom tillämpningsområdet för gemenskapsrätten utesluts tillämpningen av det rättsliga förfarande som föreskrivs i artikel 226 i EG-fördraget.

Vidare föreskrivs det i artikel 6.1 i fördraget om upprättande av Europeiska unionen, att unionen grundas på principerna om frihet, demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, samt rättsstatsprincipen. Enligt artikel 7 i samma fördrag, kan kommissionen eller en tredjedel av medlemsstaterna hänskjuta ett ärende till rådet, när det sammanträder på statschefs- eller regeringschefs nivå, om ett allvarligt eller ihållande åsidosättande av de principer som räknas upp i artikel 6.1 sker. I föreliggande fall är det, när det gäller kommissionen, omöjligt att fastslå att ett allvarligt och ihållande åsidosättande enligt innebörden i artikel 7 ägt rum, enbart utifrån den tolkning som den ärade ledamoten gör av omständigheterna. Tillämpningen av det förfarande som föreskrivs i artikel 7 utesluts alltså också.

Det finns slutligen anledning att påminna om att det i första hand åligger det nationella rättsväsendet att straffa all överträdelse av de grundläggande rättigheterna. När möjligheterna till överklagande väl uttömts på nationell nivå, kan ärendet hänskjutas till Europadomstolen för de mänskliga rättigheterna, om en överträdelse av de rättigheter som skyddas genom Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna eller dess protokoll ägt rum.

¹ KOM(2002) 118 slutlig.

Fråga nr 79 från Avril Doyle (H-0597/02)

Angående: Direktiv 67/548/EEG – Klassificering och märkning av zink

Kan kommissionen förklara varför man, som ordförande i den grupp av medlemsstater som ansvarar för klassificering, har tillåtit gruppen att föreslå en R53-klassificering (kan få långsiktiga negativa effekter för vattenmiljön) för alla former av zink utom i form av stoft (Direktiv 67/548/EEG¹), utan att ta hänsyn till de vetenskapliga resultat som EU kräver och som industrin har lämnat till kommissionen?

Varför är det omöjligt att klassificera varje form av zink som finns på EU-marknaden i enlighet med befintliga uppgifter som visar att detta motiveras av vetenskapliga forskningsresultat?

Kan kommissionen lämna en detaljerad redogörelse för de ekonomiska konsekvenserna av den föreslagna klassificeringen för zinkindustrin och dess avnämare, givet hur viktigt löftet var om minskning av onödiga bestämmelser, som gavs till de små och medelstora företagen vid ministerrådets möte i Feira?

Svar

Som ni nämner är kommissionen ordförande för den grupp av medlemsstater som ansvarar för klassificering och märkning av farliga ämnen.

Vid denna arbetsgrupps möte i juni 2002 lade industrin fram och förklarade resultaten av den studie som innehåller de vetenskapliga yttranden som ni hänvisar till. Med hänsyn till dessa resultat enades medlemsstaternas experter i arbetsgruppen om ett preliminärt kompromissförslag, nämligen att klassificera zink i dess fasta form med riskfrasen R53 (kan få långsiktiga negativa effekter för vattenmiljön), vilket är den lägsta nivån för miljöklassificering. R53 skulle omfatta farhågorna i fråga om upplösta joner från alla former av massivt zink, det vill säga alla partikelstorlekar som är större än stoftpartiklar. I motsats till detta klassificeras zink i form av stoft med N; R50-53 (mycket giftigt för vattenlevande organismer, kan få långsiktiga negativa effekter för vattenmiljön) och märks med symbolen "Miljöfarligt ämne". Detta är starkare än enbart R53. Enligt detta förslag skulle därför samtliga de zinkstorlekar som finns på gemenskapsmarknaden klassificeras olika, och denna storlek skulle beaktas.

Man bör notera att detta endast är ett preliminärt förslag från arbetsgruppen för en "harmoniserad" klassificering och märkning. Europeiska kongressen för bioteknik (ECB) kommer att möjliggöra ytterligare en diskussionsomgång vid arbetsgruppens nästa möte. Den kommer sedan att slutföra sina yttranden för att förbereda kommissionens beslut.

För alla farliga ämnen för vilka ett förbud eller allvarliga restriktioner planeras är det sedvanligt att kommissionen begär en socioekonomisk analys. I detta fall har dock ingen socioekonomisk analys än så länge genomförts, eftersom den föreslagna klassificeringen med R53 inte automatiskt leder till en restriktion för marknadsföringen eller användningen av zink.

Fråga nr 80 från John Walls Cushnahan (H-0601/02)

Angående: Förfaranden, tydlighet och ansvar

I samband med min fråga (H-0459/02) inlämnad den 30.5.2002 och det skriftliga svaret från kommissionen den 11.6.2002, vill jag påpeka att svaret angående den första incidenten jag tog upp i frågan var nonchalant, och den andra incidenten jag tog upp helt och hållet förbigicks.

Kan kommissionen visa respekt för principerna om förfaranden, tydlighet och ansvar genom att fullständigt besvara den avsedda frågan?

Svar

¹ EGT P 196, 16.8.1967, s. 1.

Kommissionen har inget ytterligare att tillägga till det svar som den ärade ledamoten gavs i svaret till den muntliga frågan H-0459/02.

Fråga nr 81 från Hans-Peter Martin (H-0604/02)

Angående: Stödmedel

Enligt uppgifter som framkom under sammanträdet den 15 juli 2002 i Europaparlamentets utskott för konstitutionella frågor föreslår kommissionen att en rad olika inrättningar, som arbetar med europeiska integrationsfrågor, återigen skall erhålla betydande stödmedel under 2003.

Enligt vilka kriterier har dessa inrättningar valts ut? Kommer kommissionen att också lägga fram ansökningar från inrättningar som inte förts in på den planerade förteckningen? I vilken form, genom vem och när kommer de olika inrättningar som erhåller stöd att kontrolleras med avseende på användningen av de beviljade medlen – och enligt vilka kriterier?

Svar

Kommissionen föreslår varje år i kapitel A-30 i det preliminära budgetförslaget stöd till institutioner av europeiskt intresse och till organisationer som för fram idén med det europeiska civila samhället. I de fall där budgetposter är avsedda för endast en organisation (till exempel A-3020 till stöd för organisationen "Our Europe") är stödet alltid avsett endast för denna organisation.

Andra budgetposter (till exempel A-3035 för bevarandet av nazisternas koncentrationsläger som historiska minnesmärken) är avsedda för stöd som skall tilldelas till följd av en öppen anbudsinfordran. Anslag görs i enlighet med anvisningarna för förvaltning av bidrag¹ och tar hänsyn till alla eventuella specifika budgetanmärkningar som berör sådana poster. I dessa fall föreslår kommissionen inte att särskilda organisationer skall beviljas stöden.

I vissa fall (till exempel A-3021 för organisationer som för fram idén om Europa) föreslår kommissionen inte någon särskild organisation i det preliminära förslaget till budget, och avser att tilldela stöden till följd av en öppen anbudsinfordran. I takt med att budgetförslaget framskrider kan parlamentet lägga fram ändringsförslag för budgetpostens kommentarer i syfte att öronmärka särskilda belopp för särskilda organisationer.

Samtidigt som kommissionen inte är rättsligt bunden av sådana budgetrelaterade kommentarer, följer den öronmärkningen som ett uttryck för budgetmyndighetens önskemål, så länge som öronmärkningen inte strider mot kommissionens ansvar för att genomföra budgeten.

De institutioner och organisationer som mottar detta stöd måste samtycka till att låta kommissionen kontrollera deras användning av gemenskapsmedlen. Kommissionens tjänstenheter kontrollerar de årsredovisningar som lämnats in som stöd för utbetalningsförfrågningar och genomför kontroller på plats i enlighet med årliga kontrollprogram. Från 2003 måste institutioner och organisationer som mottar stöd på över 50 000 euro också tillhandahålla oberoende revisionsberättelser.

Detaljer om stödmottagare under kapitel A-30 från tidigare år har offentliggjorts på "http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgc/info_subv/beneficiaries_en.htm".

¹ http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgc/info_subv/commun/shortvad-sv.pdf